

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKP'den savaş tezkeresi

Toplumsal mücadele dinamiklerinin politik müdahaleye geçen yıllardan çok daha açık olduğu, örgütlü siyasal öznelerin ise politik ve moral bakımdan güçlü olduğu bir dönemdeyiz. İşçi ve emekçiler, bu kez Suriye ve Ortadoğu başta olmak üzere tüm kardeş halklara karşı sorumluluklarına sahip çıkmalı, dinci-gerici iktidarın savaş ve saldırganlığına son vermelidir.

AKP'nin idaresindeki Türk sermaye devletinin Suriye konusundaki histeri nöbeti ağırlaşarak sürüyor. Son aylarda yaşanan gelişmeler, AKP iktidarının zıvanadan çıkmışlığına yeni bir ivme kazandırdı. Bunun kendini en bariz gösterdiği dönem ise Suriye'de kimyasal silah saldırısıyla başlayan son haftalar oldu.

Emperyalist saldırı tehdidi

Kimyasal saldırının ilk anlarından bugüne, ne Türkiye'nin dinci-gerici iktidarı, ne de uşaklığını yaptığı ABD önderliğindeki Batılı emperyalist ittifak, "kimyasal silah saldırısını Esad güçleri yapmıştır" demenin ötesinde bir kanıt

gösterebildiler. Yine de hunhar saldırının sınıf ve emekçi kitlelerde yarattığı tepkilere oynanarak, emperyalist saldırı kazanı harlanmaya devam edildi. Oysa kimyasal silah kullanımı, BAAS rejiminden çok Suriye'ye yönelik emperyalist saldırı için yanıp tutuşan güçlerin işine gelen bir vahşetti. Dahası tüm oklar her türlü vahşeti mubah sayan dinci-gerici çeteleri, dolaylı olarak da onları kumanda eden Suudi Arabistan, Katar, Türkiye gibi gerici devletleri işaret etmektedir. O yüzden ki devasa boyutlardaki kirli propagandaya rağmen, kimyasal vahşetle doğrudan bağlantılı gündeme getirilen emperyalist saldırı konusunda, İngiliz parlamentosundan Fransız toplumuna, Obama'nın ailesinden Amerikan kamuoyuna kadar kimse ikna edilemedi.

devamı 2. sayfada...

Yağmacılık ve yağma odaklı dış politika

Hem iç hem dış politikada aynı taktiği izleyen dinci-Amerikancı iktidar, burjuva ahlakının en pespaye halinin bile fersah fersah gerisine düşüyor. Bu iktidarın dış politikadaki duruşu ise, en hafif deyimle, gözü dönmüş yağmacılığa tekabül ediyor. Özellikle son yıllarda depresmeye başlayan "yeni Osmanlı" hevesler bu ilkel eğilimi güçlendirirken, politik alandaki yansımaları ise ibretlik bir hal alıyor.

AKP iktidarının yıkıcı savaşa maruz kalan Libya ve Suriye konusundaki duruşu, yağmacı zihniyetin veciz örnekleri olarak tescillenmiş bulunuyor. » sayfa 3

Düzen üniversitelerde baskılarını arttırıyor

Haziran Direnişi'yle tüm toplum yeni bir döneme girerken üniversitelerde de yeni bir dönem baskılarla başladı. Soruşturmalar, tutuklamalar, polis tacizleri, yasaklar... Sermaye devleti gençlikten korktuğunu her hareketiyle belli etti. Çünkü gençlik geleceği temsil ediyor ve düzen güçleri gençliği kazanamazsa -ki kazanma şansı artık hiç yok- veya gençliği baskı altına alamazsa korktukları başlarına gelecek. Korkuları elbette yersiz değil. Bunu AKP iktidarı kendi kısa tarihinden de, Türkiye'deki toplumsal mücadeleler tarihinden de çok iyi biliyor. » sayfa 26

Bu arada devreye Rusya ve Suriye'nin kimyasal silahların denetimi ve devri konusundaki politik manevrası girdi. Böylece emperyalist güç dengelerinin henüz yol vermediği bir doğrudan saldırı, şimdilik ikinci plana itildi. Şüphesiz ki bu, tehdidin ortadan kalktığı anlamına gelmiyor. Suriye'ye yönelik emperyalist saldırı tehdidi, Libya örneği üzerinden en baştan beri gündemdeydi ve hep gündemde duruyor. Nitekim AKP'nin başında bulunduğu Türk sermaye devletinin Suriye'ye dair hesaplarında, en baştan beri doğrudan bir NATO saldırısı temel bir yer tutuyor. Emperyalistler arası güç dengeleri ve hegemonya çatışması bugüne kadar buna olanak vermedi ve görüldüğü kadarıyla kısa vadede verecek gibi de görünmüyor.

Savaş çığırtnaklığında son perde

AKP iktidarının bu son haftalarda savaş çığırtnaklığında tüm sınırları aşması bundan dolayıdır. Nitekim kimyasal hunharlığı vesile ederek en başından itibaren Suriye'ye saldırının yolunu düzlemek için canhıraş bir çaba içinde oldu. Denebilir ki Suriye'de karışıklıkların başladığı 2011 baharından bu yana bu denli arsız bir savaş çığırtnaklığı yapılmamıştı. Türkiye uçağının düşürüldüğü dönemdeki ölçüler dahi misliyle aşıldı, aşılmaya devam ediyor.

Hala da sürmekte olan bu kendinden geçmişlik hali, Erdoğan-Davutoğlu ikilisi başta olmak üzere AKP'lilerin tüm açıklamalarına yansıyor. Emperyalist odaklar dahi savaşı politik çözümden, 2. Cenevre Konferansı'ndan bahsederken, Türkiye'nin dinci-gericilik korosu, fırsat buldukça, örneğin en son Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün BM Genel Kurulu'nda yaptığı üzere, Suriye'ye doğrudan emperyalist saldırının güncel tutulması için uğraşıyorlar. Neredeyse her açıklamada saldırı tehditleri de eksik olmuyor. Sık sık Türkiye'nin tüm imkanlarıyla her şey hazır olduğundan dem vuruluyor.

Yeni savaş tezkeresi 4 Ekim'de...

Şimdi buna yeni savaş tezkeresi hazırlıkları da eklenmiş bulunuyor. Yeni tezkere ile ilgili ilk açıklamayı Ağustos sonunda Bülent Arınç yapmıştı. Geçtiğimiz hafta ise Tayyip Erdoğan, kendisini ziyaret eden Romanya başbakanı ile ortak basın toplantısında, "4 Ekim'de gelecek olan tezkere aynısı olabilir. Bazı değişikliklere tabi olarak da bu tezkere gelebilir. Tezkere üzerinde çalışmalar sürüyor, çalışmalar bittikten sonra biz de değerlendirmelerimizi yaparak TBMM'ye sunacağız" diyerek, bu konudaki kararlılıklarını ilan etmiş oldu. Hatırlanacağı üzere Türk sermaye devletinin Suriye'ye askeri hareket yapmasına olanak sağlayan tezkere, Akçakale olaylarının ardından 6 Ekim 2012'de çıkarılmıştı. O dönem toplumsal muhalefetin zayıflığından güç alan AKP iktidarı söz konusu saldırı tezkeresini çıkarmakta pek de zorlanmadı. Mevcut tezkerede "hudut, şümül, miktar ve zamanı Hükümetçe takdir ve tespit edilmek kaydıyla, Türk Silahlı Kuvvetlerinin yabancı ülkelere gönderilmesi ve görevlendirilmesi ile bununla ilgili gerekli düzenlemelerin Hükümet tarafından belirlenecek esaslara göre yapılması için bir yıl süreyle izin" verilmişti.

Yapılmakta olan güncelleme, Suriye'ye yönelik saldırganlığın daha doğrudan ifadelendirilmesi olacaktır ve muhtemelen Rojava'da çetelere verilen desteğin (Kürt köylerine ve YPG mevzilerine yönelik

atışlar, Suriye hava araçlarına saldırı vb.) resmi bir kılıfa büründürülmesini, dolayısıyla daha açıktan yapılmasını sağlayacaktır.

Saldırgan politikanın iflas süreci

Bilindiği gibi Batı Kürdistan'da Kürt hareketinin geliştirdiği özerklik süreci, AKP'nin Suriye politikasındaki iflasının ikinci ayağını oluşturmuştu. İlki kolay başarı beklentisinde yaşandı. AKP iktidarı Libya'da emperyalist saldırının hızlı sonuç getirmesine aldanmış, bölgesel taşeronluk hevesiyle ve kolay lokma hesabıyla Suriye'ye yönelik saldırganlıkta koçbaşlığına soyunmuştu. Bu çerçevede "Suriye muhalefeti"nin örgütlü hale getirilmesinde İstanbul merkez olarak kullanıldı. İlk mülteci akınları, Hollywood yıldızları eşliğinde şov malzemesine dönüştürüldü. Bunlara paralel olarak ÖSO'nun yapılandırılması, silahlandırılıp eğitilmesi, Suriye'ye taşınıp bizzat komuta edilmesi de en başta Türk devleti tarafından üstlenildi. Antakya başta olmak üzere Türkiye toprakları, özellikle de bazı mülteci kampları bunun için kullanıldı.

Aynı dönemde Türkiye'nin emperyalist saldırı üssü olarak hazırlanmasına hız verildi. Yeni radar üsleri, Patriot füzelerinin konuşlandırılması bu kısa vadeli saldırı-başarı beklentisinin ifadesiydiler. BAAS rejiminin beklenen kolay yıkılışı gelmeyince, giderek cihatçı çeteler daha fazla ön plana çıkarıldı. Cihatçı çetelerin vahşeti ile BAAS rejiminin kıyımı arasında kalan yüzbinlerce insan kurtuluşu kaçmakta buldu. Geçmişte emperyalist saldırının yolunu düzlemenin şov malzemesi olarak kullanılan mülteciler sorunu, bugün bir insanlık dramına dönüşmüş bulunuyor ve bunun başlıca sorumlularından biri Türk sermaye devleti. İşte tüm bu sürecin anlamı, AKP'nin dış politikasının Suriye üzerinden iflasıydı. Bunun ikinci ayağını ise 2012 yazında Batı Kürdistan'da Kürt hareketinin geliştirdiği

bağımsız inisiyatif oluşturdu.

Yakından bakıldığında dinci-gericilerin bu son kendinden geçmişlik halinin başlangıcını ise geçtiğimiz Temmuz ortalarındaki gelişmelerde görmek mümkün. Kürt halkının Rojava'da özerlik adımı atmaya hazırlanması, AKP iktidarını resmen zıvanadan çıkardı. Cihatçı vahşet çeteleri açık yönlendirmeye Kürt bölgelerine saldırtıldı. Antep toplantısıyla organize hale getirilen ve hala da sürmekte olan bu saldırı umulan sonucu yaratmadığı ölçüde, imdada kimyasal saldırı bahanesi yetiştirdi ve AKP'nin savaş çığırtnaklığı ikibuçuk yılda hiç olmadığı kadar tavan yaptı.

AKP'nin saldırganlığına ve savaş çığırtnaklığına dur diyelim!

Yeni savaş tezkeresinin iflas etmiş bu saldırgan politikanın, kardeş halklara yönelik açık düşmanlığın ve halkları boğazlama histerisinin ifadesi olacağından kuşku duyulmamalıdır. AKP iktidarı geçmişteki tezkereleri toplumsal muhalefetin zayıflığı koşullarında çıkarmıştı. Şimdi ise Haziran Direnişi ile sarsılmış, saldırgan dış politikası daha geniş kitleler nezdinde deşifre olmuş, içerde ve dışarda savaş ve saldırdan başka bir yolu kalmamış AKP var. Öte yandan Eylül ayını Haziran sıcaklığıyla birleştiren militan kitle gösterileri ve bir dizi sanayi havzasında süren irili-ufaklı işçi direnişleri sürüyor. Toplumsal mücadele dinamiklerinin politik müdahaleye geçen yıllardan çok daha açık olduğu, örgütlü siyasal öznelerin ise politik ve moral bakımdan güçlü olduğu bir dönemdeyiz. İşçi sınıfı ve emekçi kitleler, bu kez Suriye ve Ortadoğu başta olmak üzere tüm kardeş halklara karşı sorumluluklarına sahip çıkmalı, dinci-gerici iktidarın savaş ve saldırganlığına son vermelidirler. Suriye'deki kirli savaşa ve AKP'nin yeni savaş tezkeresine karşı mücadeleyi yükseltmek tam da bunun başlangıcı olabilmelidir.

Yayılmacılık ve yağma odaklı dış politika

Suriye sanayisinin merkezi olan Halep kırsalındaki irili-ufaklı bini aşkın fabrikanın AKP iktidarı-El Nusra ortaklığıyla sökülüp tırlarla Türkiye'ye taşındığı, çıkarları zedelenen Antep'li işadamları tarafından da açıklandı.

Kirli işlerini dincilik sosuyla sıvanmış kılıflar içinde saklamaya çalışan AKP iktidarı, ahlaksızlıkta sınır tanımayan icraatlara imza atarken bile, ahlak üzerine vaazlar vermekte bir sakınca görmüyor. Özellikle parti ve hükümetin şefi Tayyip Erdoğan bu kaba riyakarlığın 'baş aktörü' olarak öne çıkmaktadır.

Hem iç hem dış politikada aynı taktiği izleyen dinci-Amerikancı iktidar, burjuva ahlakının en pespaye halinin bile fersah fersah gerisine düşüyor. Bu iktidarın dış politikadaki duruşu ise, en hafif deyimle, gözü dönmüş yağmacılığa tekabül ediyor. Özellikle son yıllarda depreşmeye başlayan "yeni Osmanlı" hevesler bu ilkel eğilimi güçlendirirken, politik alandaki yansımaları ise ibretlik bir hal alıyor.

Diğerleri bir yana, AKP iktidarının yıkıcı savaşa maruz kalan Libya ve Suriye konusundaki duruşu, yağmacı zihniyetin veciz örnekleri olarak tescillenmiş bulunuyor.

Bir haftada 180 derecelik dönüş

AKP iktidarının Libya'ya savaş ilanı ile ilgili tutumu, ilke ve değer yoksunluğunun numunesi oldu. "Allah aşkına, NATO'nun Libya'da ne iş var?" diye açıklama yapan AKP şefi Tayyip Erdoğan, sadece bir hafta sonra, Libya'ya emperyalist saldırının merkez üssünün İzmir'e kurulmasına onay verdi.

Göğsünü gere gere Kaddafi'nin elinden 'insan hakları ödülü' alan Erdoğan, emperyalist saldırıyla suç ortaklığı yaparak savaş gemilerini, gönül rahatlığıyla NATO'nun emrine vermişti.

Bu 180 derecelik dönüşün öncesi de sonrası da yandaş sermayenin çıkarlarını esas alıyordu. Nutuk atarken, Libya halkının "zalim Kaddafi"den kurtarılmasından söz eden Tayyip ve müritleri, gerçekte yandaş tüccar ve müteahhitlerin çıkarlarının peşindeydiler. Nitekim AKP'li bakanlar, 7 ay devam eden NATO bombardımanı ile yıkılıp yıkılan Libya'dan aldıkları ihalelerle övünmekte bir sakınca görmediler. Çok sayıda savaş ağısı tarafından paylaşılan Libya'nın halen bedel ödeyen halkından kimse söz etmiyor artık. Ne de olsa yağmacı zihniyete göre, ihaleler alınmışsa, Libya üzerine konuşmayı gerektirecek bir durum kalmamış demektir.

El Nusra ile birlikte Halep'i yağmaladılar

Komşu Suriye halkına ilan edilen yıkıcı savaşa ilk günden katılan AKP iktidarının şefleri, yine adet olduğu üzere ahlak ve adalet üzerine sayısız nutuk attılar. Pratikte ise, vahşette sınır tanımayan silahlı çeteleri koruyup kolladılar, eğittiler, lojistik destek sağladılar. El Nusra'nın Halep'te yaptığı yağma, silahları Suriye'ye taşıdılar...

silahları Suriye'ye taşıdılar...

Savaş suçuna ortak olan AKP iktidarı, yıkılıp yıkılmış Suriye'de ABD kuklası dinci bir yönetimin işbaşına geleceğini, dolayısıyla "yeniden imar" başladığında yandaş sermayenin payına bol miktarda ihale düşeceğini hesap ediyorlardı. Bu ihaleler rüyalarına girmiş olmalı ki, kontrolünü kaybeden bazı AKP'li bakanlar, ihale hayalleri kurduklarını ağızlarından kaçırdılar.

Yağmacılıkta sınır tanımayan bu ilkel zihniyet, yeniden imar ihalesi almaya muvaffak olmasa da, Baas yönetiminin denetimi dışında kalan bölgelerdeki fabrikaları, El Nusra çetelerine söktürüp Türkiye'ye taşımayı başardı.

Suriye sanayisinin merkezi olan Halep kırsalındaki irili-ufaklı bini aşkın fabrikanın AKP iktidarı-El Nusra ortaklığıyla sökülüp tırlarla Türkiye'ye taşındığı, çıkarları zedelenen Antep'li işadamları tarafından da açıklandı.

Bu yağmayı aylar öncesinden dünyaya ilan eden Suriye Sanayi ve Ticaret Odası ise, "uluslararası soyguncu" olarak tanımladığı Tayyip Erdoğan hakkında dava açmıştı. Uluslararası mahkemelere başvuran Suriyeli hak sahipleri, Tayyip Erdoğan'ın yakasını bırakmayacaklarını uydu kanallarına yaptıkları açıklamalarla dile getirdiler.

Tayyip-Davutoğlu ikilisi tarafından inkar edilen bu akıl almaz yağmacılık, gecikmeli olarak da olsa, Antep'li patronlar tarafından da doğrulandığında, AKP şeflerinin sesi çıkmadı.

"*Taraf*" gazetesine açıklama yapan Türkiye Umum Ayakkabıcılar Federasyonu Başkanı İbrahim Buğur, Suriye'den getirilip Türkiye'de kurulan fabrikaları doğruladı. Geçen hafta, Suriyeliler'in kaçak ürettiği ayakkabılar nedeniyle yerli üreticinin mağdur olduğu yönündeki açıklamalarıyla gündeme gelen Buğur şunları söyledi: "*Sınırdan her çeşit malzeme getiriliyor bunun bir kısmını üretim tesisi, fabrika malzemeleri oluşturuyor. Yetkililer artık bu kayıtdışı üretime çözüm bulsun...*"

Gazeteye konuşan bir diğer patron ise şu bilgileri veriyor: "*Zeytinyağı, iplik, ayakkabı fabrikaları ve daha ne isterseniz var. Parça parça satılıyor. Özellikle El Nusra üyeleri bu fabrikaları söküp getiriyor. El Nusra'nın kontrol ettiği kapılardan bunlar rahatça kamyonlarla Türkiye'ye geçirilebiliyor...*" (**Nusracı çeteler yağmalıyor - www.kizilbayrak.net**)

Antep'li patronların, çıkarları zedelendikten sonra bu açıklamayı yapmış olmaları, ayrı bir ahlaksızlık örneği olsa da, Türk sermaye devletinin El Nusra çeteleriyle işbirliği yaparak, Suriye'nin toplumsal servetini yağmaladığını teyit etmesi açısından ise, önemlidir.

Görüldüğü üzere dış politikasını yayılmacılık ve yağma üzerine kuran AKP iktidarı, gırtlığına kadar çirkefin içine batmıştır. Hal böyleyken, bu iktidarı temsil edenlerin ahlak, ilkeler ve değerler üzerine vaazlar vermeleri ise, ancak tiksintiyle karşılanabilir.

Suriye halklarıyla dayanışmayı büyütelim!

Suriye'ye yönelik olası bir emperyalist müdahale şimdilik ertelenmiş gözükse de Amerikancı dinci-gerici hükümetin savaş çığırtkanlığında en küçük bir gerileme söz konusu değil. Öyle ki, bu "erteleme" durumu bile AKP hükümetinin savaşa hazırlık faaliyetlerinde bir nebze azaltma yaratmamıştır. Geçtiğimiz günlerde medyaya düşen bir haber bu durumu somut olarak gözler önüne sermektedir.

Diyarbakır Eğitim-Sen'in yaptığı açıklamaya göre AKP hükümetinin savaş hazırlıklarını okullara kadar taşıdığı belirtilmektedir. Diyarbakır İl Milli Eğitim Müdürlüğü tarafından 17 ilçedeki özel ve resmi okullara gönderilen yazılarda okullarda savaşa karşı alınması gereken tedbirlerin sıralandığı bildirilmektedir. Öte yandan Başbakanlık Afet ve Acil Durum Yönetim Başkanlığı (AFAD) tarafından yayınlanan genelge ile "kimyasal saldırıya karşı alınacak tedbirler konusunda okul yöneticilerini uyarıp, öğrencilerin bilgilendirilmesi" istendiği belirtilmektedir.

Bulduğu her fırsatı Suriye'ye yönelik emperyalist bir savaşın haklı dayanağı olarak göstermeye çalışan AKP hükümetinin tüm çabalarına karşın emperyalist efendilerinden henüz beklentilerine bir yanıt alamamış olması onun bu hırsını dizginlemeye yetmiyor. Bir yandan Suriye helikopterinin düşürülmesi gibi provokatif eylemlerle "krizler" yaratarak âdete Suriye rejimini kışkırtıyor. Öte yandan her türlü himayeliğini yaptığı dinci-gerici çetelerin savaşına aktif olarak katılıyor.

Böylelikle her an bir savaşın kopacağı umudu ve arzusuyla toplumu da savaş koşullarına ikna ve hazır etmeye çalışıyor. Helikopter düşürülmesi olayında yaşandığı gibi bu aktif saldırganlık tutumunu sınırların ihlal edilmesi ve "yeni angajman" kuralları argümanlarıyla haklı ve meşru kılmaya çalıştığı gibi toplumu da bu yönde manipüle etmeye çalışıyor. Diğer yandan NATO Genel Sekreteri Rasmussen'in "askeri seçenek masada tutulmalı" sözleri ve helikopter düşürülmesi olayına ilişkin "destek" mesajları Amerikancı dinci hükümeti saldırgan ve kışkırtıcı politikalarında daha cüretkâr davranması için cesaretlendiriyor.

Toplumun savaşa ikna edilmesine yönelik propaganda faaliyetlerinin yanı sıra fiili hazırlıkların artarak devam ettiği ise yine sınırlardan gelen haberlerle açığa çıkıyor. Hatay'ın İskenderun

ilçesindeki 39'uncu Mekanize Piyade Tugayı'ndan hareket eden iki askeri tırla Reyhanlı'daki Suriye sınırına askeri araçların sevk edildiği bilgileri geliyor. Füze bataryalarından hareketli askeri gereçlere kadar önceki haftalardan beridir devam eden bu sevkiyat savaşa dair ciddi bir hazırlığa girildiğinin en somut göstergeleridir.

Tüm bunlarla birlikte Suriye'ye yönelik saldırganlığa izin verecek olan savaş tezkeresinin 4 Ekim'de Meclis'e sunulacak olması Amerikancı dinci-gerici hükümetin kendisini tamamıyla bir emperyalist savaş ve saldırganlığa göre koşulladığını gösteriyor. Zira Suriye'ye yönelik bir emperyalist savaş AKP hükümetinin kendi geleceği açısından da kritik önemdedir. Bu yüzden de Amerikancı hükümetin, emperyalist güç dengelerinin henüz izin vermediği bir emperyalist savaşın ne olursa olsun başlatılması yönünde provokatif arayış ve çabalarına bundan sonra da devam edecek olmasına kesin gözüyle bakılabilir. Bu çabalarına en büyük desteği ise "one minute" şovlarına rağmen askeri ve ekonomik alanda her türlü işbirliğini derinden derine sürdürdüğü ve provokasyon konusunda engin bilgi ve tecrübeye sahip olan İsrail siyonizminden gelecek olmasını unutmamak gerekir.

Sermaye devletinin dümenine geçen AKP hükümetinin emperyalist savaş çığırtkanlığına ve hazırlıklarına karşı işçi ve emekçiler de "İşçilerin birliği halkların kardeşliği" şiarıyla emperyalizmin taşeronluğuna hizmet eden bu politikaya geçit vermemelidirler. Suriye halklarına yeni katliamlar ve yıkımlar dışında bir şey sunmayacak olan emperyalist savaşın "insaniyet namına" değil, daha fazla kâr ve rant paylaşımı uğruna tezgâhlandığı açıktır. İşçi ve emekçilerin kanı ve canı üzerinden pazarlık kozlarını arttırmayı umanların insani değerlerle en ufak bir ilgilerinin bulunmadığı açıktır.

O halde emperyalist savaş ve saldırganlık politikalarına karşı çıkmak aynı zamanda tarih boyunca bu yıkıcı savaşları işçi ve emekçilerin sürekli gündemine getiren sisteme yani kapitalist sömürü sistemine karşı mücadeleyi de zorunlu kılar. Bu yüzden Türkiye işçi sınıfının, emekçilerin ve ezilen halkların emperyalizme karşı mücadelesi sermayenin sınıfsal iktidarına karşı el ele anti-kapitalist mücadeleyle birlikte yürütülmelidir. "Kapitalizm savaş demektir, barış sosyalizmle gelecek" şiarı bugün her açıdan daha güncel ve yakındır.

AKP savaş kışkırtıcılığından vaz mı geçiyor?

Birleşmiş Milletler (BM) Genel Kurulu için New York'a giden Cumhurbaşkanı Abdullah Gül, "dikkat çekici" açıklamalar yapıyor. ABD'ye hareketinden önce basına açıklama yapan Gül, -cihatçı canileri kast ederek- "Sınırdaki radikal gruplardan kaygı duyuyoruz. Bizim için bu büyük bir güvenlik tehdididir. Bu birinci derecede bizi ilgilendirir" dedi.

Bununla yetinmeyen Gül, radikal grupların yaratacağı tehlike konusunda, uluslararası toplumu uyardıklarını da iddia etti.

Bu ifadeler kuşkusuz ki, kimse için inandırıcı değil. Çünkü Gül'ün başında bulunduğu Türk devletinin, tetikçi cihatçıları kollayıp koruduğu, eğittiği, silahlandığı kimse için bir sır değil. Türk Hava Yolları'nın (THY) 40 ülkeden devşirilen cihatçı tetikçileri 2.5 yıldan beri Antakya ve Antep'e taşıyarak "özel hizmet" sunduğu da herkesin malumudur.

"Sınırları korumaktan aciziz" iddiasında bulunan Gül, Türk devletinin yüzlerce kilometrelik sınırı, çeteler için "yol geçen hanı"na çevirdiğini gizlemeye çalışıyor. Gül ve onun devleti, geline yerde sınırı denetlemekte gerçekten güçlük çekiyorlarsa, bu, cihatçıların devşirdiği on binlerce tetikçiye Suriye'ye taşıması olmalarından dolayıdır.

New York'ta, BM Genel Sekreteri Ban Ki-Moon ile görüşen Gül, "Suriye'de krizden çıkılmasını sağlayacak kapsamlı bir siyasi stratejinin belirlenmesi gerektiğini, BM'nin itibarı ve güvenilirliği açısından artık somut adım atılmasının vaktinin geldiğini" söyledi.

Gül, kapsamlı bir siyasi stratejinin belirlenmesinden söz ederken, AKP iktidarının başı, Ankara'da savaş naraları atmaya devam ediyordu. Türk devletinin cihatçı tetikçilerle veya Gül'ün söylemiyle radikal gruplarla işbirliği/suç ortaklığı bilinmesine rağmen, Türkiye Cumhurbaşkanı'nın açıklamaları ilgiyle karşılandı. Çünkü bu açıklamalar, bazılarının "Gül savaşa karşı mı çıkıyor?" sorusunu gündeme getirmelerine neden oldu.

Dinci-gerici koalisyon içinde devam eden iktidar ve rant paylaşımı kavgasından dolayı, Gül'ün diğer AKP şefleriyle mutabık kalmadığı konular olsa da, bu, Suriye halkına karşı işlenen savaş suçunun dolaysız ortağı olduğu gerçeğini ortadan kaldırmaz.

Türk dış politikasının tam iflasi, ABD-Rusya arasında –sorunlu, dalgalı ve ABD'nin kaypaklığından dolayı kırılmalı olsa da- Suriye'nin kimyasal silahlarıyla ilgili anlaşmaya varılması ve cihatçıların son günlerde birbiriyle savaşa tutuşması vb. gelişmelerin, Abdullah Gül'ü bu tür açıklamalar yapmaya mecbur ettiğini tahmin etmek güç değil.

Bu açıklamaların Gül'ün kişisel görüşlerinin ifadesi mi, politika değişikliği mi, olduğu önümüzdeki süreçte belli olacak. Buna karşın, AKP iktidarının pratik icraatlarında herhangi bir değişiklik söz konusu değil. Zira Tayyip-Davutoğlu ikilisinin savaş çağrıları devam ediyor. İç politikada ise, devlet terörünün giderek azdırılması da, savaş hazırlığının göstergelerinden biri olarak değerlendiriliyor. Bu arada Abdullah Gül dahil, Ankara'daki bütün dinci-Amerikancı şefler, "Esad gitmelidir" teranesini tekrarlamaya devam ediyorlar.

Kısacası hem savaş tehdidi devam ediyor hem emperyalist saldırganlık ve savaşa karşı mücadele, özel bir önem taşımaya devam ediyor.

CHP'nin sahte savaş karşıtlığı

Suriye politikası nedeniyle AKP iktidarı ve Erdoğan'a demediğini bırakmayan Kemal Kılıçdaroğlu sıra Suriye uçağının vurulmasına gelince sermaye düzeninin adi menfaatleri için destekçi kesiliyor, AKP'ye destek veriyor.

Sermaye devleti sınır ihlali yaptığı gerekçesiyle Suriye helikopterini vurdu. AKP iktidarı bu durumu zafer sarhoşluğu havasında karşıladı. "Esad'a gününü gösterdik" havasındaki düzen cephesinin ruh halini gösteren ilk açıklama Başbakan Yardımcısı Bülent Arınç'tan geldi. Bülent Arınç düşürülen helikopter hakkında şunları söyledi: *"Suriye'ye ait 'MI 17' tipi helikopter saat 14.20'de Hatay Yayladağı Güveççi bölgesinde 2 kilometre Türkiye'de hudut ihlalinde bulunmuş. Hava savunma unsurları tarafından sürekli ikaz edilmiş. İhlalin devam etmesi üzerine Malatya'dan havalanan uçaklarımız tarafından 14.25'te füzeyle vurulması sonucu, helikopterin Suriye topraklarına düştüğü tespit edilmiştir. Şu ana kadar mürettebatla ilgili herhangi bir bilgiye ulaşamadık, çünkü helikopter Suriye tarafına düştü"*.

CHP de "Esad'a gününü gösterdik" yaklaşımını sahiplendi. Benzer yaklaşımlar sergileyen CHP lideri Kemal Kılıçdaroğlu da konuyla ilgili yaptığı açıklamada şunları ifade etti: *"Türkiye Cumhuriyeti angajman kurallarını değiştirdiğini bütün dünyaya duyurmuştu. Bu kurallar ihlal edildiğinde de gereğinin yapılacağını söylemişti. Dolayısıyla kuralların ihlal edildiğini Suriye tarafı da kabul ediyor. Türkiye de gereğini yaptı, olaya böyle bakmak gerekir"*.

AKP karşıtlığı ve ulusalcı söylem üzerinden prim toplayan ve bu sayede ciddi bir tiraj elde etmiş olan *Sözcü* gazetesi de Suriye'ye ait helikopterin düşürülmesi üzerinden yükseltile saldırgan tutumun temsilcilerinden birisi idi. Kürt sorununa ilişkin çözüm süreci ile ilgili her gelişmeyi AKP iktidarını yıpratmak için manşetine çekmeyi tercih eden gazete, helikopterin düşürülmesini "F-16'larımız Suriye'nin helikopterini düşürdü" başlığıyla verdi. AKP iktidarını suçlayıcı dil kullanmayan *Sözcü* gazetesi haberinde şu ifadeleri kullandı: *"Uçağımızı düşüren Suriye'yi, sınırı geçme vururuz diye uyarmıştık. Dediğimizi yaptık."* *Sözcü* gazetesi ve CHP aldıkları bu tutumlarıyla AKP ve

AKP medyasıyla ruh ikizi olduklarını kanıtladılar.

AKP ve AKP medyası eleştirisiyle yatıp kalkan Kemal Kılıçdaroğlu ve *Sözcü* gazetesi Suriye helikopterinin düşürülmesi konusunda "Türkiye gerekeni yapmış" yaklaşımıyla AKP ile ortaklaştı. AKP'nin gerekeni yaptığını söyleyen CHP, hükümet olduğu koşullarda AKP iktidarının yaptığının aynısını yapacağını da kanıtlamış oldu.

Daha önce iki karşıt uça oldukları görüntüsü vermeye çalışan *Akit* ve *Sözcü* gazeteleri Uludere katliamını benzer manşetlerle sayfalarına taşımışlardı. *Akit* gazetesi katliamı; "Köylüleri PKK bombalattı" manşetini tercih ederken, *Sözcü* gazetesi ise katliamı "silah taşıyorlardı" manşetiyle okurlarına taşımıştı. Tüm bu yaklaşımlar sermaye düzeninin ve bekasının bekçiliğini yapan düzen partileri ve medyasının ruh ikizi olduklarının göstergesidir. Zira sermaye partileri ve medyası burjuvazinin gerici-şoven ve emperyalizme hizmet damarından beslenirler.

Düzen partileri ve düzen medyasında anlayış birliği

Sermaye adına siyaset yapanların tümü, hükümeti kuracak partinin Washington'dan destek almak zorunda olduğunu bilirler. AKP şefleri bu nedenle ABD emperyalizminin ipine dört elle sarılıyorlar. Suriye politikası nedeniyle AKP iktidarı ve Erdoğan'a demediğini bırakmayan Kemal Kılıçdaroğlu sıra Suriye uçağının vurulmasına gelince sermaye düzeninin adi menfaatleri için destekçi kesiliyor, AKP'ye destek veriyor. Zira dış politika alanına girildiğinde, esas muhatap özelde ABD genelde emperyalist güçlerdir. Dolayısıyla tüm sermaye partileri Amerikancılık, NATO'culuk, AB'cilik konusunda birbirleriyle yarışmaktadırlar. AKP hükümetinin emperyalistlerle giriştiği savaş, PKK ile ve Suriye'deki ısrarı

özünde CHP tarafından da onaylanmaktadır.

AKP ve CHP'nin emperyalistlerle suç ortaklığı yapma konusunda mutabık olduklarını anlamak için salt NATO'nun Libya saldırısına bakmak bile yeterlidir. Kirli emperyalist çıkar hesaplarının yanı sıra, Arap dünyasındaki halk isyanlarını yozlaştırmak, hedeflerinden saptırmak ve giderek etkisizleştirmek amacıyla Libya'ya karşı girişilen NATO saldırısına destek vermeleri, düzen partilerinin emperyalistlerin suç ortağı oldukları gerçeğinin açık göstergesidir.

AKP'ye yönelik muhalefeti kızıştırma ekseninde politika yapan CHP ve her türden AKP karşıtı düzen medyası, AKP'nin emperyalistlere sunduğu etkin hizmete hiç mi hiç değinmiyorlar. Zira savaş tamamları çalan AKP iktidarına saldırmak için epey malzeme olduğu halde, bu malzemeyi kullanmanın sermaye düzenine zarar vermek anlamına geleceği bilinciyle hareket ediyorlar.

Varlık gerekçeleri içerde sermayeye dışarıda emperyalistlere hizmet etmek olan düzen partileri ve her türden düzen medyasının savaş karşıtı tutum ve yaklaşımları sahtedir. Sermaye ve emperyalistlere hizmet eden düzen partilerinin ve medyasının özelde Suriye ve genelde ezilen halklara yönelik saldırganlığa tam destek vereceği aşikardır.

CHP ve düzen muhalefetine yakın olan medya AKP iktidarının savaş politikasının devletin politikası olduğu bilinciyle hareket ediyor. Bu nedenle Suriye helikopterinin vurulması konusunda paralel açıklamalar yapıyorlar. Türk sermaye devletinin komşu halklarına yönelik saldırgan tutumuna AKP ile birlikte su taşıyorlar. Amerikan emperyalizminin yüzyıllık savaş politikası konusunda da AKP ile aynı cephede yer alıyorlar.

Suriye helikopterinin düşürülmesini en fazlasından AKP'nin açmazlarını derinleştirmek için kullanabilirler. Örneğin Füze Kalkanının Malatya'ya kurulacağı ilk açıklandığında Kemal Kılıçdaroğlu bir hafta boyunca susmuştu. Ardından Füze Kalkanı meselesini AKP'yi yıpratmak için kullanmıştı. Oysa CHP'nin dış politika sözcüsü Faruk Laloğlu, partisinin füze kalkanını desteklediğini, füze kalkanı tartışmalarının en başında ilan etmişti.

CHP ve AKP karşıtlığı üzerinden kendini üretmeye çalışan medya düzenin savaş politikasına karşı bir duruş sergileyemez. Çünkü bunu yaparsa, emperyalizmden ve büyük burjuvaziden tokat yiyeceğini bilir. Onların tek bir derdi var: ABD ve içeride işbirlikçi büyük burjuvazinin AKP'den umudu kesmesidir. Bütün temel politik yaklaşımlarına bu kaygı yön vermektedir.

Ortadoğu halkları tepeden tırnağa haksız ve gerici bir emperyalist savaş tehdidi ile karşı karşıya bulunuyor. Daha önce Afganistan, Irak ve Libya'yı yakıp yıkan, uluslararası katliam merkezi ABD'nin başını çektiği emperyalist koalisyonun şimdiki hedefi ise Suriye'dir. ABD'ye uşaklıkta sınır tanımayan Türk sermaye devleti, son helikopter saldırısıyla savaşa dair istekliliğini tüm çıplaklığı ile ortaya koymuştur. Düzen solu ve medyası da aynı cephede saf tutmaktadır.

Yeni Haziranlar işçi sınıfının önderliği ile zafere ulaşacak!

K. Toprak

Önümüzdeki günlerin yıllardır alıştığımız ekonomik karakterli işçi hareketinin de biçim değiştirdiği, siyasallaşmış bir işçi hareketinin topluma damgasını vuracağı bir süreci müjdelediğini söyleyebiliriz.

Haziran Direnişi Türkiye topraklarında toplumsal mücadele açısından on yıllardır eşine rastlanmayan bir deneyim ve birikim yarattı. Deyim yerindeyse 12 Eylül ile birlikte üzerine ölü toprağı serpilen milyonlar yeniden sokakla buluştu, mücadele deneyimini tazeledi. Tüm toplumu derinden sarsan, egemenlerin yüreklerine ise korku salan bu hareketli süreç, doğal olarak ilk günden itibaren birçok açıdan da değerlendirmelerin konusu oldu. Bu değerlendirmelerin önemli bir bölümü ise yaşanan direnişin sınıfsal karakteri üzerine idi. Ancak belirtmekte fayda var ki bu değerlendirmelerin önemli bir bölümü harekete geçen kitlenin sınıfsal niteliği üzerine kısır bir tartışma sınırlarında kaldı. Kimileri eylemlerdeki beyaz yakalı “çalışanlar” yoğunluğunu “işçi sınıfının değişen yapısı” üzerine tespitlerine dolgu malzemesi yaparken, kimileri de yine aynı gerekçeden yola çıkarak direniş sürecini bir “orta sınıf” hareketi olarak tanımlama yoluna gittiler.

Eylemci kitlenin sınıfsal niteliği tartışması

Kuşkusuz ki ülkenin dört bir yanına yayılan ve milyonların sokağa çıktığı bir kitle hareketinde tek tek katılımcıların sınıfsal analizini yapmak mümkün değil. Ancak çeşitli araştırma şirketlerinin bu süre zarfında yaptığı çalışmalardan yola çıkarak basit bir çıkarsama yaparsak, eylemlere katılanların %60 ile 70 arasında bir kesiminin ücretli çalışanlardan ve işsizlerden oluştuğunu söyleyebiliriz.

Ancak burada eyleme katılanların sınıfsal niteliği üzerine tartışmanın esasta eylemlerde öne çıkan ve kendisini tartıştıran “beyaz yakalı çalışanların” sınıfsal karakteri üzerine şekillendiğini hatırlatmakta fayda var. Ki, bu tartışma sınıflar mücadelesi ve işçi hareketi ile ilgilenenler adına yeni bir tartışma da değil.

Sorun Haziran Direnişi’nin sınıfsal analizinden çıkıp beyaz yakalıların sınıfsal karakterine geldiği oranda ise doğal olarak dönüp marksist literatüre ve oradaki sınıf tanımına bakmak gerekiyor. Marksist literatür bize sınıfların esas olarak üretim ve yeniden üretim süreçlerinde tuttıkları yer üzerinden şekillendiğini söylüyor. Yani kabaca özetleyecek olursak üretim araçlarına sahip olan küçük bir azınlık burjuvaziyi oluştururken, üretim araçlarına sahip olmayan ve geçimini sağlayabilmek için emek gücünü satmak zorunda olan geniş bir çoğunluk ise işçi sınıfını oluşturuyor. Bu iki temel sınıf arasında ise geçimini emek gücünü satmadan mesleki ayrıcalıkları ile sağlayan profesyonel meslek grupları ve küçük esnaflar olarak küçük burjuvazi bulunuyor. Ancak 165 yıl önce *Komünist Manifesto*’nun giriş cümlesinde de söylendiği gibi: “Dünya her geçen gün büyük iki düşman kampa ayrılıyor. Burjuvazi ve proletarya!” Yani kapitalist gelişme süreci ile birlikte küçük burjuvazinin oldukça sınırlı bir kesimi burjuvazinin saflarına katılırken bu kesimin ezici bir çoğunluğu ise mesleki ayrıcalıklarını da yitirerek ücretli işçi kitlesinin, yani proletaryanın

saflarına katılıyor.

Dolayısıyla Haziran Direnişi ile birlikte kendisini bir kez daha tartıştıran beyaz yakalı çalışanların, özünde yeni proleterleşen bir işçi kitlesi olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Kaldı ki bu kitle kapitalist gelişme süreci içinde sahip olduğu ayrıcalıkları yitirme anlamında bugün çok yoğun bir saldırı dalgası altında bulunuyor. Ücretlerin düşmesinden mesai saatlerinin belirsizliğine kadar yoğun bir sömürü altında bulunan bu kitlenin öfkesinin ise alttan alta güçlü bir şekilde mayalanmaya devam ettiğini söyleyebiliriz. Ayrıca Haziran Direnişi özgülünde ele alacak olursak bu kitlenin yarı-aydın kimliğinin, direnişin temel kaynaklarından biri olan yaşam alanlarına müdahale saldırısına karşı da daha güçlü bir öfkeyi beraberinde getirdiğini ekleyebiliriz.

Ancak belirtmekte fayda var ki bu tartışmayı yapanların ezici bir çoğunluğu payına sorun hiç de beyaz yakalıların sınıfsal kimliğini tanımlama arayışından kaynaklanmıyor. Onlar daha çok bu tartışmayı “*İşçi sınıfının yapısı değişti. Dolayısıyla örgütlenme ve mücadele biçimlerinin de değişmesi gerekir!*” söylemine dolgu malzemesi olarak kullanıyor, sınıfa devrimci müdahale görevlerinden yan çizmenin bir aracı haline getiriyorlar.

Tartışmaya çalıştığımız konunun dışına taşmak pahasına burada kısaca şunu hatırlatmalıyız ki işçi sınıfı saflarının meta üretimi dışında bulunan bir kesimin katılımı ile sürekli genişlemesi kapitalizmin temel işleyiş mekanizmasında en ufak bir değişiklik de yaratmıyor. Kapitalizm esas olarak kendisini meta üretimi alanı üzerinden yeniden üretmeye devam ediyor. Dolayısıyla işçi sınıfının safları genişlerken kapitalizmin işleyiş mekanizmasını sarsabilmesi anlamında sanayi proletaryasının ezici bir çoğunluğu, tersinden de doğru

Yani her geçen gün genişleyen bu orduya önderlik kapasitesi anlamında sanayi proletaryasının örgütlenmesi ve mücadeleye çekilmesi çok daha kritik bir sorun olarak ön plana çıkıyor.

Harekete geçen kitlenin sınıfsal aidiyeti eylemin sınıfsal karakterini belirler mi?

Haziran Direnişi’nin sınıfsal karakteri üzerine bir tartışma yaparken burada başka bir noktaya daha değinmek gerekiyor. Herhangi bir eyleme ilişkin sınıfsal bir analiz yapmaya çalışırken tek başına eyleme katılan bireylerin sınıfsal aidiyetleri o eylemin sınıfsal karakterini belirlemek için yeterli midir? Örneğin Haziran Direnişi ile aynı günlerde Ankara’da dinci-gerici sendika konfederasyonları eli ile örgütlenen Mısır mitingi, sırf mitinge katılanların işçi olduğundan yola çıkarak bir işçi eylemi olarak nitelenebilir mi? Ya da Haziran Direnişi özgülünde ele alacak olursak yine Ankara’da polis kurşunu ile katledilen Ethem’in bir OSTİM işçisi olması Haziran Direnişi’ni bir işçi sınıfı eylemi olarak tanımlamak için yeterli midir? Bu iki soruya da yanıtımız tartışmasız bir şekilde “hayır!” olacaktır. Zira ilk örneği işçi sınıfının mevcut bilinç ve örgütlülük düzeyi ile burjuva politikalarına kolayca yedeklenebilmesi kapsamında ele almak gerekirken, ikinci örneği ise kapitalist sistem tarafından sürekli dışlanan ve ötekileştirilen kesimlerin öfkesinin daha güçlü şekilde dışavurduğu, bu kesimleri daha militan ve kararlı şekilde ön plana çıkardığı biçiminde yorumlamak yerinde olacaktır. Aynı Haziran Direnişi şehitlerinin tamamının ezilen bir kesim olan Alevi kökenli olması gibi.

Haziran Direnişi’ni ortaya çıkaran dinamikler

Her ne kadar Tayyip Erdoğan meseleyi Gezi Parkı ve “3-5 ağaç” sınırlarında tutmaya çalışarak manipüle etmeye çalışsa da Haziran Direnişi’ni ortaya çıkaran dinamiklerin çok daha derin kökleri olduğunu biliyoruz. Burada en azından sol cepheden yapılan değerlendirmeler payına “yaşam alanlarına müdahale” ile birlikte “dizginsiz polis şiddeti” genel bir kabul olarak ön plana çıkıyor.

Peki bu iki temel dinamik bir sınıfsal karakter taşıyor mu? Ya da eğer taşıyorlarsa nasıl bir sınıfsal dinamiğin ürünü olarak şekilleniyorlar?

Yaşam alanlarına müdahale konusunu basitçe “içki yasağı” sınırlarında ele almayacaksak, genel olarak kendi dışındakini yok sayma tutumu ve dinci gericilik eliyle toplumun yeniden yapılandırılması olarak tanımlayabiliriz. Ki, sadece son yıllara bakıldığında bile kadınlara yönelik kürtaj yasağı ve üç çocuk edebiyatından Alevilere ve Kürt halkına yönelik inkar ve asimilasyon politikalarına kadar birçok saldırı paketini bu kapsamda ele alabiliriz. Ancak bu konuyu tek başına AKP eliyle palazlandırılan dinci gericilik sınırlarında ele almak hatalı bir yaklaşım olacaktır.

Tek tek bu saldırıların ötesinde bilindiği gibi aslında AKP’nin kendisi bir Amerikan emperyalizmi projesi olarak Türkiye topraklarında uygulamaya sokuldu. Yapılmak istenen Genişletilmiş Ortadoğu Projesi’nin bir parçası olarak Türkiye’yi bir “ılımlı İslam” modeli olarak ön plana çıkarabilmektir. Kuşkusuz bu proje içinde kendisine yer bulan dinci-gericilik sistem tarafından kendisine çizilen sınırları zorlayan ve topluma kendisini dayatan bir niteliğe de büründü. Ancak yine de bu gelişmeler özünde emperyalizmin Ortadoğu’ya yönelik politikalarının doğal bir uzantısı olarak şekillendi. Bu girişimin temel bir hedefi Ortadoğu’da genel olarak daha güçlü bir şekilde söz sahibi olabilmek iken, daha özel planda ise Türkiye’yi “Avrupa’nın Çin’i” haline getirmek hedefi, yani bir ucuz işgücü ve sınırsız sömürü cenneti yaratmak hedefi özel bir rol oynadı. Böyle bir hedef söz konusu olduğunda egemenler payına ilk elden yapılması gereken bu sömürü cennetinin kölelerini birer uysal köle haline getirebilmektir ki, bunun için ellerinde din afyonundan daha etkili bir silah da yoktu. Dolayısıyla rahatlıkla söyleyebiliriz ki “yaşam alanlarına müdahale” kapsamında açığa çıkan dinci-gerici saldırganlık özünde burjuva bir sınıfsal karakter taşımaktadır.

Benzer bir durum aslında “dizginsiz polis şiddeti” konusunda da yaşanmaktadır. Çokça dillendirildiği gibi özellikle 11 Eylül’le birlikte egemenler tüm dünyayı küresel bir hapishaneye çevirebilmek için özel bir çaba içerisine girdiler. Sadece Türkiye’de değil kapitalist/emperyalist sistemin belkemiğini oluşturan metropollerde de polis devleti uygulamaları kendisini açık bir şekilde hissettirmeye başladı. İnsanların içindeki umut tohumları, yaratılan korku toplumunun karanlık dehlizlerinde sönmülmendirilmeye çalışıldı. Hızla gerilemeye devam eden burjuva demokrasisinin kirli yüzünü ortaya seren bu tablonun ise kendisini Türkiye gibi sistemin görece geri kalmış ve çelişkilerin çok daha yoğun yaşandığı ülkelerinde çok daha güçlü bir şekilde hissettirmesinden daha doğal bir sonuç ise olamazdı.

Dolayısıyla Haziran Direnişi’ni ortaya çıkaran bu iki temel dinamiğin AKP eliyle yürütülen bir dinci-gericilik projesinden öte burjuvazinin sınıf ihtiyaçlarından kaynaklanan bir saldırganlık olduğunu, yani direnişin kendisini ortaya çıkaran dinamikleri itibari ile sınıfsal bir nitelik taşıdığını rahatlıkla söyleyebiliriz.

Mücadele araç ve yöntemleri ile hedefleri açısından Haziran Direnişi

Bir eylemli sürecin sınıfsal karakterini tartışırken ele alınabilecek verilerden bir diğeri ise yürütülen mücadelenin hedefleri ile birlikte mücadelede kullanılan araç ve yöntemlerdir. Özellikle mücadele araç ve yöntemleri açısından Haziran Direnişi oldukça geniş bir yelpaze sunmaktadır. Haziran Direnişi boyunca barikat savaşlarından kent meydanlarının zapt edilmesine, duran adamlara, tencere-tava eylemlerine kadar birçok eylem pratiğini hep birlikte yaşadık. Kuşkusuz içinde küçük burjuva maceracılığının örneklerini de barındırmakla birlikte özellikle hareket içindeki barikat savaşları ve kent meydanlarının zapt edilmesi gibi militan eylem biçimleri özü itibari ile işçi sınıfının devrimci ruhunu taşıyordu. Zira kitleden kopuk kendi kendisini tatmin etmeye yönelik sınırlı çıkışlar bir yana bırakılırsa bu militan eylemlerin ezici bir çoğunluğu geniş bir kitle inisiyatifi ve dayanışması ile hayata geçmiş oldu. Ancak eylem pratiği ve militanlığı açısından ortaya çıkan bu tablo ne yazık ki eylemin politik hedeflerinde, yani kitlenin bilincinde geniş bir etki yaratma noktasında eksik kaldı. Harekete önderlik etmek iddiasındaki Taksim Dayanışması’nın daha geri bir zeminde bulunan talepleri bir tarafa, özellikle ilk günlerde geniş kitleler esas olarak “Hükümet istifa!” sloganının etrafında kenetlenmiş oldular. Bu yanılla hareket bilinç planında sistemin temellerine yönelemediği gibi AKP karşıtlığı eksenine sıkışmış oldu. Bu durum ise dolaysız bir şekilde hareketin büyük orandaki örgütsüz tablosundan ve önderlik planında yaşanan zafiyetten kaynaklanıyordu.

Bu tablonun doğal bir yansıması ise kendisini sürecin olgunlaştığı ve örgütlendiği zeminler konusunda gösterdi. Aslına bakılırsa bu derece sarsıcı bir isyan dalgası içinde kitlelerin saldırının temel dinamikleri konusunda doğal bir refleks geliştirmesi de beklenebilirdi. Bu ise ancak saldırıya neden olan temel dinamikler ile çalışma yaşamı arasında dolaysız bir bağ kurulabilmesi ile mümkün olabilirdi. Zira AKP şahsında sermaye devletinin bu saldırıları hangi ihtiyacın ürünü olarak hayata geçirdiği bir tarafa, bu hareketin temel dinamiklerini oluşturan konular mikro ölçekte de olsa aslında işyerlerinde de dolaysız bir şekilde hayata geçirilen uygulamalardı. Örneğin bugün artık birçok işyerinde polis devleti uygulamalarının mikro bir örneği olarak kameralardan bağımsız adım atmak mümkün değil. Ya da beyaz yakalı çalışanların sıkça yakındığı gibi çalışanların ne giyeceğine, ne zaman tuvalete gideceğine, kiminle konuşabileceğine bile patronlar karar veriyor. Yani bir kez daha tekrarlamak gerekirse AKP’nin ülke sathında yaratmaya çalıştığı toplum modelini, her bir patron kendi işyerinde de aynı pervasızlıkla uygulamaya sokuyor.

Ancak ne yazık ki hareket içerisinde bu bağ yeterince kurulamadı. Hatta tam tersine burjuvazinin bilinçli bir tercihle propagandasını öne çıkardığı gibi bu hareketli süreç içinde öne çıkan temel yaklaşım “Gündüz işte, akşam eylemdeyiz!” ya da “Gündüzleri patrona, akşamları kendime çalışıyorum!” anlayışı oldu. Özü itibari ile bu yaklaşım sistemin temel işleyiş mekanizmaları ile bir sorun bulunmadığının ifadesi olurken, hareket içinde kendisini tartıştıran beyaz yakalı çalışanların halen saflarına katıldıkları proletaryanın bilinç ve örgütlenme kapasitesine uzaklığını da ortaya serdi. Ki, bu anlayış Haziran Direnişi içerisinde sadece beyaz yakalı çalışanların değil, bir bütün olarak eylemci kitlenin sahip olduğu genel algıyı gösteriyordu. Akşam işten çıkıp kentte kalmak, işyerinde kalmak

gösterileri yaşanırken, Gezi Parkı’nda 15 gün boyunca kurulan komün yaşamını bir kenara koyarsak hemen hemen her yerelde hayat gündüz saatlerinde rutin biçimde seyreliyordu.

Bu tablo dışında harekete bu kapsamda sınıfsal bir itilim sağlayabilmenin bir diğer koşulu ise aynı döneme denk gelen “ekonomik karakterli” işçi eylemleri ile bu hareket arasında güçlü bir bağ kurabilmekle mümkün olabilirdi. Örneğin bu sarsıcı hareketin ortaya çıktığı ilk günlerde Türkiye kapitalizminin belkemiğini oluşturan metal sektöründe Türk Metal’in ardından Birleşik Metal yöneticileri de işçileri hayal kırıklığına uğratan bir sözleşmeye imza attılar. Oysa Birleşik Metal yöneticileri bu hareketi işçi sınıfının devrimci ideolojisi ile değerlendirebilselerdi hareketin gücünü de arkalarına alarak MESS’e karşı mücadelede itilim sağlayabilirlerdi. Dahası böyle bir süreç sarsıcı isyan dalgasına işçi sınıfının devrimci ruhunu ve önderlik yeteneğini de taşıyan bir etken olurdu. Buna 5 ve 17 Haziran gibi grev denemelerini, Erdemir ve tekstil grevlerini eklediğimizde ise bu açıdan sendikal bürokrasinin sınırlarını da bir kez daha gördüğümüzü söyleyebiliriz.

Yeni Haziranlar işçi sınıfının önderliği ile zafere ulaşacak!

Her şey bir tarafa böylesine geniş bir kitleyi ve coğrafyayı kucaklayan bir isyan dalgasının sınıf karakteri esas olarak hareketin örgütlülük düzeyi ve hareket içindeki önderlik kapasitesi üzerinden tanımlanabilir. Ancak sıkça dillendirildiği gibi Türkiye’de toplumu derinden sarsan Haziran Direnişi örgütsüz bir patlama olarak şekillendiği gibi, hareket içinde ona yön verebilen bir önderlik ile de buluşmadı. Dolayısıyla hareket eylem kapasitesi anlamında işçi sınıfının devrimci ruhunu açık bir şekilde taşıırken, bilinç ve örgütlülük anlamında net bir sınıfsal karakterden de yoksun kaldı. Zira böyle bir karakter ancak o harekete yön veren politik öznenin taşıdığı sınıfsal karakter ile tanımlanabilirdi.

Dolayısıyla halen çeşitli biçimlerde etkilerini sürdüren Haziran Direnişi’nin geleceğini bu kapsamda hayata geçirilecek önderlik pratiği belirleyecektir. Ancak hareketin işçi sınıfı zemininde yeniden yükselmesi için önümüzde oldukça ciddi olanaklar bulunduğunu da belirtmekte fayda var.

Her şeyden önce AKP hükümetinin 11 yıldır toplum üzerinde yarattığı etkinin temel nedenlerinden biri göreceli de olsa yaşanan siyasi ve ekonomik istikrar tablosu idi. Oysa daha Haziran günlerinin öncesinde AKP şahsında sermaye düzenini bu açıdan zorlu bir sürecin beklediği görülebiliyordu. Şimdi ise buna siyasi iktidar tablosundaki belirsizlikle birlikte yabancı sermaye ve sıcak para akışındaki zayıflama eşlik edecektir. Bu ise yaşanan süreçlerin etkilerini sosyal yaşamda da dolaysız bir şekilde göstermesi anlamına gelecektir. Dolayısıyla bu tablo sadece işçi sınıfı saflarındaki öfkeyi mayalamakla kalmayacak, doğru bir önderlik ve politik müdahale ile birlikte Haziran Direnişi’nin devrimci ruhunu da bu harekete taşıyacaktır.

Bu nedenle önümüzdeki günlerin yıllardır alıştığımız ekonomik karakterli işçi hareketinin de biçim değiştirdiği, siyasallaşmış bir işçi hareketinin topluma damgasını vuracağı bir süreci müjdelediğini söyleyebiliriz. Bu kapsamda işçi sınıfının devrimci önderlik boşluğunu doldurmak iddiasındaki komünistlerin görevi de hem kendilerini hem de işçi sınıfını bu şanlı yürüyüşe bugünden en güçlü şekilde hazırlayabilmektir.

Haziran Direnişi ile toplumsal itibarı sarsılan AKP hükümeti pervasız saldırılarında sınır tanımıyor. Her fırsatta Eylül ayında yeni kitle hareketinin çıkacağını ifade eden AKP hükümetinin korkuları ODTÜ ve Mamak Direnişi ile gerçeğe dönüştü. Daha okulların açılmadığı bir dönemde ODTÜ'den geçirilmesi planlanan yola karşı sokaklara çıkan Ankaralı emekçiler ve gençler Haziran ruhunun yaşadığını bir kere daha göstermiş oldular. Ardından cami-cemevi projesiyle Alevi emekçilere dayatılan asimilasyon politikasına geçit vermeyeceklerini gösteren Mamaklı emekçiler, Ankara'yı dinci-gerici sermaye hükümetine karşı direnişin merkezine dönüştürdüler.

Ankara'da patlak veren ve ülke geneline yayılan Eylül direnişi, kitlelerin artık boyun eğmeyeceğinin adeta bir göstergesi oldu.

AKP hükümeti yıllardır uygulanan sosyal, siyasal, istisadi, kültürel, saldırıların emekçilerde oluşturduğu öfke birikiminin fazlası ile farkında. Bu nedenle emekçilerin sokaklara çıkmasının önünü kesmek için devlet teröründe, yalan ve çarpıtmada sınır tanımıyor. Sermaye devleti ve hükümeti AKP'nin zirvesi, kitlelerin patlayan öfkesini bastırmak için üst üste toplantılar, çalıştaylar gerçekleştiriyor. En son gerçekleştirilen gençlik çalıştayı da devlet terörünün gençlik üzerinden yeni bir boyuta ulaşacağını gösteriyor.

Sermaye hükümeti yeni saldırılara hazırlanıyor!

Sermaye hükümeti AKP işçi ve emekçilere karşı yeni saldırı hazırlığı içerisinde. Emperyalist efendilerinin bir dediğini iki etmeyen AKP hükümeti bugün için perdelenen krizin faturasını işçi ve emekçilere kesmek için kolları sıvamış durumda. Düzenin içinde bulunduğu ekonomik, sosyal ve siyasal krizi aşması için emekçileri baskı altına alması gerekiyor. Meclis açıldığında ilk icraatlarının başında kirli savaşa hazırlık için tezkere çıkarılması yer alıyor. Diğer önemli gündemler ise işçi ve emekçilerin çalışma ve yaşam koşulları ile ilgili rafta bekletilen yasal düzenlemelerden oluşuyor. Bunların başında çalışma hayatının daha çok esnekleştirilmesi ve kıdem tazminatının gaspı geliyor.

Koltuklarının altında bekleyen saldırı yasalarını hayata geçirme işini emekçileri sindirmeden yapamayacaklarını çok iyi biliyorlar. Haziran Direnişi ile sokaklara çıkan emekçiler sermaye düzenine artık hiçbir şeyin eskisi kadar rahat hayata geçirilemeyeceğini gösterdi. Bunun içindir ki Eylül sendromu yaşayan AKP hükümeti ODTÜ'de ve Mamak'ta başlayan ve ülke geneline yayılan eylemlere azgınca saldırdı. Eylemlerin kiteselleşmesinin önünü kesmek için polis teröründe sınır tanınmadı. Buna rağmen kitleler Haziran ruhunun ülkenin her alanında dolaştığını dinci-gerici iktidara gösterdiler.

Devrimci sınıf mücadelesine!

Dinci-gerici AKP hükümeti krizin faturasını ödemek istemeyen emekçilerin saltanatlarını yıkacağının fazlası ile farkında. Bu nedenle kendi geleceğini sağlama almak için çıkış arayışı içerisinde. Şu an için tek çıkış yolu olarak da emekçilerin sindirilmesini, baskı altında tutulmasını görüyorlar. Krizin ve gerici savaş çıkırtkanlıklarının faturasını emekçilere kesmeye çalışıyorlar. Emekçilerin öfkesinin devrimci karakter kazanmasından korktukları için devrimci ve ilerici güçlere karşı gerici propaganda ve saldırıyı arttırıyorlar. Toplumu dinci gerici temelde kutuplaştırarak saldırgan politikalarına destek bulmaya çalışıyorlar. Her fırsatta kendi tabanını inançsal temelde kemikleştirmek için nutuklar atan AKP şefleri Mısır'dakine benzer bir sonla karşılaşmaktan korkuyorlar.

Sermaye düzeni ve onun hükümeti AKP'nin sonunu hazırlamak için devrimci sınıf mücadelesini büyötmek hayati bir yerde duruyor. İşçileri, emekçileri, gençliği dinci-gerici politikalara karşı uyarmalıyız. Kitleleri düzene karşı devrim temelinde taraflaştırmayı esas alan çalışmaları güçlendirmeliyiz.

AKP hükümetinin sermaye düzeninin sürekliliğini sağlamak ve saldırı politikalarına destek bulmak için attığı adımları boşa düşürmek; Mamaklı, ODTÜ'leri büyötmek ve gelecek mücadelesini fabrikalara taşımaktan geçiyor.

Sınıfın gençlik güçleriyle birleşik mücadelesini örnek için elimizde fazlası ile imkân var. Emekçilerin yaşam ve çalışma koşulları bile başlı başına bunun için yeterli.

Sınıf güçlerinin önemli bir kesimi yaşam ve çalışma koşullarından hoşnutsuz. Emperyalist savaş kışkırtıcılığından rahatsız. Bu hoşnutsuzlukları düzene karşı öfke patlamasına ve gelecek mücadelesine dönüştürmek işçi sınıfını ve gençliği gelecek mücadelesine devrimci temelde kazanmaya bağlıdır.

Bir dizi belirti bugünden sınıfın önemli bir öfke biriktirdiğini gösteriyor. Sınıfın öfke patlamasını düzenin korkusuna dönüştürmek için sınıfı devrime kazanmalıyız. Bunu yapacak güçler ise sınıfın devrimci öncü güçleridir.

Haziran Direnişi ile açığa çıkan enerji bugün için kendi sınırına dayanmış gözüküyor. Bu enerjiyi ileriye taşıyacak toplumun en devrimci kesimi olan işçi sınıfıdır. Sınıfı kendi geleceği için mücadeleye çekmek, sınıfın eylemine öncülük yapmak sınıf devrimcilerinin bugünkü en acil görevidir.

Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim çizgisini kitleler içinde ete-kemiğe büründürmek için atacağımız her adım aynı zamanda devrime hazırlık anlamına gelecektir. Bu adımları sınıf ve gençlik içinde örgütsel zeminler ve mevziler kazanma mücadelesi ile bütünleştirmek geleceği kazanmanın temel ayaklarıdır. Bu görevler sınıf devrimcilerinin Türkiye ve dünya işçi sınıfı ve emekçilerine karşı sorumluluğudur. Şimdi güne yüklenme sınıfı devrimci parti saflarına kazanma zamanıdır. Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

İzmir'de Gezi Direnişi'nin bugünü ve geleceği tartışıldı!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu'nun (BDSP) örgütlediği "Gezi Direnişi bugünü ve geleceği" başlıklı panel, 22 Eylül'de TÜMTİS'te gerçekleşti.

Panel selamlama ile açıldı. Kamera Sokak tarafından hazırlanan "Geçit Yok" adlı direniş videosunun izlenmesinin ardından, oturumlar açılmadan önce Gezi şehitleri anısına saygı duruşu gerçekleştirildi.

31 Mayıs halk hareketinin ardından, sürecin ve hareketin değerlendirilmesinin bir ihtiyaç olduğu belirtilerek, sınıf devrimcileri adına, hareketin geleceği açısından da bunun bir ihtiyaç olarak öngörüldüğü ifade edildi.

İlk olarak söz Ege Üniversitesi öğrencisi ve Gezi tutsağı olan Serdar Gür'ün annesi Nesrin Gür'e verildi. Nesrin Gür ilk olarak direniş süreci ile beraber, AKP iktidarına karşı sokağa çıkan halkın tüm ülkede tepkilerini gösterdiğini belirtti. Kendisinin de bu süre zarfında hakları için sokakta olduğunu belirterek, çocuklarıyla gurur duyduğunu ve bu onurlu çocukların derhal serbest bırakılmasını istediğini söyledi.

"Devrimci sınıf, devrimci parti!"

Panelde BDSP adına yapılan konuşma dünya üzerindeki bunalımlar ve savaşlar dönemine işaret edilerek, yine dünya üzerinde dünden bugüne gerçekleşmeye başlayan halk hareketlerinden örnekler verildi. Ardından, 31 Mayıs patlamasından bugüne gelişen süreci değerlendirdi.

Yine bu hareket aynasında sol hareketi değerlendirerek, kendiliğinden başlayan bu hareketin, devrimci bir siyasal önderlikten yoksun olmasından kaynaklı taşıdığı zaafı işaret etti.

İşçi sınıfının önderliğinin olmadığı bir hareketin sınırlarını hatırlatan konuşmacı, bundan sonraki süreçte komünistlerin görevlerine de işaret ederek, örgütlenme ve mücadelenin ihtiyacına dikkat çekti.

Tuzluca'yı barikatlarından selam getirerek konuşmasını açan ikinci konuşmacı Temel Demire, hareketin 3 ağaç meselesi değil, halkın üzerinde yıllardır uygulanan baskı politikalarının doğal bir sonucu olduğunu ifade etti. Taksim'in on yıllardır mücadele edilerek kazanılmaya çalışıldığını, devrimci değerlerle savunulduğunu, bu uğurda şehitlerin verildiğini belirten Demire, Gezi hareketini geçmiş birikimlerin devamı olarak değerlendirdi. İşçi sınıfıyla buluşan, işçi sınıfı içerisinde örgütlenen siyasal partinin, ancak bu tür hareketlere müdahale edebileceğini söyleyerek Bolşevik Parti tarihinden örnekler verdi.

Panel İzmir BDSP adına alınan sözle devam etti. 31 Mayıs'tan bugüne Gezi Direnişi'nin İzmir ayağının değerlendirilmesinin bir ihtiyaç olduğunun belirtilmesi ile başlayan konuşma, hareketin İzmir ayağını üç ana evrede değerlendirdi.

Panelistlerin, konuşmalarının ardından, kısa bir ara verildi. İkinci bölüm soru cevaplar şeklinde açıldı. Temel Demire'nin ve BDSP temsilcisinin verdiği yanıtların ardından panel sona erdi.

Kızıl Bayrak / İzmir

Asimilasyon politikalarına karşı birleşik-kitlesele-militan direniş!

bu proje, AKP eliyle uzun süredir planlanan Alevileri Sünni inancının içinde eritme politikasının da ötesinde, toplumsal muhalefetin temel bir dinamiğini düzene entegre etme girişimidir.

Fethullah Gülen ve Cem Vakfı Başkanı İzzettin Doğan işbirliğiyle gündeme gelen cami-cemevi projesinin ilk adımı geçtiğimiz günlerde Mamak-Tuzluca'yır'da atıldı. Tuzluca'yır'ın ardından projenin İstanbul-Kartal, İzmir-Çiğli ve Gaziantep'te devam edeceği ilan edilmiş bulunuyor. Projenin Tuzluca'yır ayağının temellerinin atılmasıyla birlikte devletin kolluk güçlerinin projeye tepki gösteren ilerici-devrimci güçlere ve Tuzluca'yır halkına azgınca saldırması, tepkinin devlet terörüne de yönelmesine yol açtı. Tuzluca'yır halkı tarafından da bir asimilasyon projesi olarak görülen cami-cemevi ortak inşaatının yapımına yönelik tepki, polis terörüne karşı tepki ile birleşti. Haziran Direnişi boyunca sokakları terketmeyen Tuzluca'yır halkı, bu kez yerele dair somut talepleriyle kitlesele bir şekilde direnişin merkezinde yer aldı. Polisin tazyikli sulu, biber gazlı, plastik mermili saldırıları karşısında mahallesini, sokağını savunan bir tutum izledi.

Tuzluca'yır'da ilerici, devrimci güçlerin ve Tuzluca'yır halkının sergilediği direniş, polisin günlerce süren vahşi terörü sonucu bir nebze gerilemiş olsa dahi, cami-cemevi inşaatının yapımı devam ediyor. Polisin mahallede konuşlanması sürüyor. Dahası Tuzluca'yır'ın Alevi emekçilerinin bu projeye ve polisin mahallede konumlanmasına tepkisi devam ediyor. Bugün için önemli olan bu tepkinin doğru zeminlerde örgütlenmesi ve somut taleplerin kazanılması ekseninde mücadelenin yükseltilmesidir.

Cami-cemevi projesi ne anlam ifade ediyor?

Devletin resmi dini, dili, ırkı dışında olan tüm kesimlere karşı baskı, eşitsizlik ve ayrımcılık bir devlet politikası olarak on yıllardır uygulanmaktadır. Çorum'da, Sivas'ta, Gazi'de olduğu gibi gerçekleştirilen katliamlarla Alevileri sindirmeyi amaçlayan sermaye devleti, aynı zamanda Aleviler'in temel demokratik haklarını yok saymayı sürdürmektedir.

AKP iktidarı ise toplumsal yaşamın her alanına müdahale temelinde Alevilere dönük politikalar geliştirmekte, Alevi çalıştayları, Alevi kurultayları vb.

girişimlerle, Alevi burjuvalarına ve günümüzün Hızır Paşaları'na dayanarak Alevileri mevcut Sünni inancı içinde eritme politikası gütmektedir.

Son olarak gündeme getirilen cami-cemevi projesi de bu politikanın en son halkasıdır. On yıllardır devletin uyguladığı baskı ve inkar politikalarına karşı devrimci ve ilerici hareketle iç içe olan Alevi emekçileri düzene bağlama hedefinin bir parçası olan bu proje için yine devrimci bir geçmiş ve ilerici değerlere sahip, toplumsal muhalefetin etkin olduğu alanların seçilmesi (Tuzluca'yır, Çiğli, Kartal) hiç de tesadüf değildir. Bugün hemen hemen tüm Alevi örgütlerinin, ilerici ve devrimci güçlerin karşı çıktığı bu projenin özünde bir asimilasyon projesi olduğu açıktır. Ancak bu proje, AKP eliyle uzun süredir planlanan Alevileri Sünni inancının içinde eritme politikasının da ötesinde, toplumsal muhalefetin temel bir dinamiğini düzene entegre etme girişimidir.

Alevilerin talepleri cami-cemevi projesinin iptalinden ibaret değildir!

Cami-cemevi projesinin iptaline ve polis terörünün son bulmasına dair talepler bugün için somuttur, mahalle emekçilerinin de sahiplendiği taleplerdir. Ancak Alevilere dönük mezhepsel baskı ve asimilasyon politikasının yeni adımı olan bu projeye karşı çıkmayı, ezilen bir mezhep olan Aleviler'in demokratik istemlerinin bütünlüğü içinde ele almak gerekmektedir. Zira, cami-cemevi projesine karşı çıkmak, "İnanç ve vicdan özgürlüğü!" ve "Mezhepsel ayrımcılık ve baskıların son bulması!" talebinden bağımsız değildir. Aynı şekilde, bizzat AKP-Cemaat eliyle uygulanmak istenen proje özünde bir devlet projesidir ve "din ve devlet işlerinin tam olarak ayrılması", "Diyabetin dağıtılması", "Devletin dinsel kurumlara her türlü yardımının son bulması" talepleri ile birarada ele alınmalıdır. Ek olarak söylemeliyiz ki, inanç özgürlüğü, özünde devletten ve onun tüm kurumlarından bağımsız olmalıdır. Alevi burjuvaları eliyle cemevlerinin devlete bağlanmasını sağlayacak (dedektörler, polisler, askerler, vb.) bir takım güçlerin

karşısında net bir şekilde durmak gerekir.

Özünde etnik, dinsel ayrımcılık, kâr üzerine kurulu sermaye iktidarının harcında vardır ve bu sistemin devamı için başvurduğu yöntemlerin başında gelmektedir.

Projeye karşı verilen mücadeleye ciddiyet ve sorumlulukla yaklaşmak gerekir!

Haziran Direnişi'nde Tuzluca'yır emekçiler alanlara çıkmış, günlerce meydanı terketmemişlerdi. Kuşkusuz ki, Tuzluca'yır emekçilerin direnişe kitlesele katılmasının gerisinde sistemin uyguladığı sosyal yıkım politikaları olduğu kadar, son yıllarda AKP'nin Alevi emekçilere dönük pervasız saldırıları da belirgin bir rol oynamaktadır. Cami-cemevi projesi gündeme geldiğinde ilerici ve devrimci güçlerin çağrısıyla alanlara binlerce emekçinin çıkmasında Haziran Direnişi'nin yarattığı birikim vardır. Zira bu dönemde uygulanan polis şiddeti bu öfkeyi daha da bilemiştir.

Cami-cemevi projesinin püskürtülebilmesi, harekete geçen ve öfkesini dışa vuran kitlelere doğru devrimci önderlikle olanaklı olabilir. Ancak Tuzluca'yır'da geride kalan iki haftalık süreçte, ilerici ve devrimci güçler payına buna uygun bir pratik geliştirildiğini söylemek olanaklı değildir. Birleşik mücadelenin hiç olmadığı kadar bir ihtiyaç olduğu bugünlerde, olup-bitene devrimci ciddiyet ve sorumlulukla yaklaşmamakta, kitlelerden kopuk maceracı ve dar grupçu eğilimler öne çıkmaktadır. Böyle tutumlar ise kitleleri dışa dış bir mücadeleye değil, edilgenliğe sürüklemektedir. Ayrıca dar grupçu tutumlar kitlelerin ilerici ve devrimci güçlere olan güveninin zedelenmesine yol açmaktadır.

Bugün geline aşamada Tuzluca'yır özelinde hareketlilik geri çekilse dahi, Alevilerin tepkisi devam ediyor. Alevi örgütleri bu projeye karşı eylemli bir süreci başlatmanın hazırlıklarını yapıyor. Aleviler emekçilerin Haziran Direnişi'nden beslenen öfkelerine, devrimci bir önderlikle yön verilemediği koşullarda sonuç alıcı bir mücadele örgütlemek mümkün değildir. Ayrıca, Alevi emekçilerin Alevi örgütlerinin ortaya koyduğu ve devletin icazet sınırlarını aşamayan eylem ve etkinliklere yedeklenmesi muhtemeldir. Alevi örgütlerinin ağırlıklı kesiminin ulusalcı burjuva partilerin denetiminde olduğu gerçeği, mevcut tepkinin ya sönümlenmesi ya da ulusalcı burjuva partiler tarafından yedeklenmesi kaçınılmaz olacaktır.

Gelinen yerde süreç başta komünistler olmak üzere tüm ilerici ve devrimci güçlere önemli sorumluluklar yüklemektedir. Birçok örnekte olduğu gibi Tuzluca'yır özelinde bir kez daha karşımıza çıkan dar grupçu ve ilkesiz yaklaşımlar, kısır tartışmalar ve yer yer samimiyetsiz tutumlar, sokaklara akan emekçilerin mücadele dinamiğini zayıflatan temel etmenlerin başında gelmektedir. Komünistler bu tutumlara karşı ilkeli mücadelesini sürdürecektir, dönemin yüklediği sorumlulukla yollarını yürüyeceklerdir.

Ankara'dan komünistler

“Emekçilerin direnmesinden daha doğal bir şey olamaz!”

Ankara İHD Şube Temsilcisi Cengiz Mendillioğlu ile konuştuk...

- Ethem'in polis tarafından katledilmesinden bugüne hem manevi olarak ailenin yanında oldunuz, hem de sürecin hukuksal boyutuyla doğrudan ilgileniyorsunuz. Kısaca Ethem'in katledilmesinden katil polisin yargılanmasına kadar geçen süreci özetleyebilir misiniz?

- Ethem Sarısülük devrimci bir işçi olmasının yanında, derneğimizin de aktif çalışma yürütenlerindendi. Özellikle hasta tutsaklar ve Wernicke Korsakoflar konusunda duyarlılığıyla tanındı kendisini. Vurulduğu andan itibaren hastane önünde beklenmeye başlandı. Aile ile de ilk temasımız burada oldu. Sonrasında olabildiğince kurumsal olarak yanlarında yer almaya çalıştık. Ethem yoğun bakımda hayata tutunmaya çalışırken dahi polisin aile üzerinde baskı kurmasına, kaynağı belli olmayacak biçimde destek ünitesinin çekilerek öldürüleceği söylemlerinin yayılmasına şahit olduk. Direndiği iki hafta boyunca halkın da devletin de ilgisi hastane bahçesinden hiç eksik olmadı kısacası. Ethem'in hayatını kaybetmesiyle polise ve devlete olan öfke doruğa ulaştı. Adli Tıp'tan toprağa verdiğimiz son ana kadar on binler Sarısülük'ü yalnız bırakmadı. Bütün engelleme çabaları, polisin vahşice saldırıları Ethem'in güçlü bir biçimde uğurlanmasının önüne geçemedi. Batıkent'ten hareket eden konvoyun önünün kesilmesi, bir kez daha devletin gerçek yüzünü hatırlattı bize. Yolun bir şeridini polis kapatmışken diğer kanadında da askerin yığınağı vardı.

Direnişin sokak ayağı belli bir noktada zayıflasa da Gezi şehitleri ile ilgili yapılan etkinlik ve anmalar kitlelerin yaz boyunca ilgi odağı olmaya devam etti. Temmuz sonlarında bütün annelerimizin Ankara'da buluşması, ya da Gezi tutsakları aileleri ve Ethem'in

annesinin katıldığı eylemlilik gibi. Her ikisi de yaz döneminde Ankara'nın pek alışık olmadığı güç ve coşkuyla yapıldı. Son olarak da kurumların ortak düzenlediği konser etkinliği. ODTÜ ve Tuzluca'yı direnişleri ile birleştirildiğinde emek ve demokrasiden yana güçlerin kolay kolay alanları terk etmeyeceği, bunun önemli ayaklarından birinin de aileler olacağını bir kez daha görmüş olduk.

- Devletin ilk andan itibaren katil polisi sahiplenici tutumu ile karşılaşıyoruz. Sadece Ethem'in katledilmesi olayında değil, daha önce yaşanan birçok örnek üzerinden de görüldüğü gibi

katiller hep aklanıyor. Hukuksal süreçte yaşananları anlatabilir misiniz?

- Ethem polis kurşunlarına hedef olduğu andan itibaren alışık olduğumuz tablo karşımıza çıktı. Görüntüler ortaya çıkmaya muhtemelen yine katilin ayağı kaymış ve silah ateş almış olacaktı. Özellikle Ankara Emniyeti polis cinayetlerinde sürekli aynı argümanı kullanıyor. Soner Çankal ve Cem Aygün dosyalarında bunu açıkça gördük. Mızrağın çuvala sığmadığı noktada tanındık dezenformasyon yöntemleri devreye sokuldu. Arkadaşlarının attığı taştan, Ethem'in "terör" kamplarında eğitildiğine kadar bir dizi yalan haberle yetinilmedi, üstüne Belediye Başkanı Melih Gökçek'in cinayetin işlendiği çok yakın noktaya "polise teşekkür pankartları" asıldı. Başbakanının "polisimi yedirtmem" açıklaması ise görülecek davaya son noktayı koydu. Daha başlamadan hukuksal sürecin sona erdiğini söylemek abartılı bir yaklaşım olmaz. Hukukçular, bu anlamda güçlü bir dosya hazırlasalar da devletin mahkemelerinden bir beklentide değiller. Ailenin de bu yönlü hiçbir beklentisi yok. Davanın toplumsal muhalefete katacağı güç ve geniş yığınların nezdinde devlet şiddetinin teşhiri hedeflenmekte.

- Devletin katillerini koruma tutumu mahkemede de açıkça ortaya çıktı. Mahkeme gününde yaşananları anlatabilir misiniz?

- 23 Eylül günü mahkeme adı altında en azından bizim bugüne değin rastlamadığımız bir tiyatro sergilendi. Sıklıkla mahkemelerde gözlemci bulundururuz. Ve biliriz ki mahkeme heyetinin belli alışkanlıkları vardır. Salona geç girmek gibi. 09.00'da başlayacak olan mahkemeye 08.40'ta girdiğimizde mahkeme heyetini, savcılığı ve 150 kadar sivil giyinmiş çevik kuvvet polislerini hazır bekler bulduk. Neredeyse tüm salon katilin polis arkadaşları

Gazeteci Berna Şahin'e saldırı

Gazeteci Berna Şahin, 22 Eylül akşam saatlerinde evine yakın bir mesafede saldırıya uğradı. Şahin, eylemlerde çekip yayınladığı görüntüler nedeni ile son günlerde tehditler de alıyordu.

Uzun bir süredir gazetecilik yapan Şahin, muhalif kimliği ile tanınıyor. Yazılarında emekçilerin, ezilenlerin yaşamlarını ve mücadelelerini ele

alan Şahin, aldığı tehditlerin ve saldırıların ilk olmadığını da belirtiyor. Daha önce Ali İsmail için Taksim'de yapılan eylemde polisin attığı gaz fişegi ile yaralandığını, Berkin Elvan'a destek için Okmeydanı'nda yapılan eylemde yine polisin attığı ses bombasının yüzüne yakın bir mesafede patlaması ile yaralandığını ifade ediyor. Eylem sırasında polisin darp ve gözaltılarını görüntülediği için de tehdit ve darp edilmiş.

Şahin, yaşananların ard arda gelmesinin rastlantı olmadığını belirterek, uzun zamandır yaşadığı evinin yakınında böyle bir olayla karşılaşmadığını belirtiyor. Saldırının ardından karakola gittiğini fakat polislerin hiç umursamadığını, savcılığa başvurduktan sonra işlem yapıldığını ifade ediyor. Şahin, olayın yaşandığı yerdeki kamera görüntülerine baktığını ve saldırıyı gerçekleştiren kişiyi teşhis edebilecek görüntünün olduğunu vurguluyor.

Şahin, yaşanan saldırının kendisine yönelik bir gözdağı olduğunu belirtiyor. Olayla ilgilenmeyen ve aldığı tehditleri değerlendirmeyen polisi, konuya açıklık getirmedikleri takdirde saldırının faili olarak göreceğini belirten Şahin, yaşananların takipçisi olacağını vurguluyor.

tarafından doldurulmuştu. O andan itibaren de gerilim hiç düşmedi. Karşı tarafın avukatları dahi sürekli biçimde aileyi ve avukatlarını tahrik etmeye çalıştılar. Kararlı bir duruş sergilenerek polisler salon dışına çıkarılsalar da bu sefer de dışarıda bekleyenlere saldırdılar. Mahkemenin tüm koridorlarında polis terörü estirildi. Çıkan arbedede katil polisin peruk, takma kaş, gözlük ve benzeri şeylerle yüzünün tümüyle değiştirildiği görüldü. Bu şekilde olay tanıklarının aldatılmaya çalışıldığı ortaya çıktı. Kısacası hukuk sisteminin kimler ve hangi sınıfın tarafında olduğuna bir kez daha şahit olduk.

- Böyle davalarda hukukun katledenlerden yana olduğunu biliyoruz. Katillerin cezalandırılabilmesi için toplumsal duyarlılığın örgütlenebilmesi gerekiyor. Toplumsal sahiplenme konusunda Ethem davasının durumu nedir? Bundan sonraki sürecin nasıl örgütlenmesi düşünüyor?

- Ethem'in katledilmesinin ilk anından itibaren toplumun tüm kesimlerince güçlü bir sahiplenmeye konu olduğunu söylemiştik. Biraz daha açmak gerekirse Ethem, Ankara muhalefeti için güçlü bir simgeye dönüştü. Cenazesinde sıklıkla kullanılan "Ethem'in yoldaşları" tanımlaması, yine "Ethem yoldaş ölümsüzdür!" sloganı uzun süre Ankara sokaklarında yankılandı. Belki ilk anda, güncellikle açıklanabilir ama bizim gözlemlerimiz orada kişiye dönük bir sahiplenisten öte bir duruşa, mücadelenin kendisine duyulan özlemin ta kendisidir. Öyle ki, bu kadar geniş bir bileşenin bu kadar güçlü sahiplenme şekli nadir görülen olaylardan. Burada Ethem özelinde söylenebilecek çok şey var. Ama bunun yerine direniş ruhuna vurgu yapmak daha sağlıklı olur.

Bu konuda bir şeye daha işaret etmek gerekiyor bizce. Ethem'in ilk mahkemesinin kitle anlamında bu kadar zayıf geçmesinin üzerine etraflıca düşünmek gerekiyor. Şu an bu konuda net şeyler söylememiz doğru olmaz belki. Ancak mücadelenin öznesi olan örgütlü yapılara çok daha fazla görev düşüyor. Umarız en kısa zamanda bu tikanıklık da aşılır.

- Genel olarak polis terörü, devlet katliamları ve Gezi Direnişi sırasında yaşanan polis şiddeti üzerine son günlerde devlet tarafından yapılan açıklamalar üzerine ne düşünüyorsunuz?

- Devletin açıklamaları konusunda söylenebilecek çok şey yok. Tümüyle deşifre olmuş bir devlet var önümüzde. Kürt halkının mücadelesinde, Suriye savaşında ve Gezi Direnişi'nde takındığı tavır, daha ötesi olayları çarpıtmak, yalan söylemek konusunda sınır tanımazlığı hepimizce malum artık.

Geçtiğimiz yaz boyunca düştüğü durum üzerinden zaten şu an siyasal ciddiyetini tümüyle yitirmiş bir iktidardan bahsediyoruz. Elbette siyasal aklını da. Tuzluca'yı cemevi-cami projesinden sonra öğreniyoruz ki 26 Eylül Ulucanlar Katliamı'nın yıldönümünde yine aynı yerde bir açılış organize ediliyor ve insan hakları konusunda oldukça mimli olan Cemil Çiçek açılışa çağrılıyor. Böyle bir baskı rejiminde, ben yaptım oldu zihniyetinin hakim olduğu ülkelerde emekçi kitlelerin direnmesinden daha doğal bir şey olamaz. Egemenlerden başka da kimse meşruluğunu sorgulamaz. Biz insan hakları savunucuları olarak bu bakış açısıyla direnme hakkının sonuna kadar yanında olduk, olmaya devam edeceğiz.

1 Haziran günü, Kızılay'daki direniş eyleminde Ethem Sarısülük'ü başından vurarak katleden katil polis Ahmet Şahbaz hakkındaki dava 23 Eylül'de başladı. Ankara 6. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen duruşma öncesi adliye çevresine çok sayıda çevik kuvvet konuşlandırıldı. Duruşma daha başlamadan salon polis tarafından işgal edildi.

Duruşmanın görüleceği mahkeme salonuna Sarısülük ailesini savunmak üzere yaklaşık 50 avukat girdi. Ethem'in annesi Sayfı, kardeşleri Mustafa ve Cem Sarısülük de mahkemeye katıldılar. Sarısülük ailesinin avukatları duruşma salonunda sivil polislerin sokulmasına tepki gösterdi. Katil polisin avukatlarının laf atması üzerine gerginlik yaşandı. Savcının da tartışmaya katılması ile birlikte gerginlik iyice arttı. Mahkeme başkanı, salondaki polisler dahil herkesin dışarı çıkmasını istedi ve yeniden alınmasını istedi.

Ardından katil polis sanık sandalyesine oturtuldu. Kapı girişinde sivil polisler avukatları darp etmeye kalkıştı. Salonda Ethem'in yakınları "Katiller dışarı"

diye slogan attı. Sivil polislerin içeri alınmasıyla gerginlik büyüdü. Katil polislerin avukatları, Ethem'in avukatlarından birine saldırdı. Mahkeme "kamu güvenliği" nedeniyle duruşmanın kapalı yapılmasına karar verdi.

Salonun boşaltılması sırasında "Katiller dışarı!" sloganı atan kitleye sivil polisler saldırdı. Ethem'in abisi ve yengesi, katil polisin üzerine yürüyerek vurdu. Aldığı darbeler nedeniyle peruğu düşen katil polis korumaya alınarak salondan çıkarıldı. Bazı sivil polisler aileye de saldırdı. Ethem'in annesi de "katiller" diye haykırarak polisleri tepki gösterdi.

Yaşananlar üzerine savcı "düzenin sağlanması için" duruşmanın ertelenmesini istedi. Savcının talebini değerlendiren mahkeme duruşmayı 28 Ekim'e erteledi. Adliye önünde bekleyen kitle de duruşma boyunca "Ethem yoldaş ölümsüzdür!" ve "Katil devlet hesap verecek!" sloganları atarak eylemlerini sürdürdü.

Güzeltepe'de Ahmet Atakan anması

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu'nun çağrısıyla biraraya gelen, Devrimci Hareket, Mücadele Birliği Platformu ve Halkevleri Çiğli Güzeltepe'de ortak bir Ahmet Atakan anması gerçekleştirdi.

"Hepimiz Ahmet'iz, öldürmekle bitmeyiz!" şiarı ile örgütlenen etkinlik için ortak bir program oluşturuldu. Hafta boyunca Çiğli ve Güzeltepe mahallelerine afiş, pankart ve el ilanları ile anma etkinliğinin çağrıları yapıldı. Çiğli'de sabah işçi servis duraklarına da el ilanları dağıtılarak işçiler etkinliğe çağrıldı.

19 Eylül'de yapılan anma programı için Güzeltepe Uğur Mumcu Parkı'nda buluşuldu. Gezi şehitlerinin bulunduğu ve "Hepimiz Ahmet'iz öldürmekle bitmeyiz!/Güzeltepe halkı" pankartı açıldı. Kitle meşalelerle toplanmaya başladı. Güzeltepe halk forumu da eyleme destek verdi. Buradan sloganlarla, alkışlarla ve ajitasyon konuşmalarıyla Güzeltepe emekçilerine çağrılarda bulunuldu.

Yürüyüş Güzeltepe İlköğretim Okulu'nun önünde bitirilerek burada anma programına geçildi. Etkinlik başlamadan önce mumlardan "Hepimiz Ahmet'iz" yazıldı. Ahmet Atakan'ın mumlarla çevrili portresi de sahne yanında hazırlandı.

Mumlar yakıldıktan sonra Ahmet Atakan şahsında yaşamını yitiren Gezi ve devrim şehitleri anısına saygı duruşunda bulunuldu.

Program Ahmet Atakan'ı anlatan sinevizyon gösterimi ile devam etti. Sinevizyon sırasında kitle tarafından sloganlar haykırıldı.

Sinevizyon gösterimi ardından ortak hazırlanan metin okunarak, AKP iktidarının faşizan uygulamaları anlatıldı. Bu halkın öfkesinden kurtulamayacağı belirtildi. Son olarak katillerin hala sokakta dolaştığı vurgulanarak, Hatay Valisi ve emniyet müdürü başta olmak üzere tüm sorumluların yargılanması talebi ile açıklama bitirildi.

Etkinlik İzmir Müzisyenler Derneği'nin türkü ve marşlarıyla sona erdi.

“Benimle aynı durumda olan arkadaşları yan yana gelmeye çağırıyorum!”

Sermaye devletinin son süreçte toplumsal muhalefetin geneline yönelik artan baskı ve terörü, aynı zamanda kara propaganda, yalan ve çarpıtma haberlerle toplumun bilincini bulandırma saldırıları ile devam ediyor. Bu yalan ve çarpıtma haberlere son olarak Haziran Direnişi sırasında uygulanan polis şiddetini aklama manevraları eklenmiş oldu. Binlerce insan yaralanmış, onlarcasının gözü kör olmuş ve 6 kişi yaşamını yitirmişken, AKP hükümetinin satılık kalemleri, “polis aşırı güç kullansaydı sadece 6 kişi mi öldürdü?” açıklamaları ile kirli ve kanlı yüzlerini bir kez daha gözler önüne sermiş oldular. Bu tartışmaların yoğun olarak yaşandığı şu günlerde, 3 Haziran günü Kızılay’da hedef alınarak atılan gaz bombası fişeğinin çarpması sonucu gözünü kaybeden Çankaya Belediyesi işçisi Muharrem Dalsüren ile konuştuk...

- Öncelikle geçmiş olsun. Kendinizi tanıtır mısınız?

- Adım Muharrem Dalsüren. 15 yıldır Çankaya Belediyesi temizlik işçisiyim. 2 çocuk babasıyım. Kırıkkaleli’yim.

- Gezi eylemlerinin Ankara ayağında polisin hedef olarak baz bombası atması sonucu yaralandınız ve gözünüzü kaybettiniz. Nasıl olduğunu anlatabilir misiniz?

- 3 Haziran günü 12.00-20.00 vardiyasında çalışırken, saat 16.30 sıralarında, Selanik Sokak ile Ziya Gökalp Caddesi’nin kesiştiği yerde çalışma malzemelerimi almaya giderken, o sırada üzerime doğru gelen Akrep’in üzerindeki polis tarafından direkt hedef alınarak gözümünden vuruldum. Çevredekiler oradan beni hemen hastaneye götürdüler. Hacettepe Üniversitesi Hastanesi’ne. Hastane’de on gün kaldım. İlk ameliyatımı oldum. Ardından taburcu oldum. Sonra 16 Temmuz’da ikinci ameliyatımı oldum. Doktorlar beş ay sonrasına iki ameliyat daha olacağımı söylediler. Şu anda sağ gözümü tamamen kaybetmiş durumdayım. Beş ay sonra olacağım ameliyatlardan birisinde protez göz takılacak, diğerinde de göz kapağım düzeltilecek.

- Bildiğimiz kadarıyla süreç içerisinde gözünü kaybedenleri yan yana getirme çabanız var.

- İşime tekrar başladım. Gece vardiyasındayım. Şu anda ameliyat sürecimi beklerken bir yandan da Gezi’den bu tarafa gözünü kaybedenleri bir araya toplamaya çalışıyorum. Çünkü hükümet gözünü kaybeden insan sayısını üç olarak söylüyor. Fakat biz 20 kişiyi bulduk. Tabipler Odası’nda kayıtlı 11 kişi var. Ama kayıtlı olmayan edindiğimiz bilgiye göre 5 kişi daha var. Bunlara bir de korkan ve çekinen, özel hastanelerde tedavi görenleri ekleyebiliriz. Amacımız yan yana gelerek dayanışmayı güçlendirmek. Aynı zamanda herkes tek tek hukuksal sürecini işletmeye çalışıyor, bu süreçleri de ortaklaştırmak düşüncesindeyiz.

- Devletin ve kurumlarının polis şiddetine dair son açıklamaları hakkında ne düşünüyorsunuz?

- Veriler ortada. Binlerce yaralı var. Gözünü kaybedenler var, daha da ötesi ölümler var. Dün en basitinden Ethem’in mahkemesi örneği var. Mahkemede olanlar belli. Mahkemeyi bile hazmedemiyorlar. Daha saat 08.30’da polisler her tarafı doldurmuştu. Sonra da saldırdılar.

- Hukuksal süreci nasıl işletmeyi düşünüyorsunuz?

- Suç duyurusunda bulunduk. Kesin raporun çıkmasını bekliyoruz. Sonra dava açacağız. Suç duyurusu üzerine savcı emniyete yazı yazmış, emniyet gerekli birimleri araştırıp cevap vereceğiz demiş. Ama yaklaşık üç aydır hiçbir gelişme olmadı.

- Tayyip Erdoğan polisleri “kahraman” ilan etti ne düşünüyorsunuz?

- Ne kahramanı. O kadar acizler ki mahkemede bile saldırıyorlar.

- Son söz olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

- Gezi’den bu tarafa gözünü kaybeden arkadaşlarımıza ulaşmaya çalışıyoruz. Benimle aynı sorunları yaşayan arkadaşlar gazeteniz aracılığıyla ya da İHD Ankara Şubesi üzerinden bana ulaşabilirlerse sevinirim.

Ali İsmail’in katilleri aklanıyor!

Eskişehir’de polis ve sivil faşistlerin kurduğu pusuda katledilen Ali İsmail Korkmaz davası iddianamenin kabulü ile başlamış bulunuyor.

Fakat iddianame, işlenen cinayetin ilk gününden beri devreye sokulan aklama sürecinin yeni bir adımı olmaktan öteye gitmedi. Zira ortaya çıkan görüntülerle birlikte polislerin rolü ortadayken sadece bir polis tutuklu yargılanıyor ve diğer polisler “yardım etmekten” suçlanıyor. Polislerin saldırılarına eşlik eden faşistler de dosyada adam öldürmekten yargılanacak.

Eskişehir 2. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından kabul edilen iddianameyi Cumhuriyet Savcısı Hakan Ali Erkan hazırladı. Fakat daha iddianame aşamasında bile tutuklanan sanık beyanlarını esas alan savcılık diğer polislerin aklanacağını işaretini vermişti. Mahkemenin kabul ettiği iddianameyle Terörle Mücadele Şubesi’nden Mevlüt Saldoğan “kasten adam öldürme” ile diğer polisler Şaban Gökpunar, Hüseyin Engin ve Yalçın Akbulut ise yardımcıdan yargılanacak.

İddianame davanın karara bağlanmış hali değil kuşkusuz fakat daha yargılamanın başında yardımcıdan yargılanmaları polislerin cinayet soruşturmasından aklanması anlamına geliyor. Düzen yargısı katilleri koruyup kolluyor ve cinayetten dava açılmasına bile izin vermiyor. Böylece açılan davanın da birkaç günah keçisinin yargılandığı bir orta oyununa dönüştürüleceği görülüyor. Dava süreci bu şekilde seyrederse “iyi hal”, “tekrar suç işlemeyecekleri” vb. hukuki açıklamalarla ya ceza minimuma indirilecek ya da “delil yetersizliği” gibi gerekçelerle aklama tamamlanacak.

Dava bir yanıyla işçi ve emekçilerin mücadelesine de gözdağı niteliği taşıyor. Düzen kurumlarının bir bütün olarak baskı ve saldırganlığın arkasında olduğu gösterilerek korku duvarları yeniden örülmek isteniyor. Fakat dava sürecini bu aşamaya getirenin yine sokakta yükseltelen mücadelenin basıncı olduğu gerçeği unutulmamalıdır. Ali İsmail’in katillerinden biri polis beş fail tutukluysa, silinen görüntüler ortaya çıkıyorsa bu mücadelenin sonucu sayılmalıdır. Davanın bundan sonraki seyri de yine sokakta verilen fiili-meşru mücadelenin gücüne paralel olarak seyredecektir.

Çocuklarımızın katili bu düzendir!

Sömürüye ve köleliğe biat eden bir “nesil” yaratmak isteyen sermaye iktidarı, işçi ve emekçiler ile onların çocuklarının yaşamını ve geleceğini de tehdit etmektedir.

Kapitalist sistemde her şey sermayenin huzuru ve selameti içindir. Toplumsal yaşamın her alanında; eğitimde, kültürde, sağlıkta, ulaşımında yani adımımızı attığımız her yerde kâr ve rant odaklı bakış vardır. İşte tam da bu yüzden eşitsizlik üzerine kurulu bu sistemde egemenler cephesinden insan hayatının pek de bir önemi yoktur. Gölgesi satılamayan ağaç kesilmelidir veya okul harçlığını çıkarmaya çalışırken inşaatta can veren bir öğrencinin ölümü bu düzenin efendileri için gayet doğaldır.

Ülkemizin dört bir yanında sıkça yaşanan, sömürü ve kölelik koşullarının azgınlaşmasıyla artan iş cinayetleri bunun en büyük kanıtıdır. Bu gerçek, ülkemizde eğitim sisteminin yapısı için de geçerlidir. Basit bir şekilde internet üzerinden “okulda ihmal”, “okulda ölüm” türünden aramalarda dahi bu sistemin insan odaklı yönetim anlayışından ne kadar uzak olduğu ortaya çıkar. Mevcut sistemin insan hayatını hiçe sayan yapısını anlatmak için birkaç örneği sıralamak yeterlidir.

“Kaza” değil cinayet

Efe Boz, düşerek kırılan lavabonun boğazını kesmesi sonucunda yaşamını yitirdiğinde ana sınıfı öğrencisiydi. 13 Mayıs 2010 tarihinde İstanbul Maltepe’de yaşanan olay ilk başta basit bir “kaza” gibi gösterildi ve burjuva medyada “Küçük Efe lavabo kurbanı” türünden haberlere konu oldu. İstanbul Milli Eğitim Müdürlüğü ise, Boz’un ölümüyle ilgili sözde inceleme ve soruşturma başlattı.

Aynı günlerde **Balıkesir**’de bir okulda tenefüs sırasında devrilen bayrak direğinin altında kalan ilköğretim okulu üçüncü sınıf öğrencisi ağır yaralandı. Bu olay da gazetelere üçüncü sayfa haberi olarak yansdı.

İlkokul çağındaki çocukların ölümüne davetiye çıkaran bir olay da **Barbaros Hayrettin Paşa İlkokulu**’nun bahçe düzenleme çalışmaları sırasında yaşandı. Hafriyat ve molozların toplanması için yapılan çalışmalar sırasında tenefüse çıkan çocuklar bahçede

oyun oynarken iş makineleri çalışmaya ara vermeden devam etti. Bahçeye kamyonların girip çıkması ve okul idaresinin bu duruma göz yumması ile durum başka bir boyut kazandı.

Ankara Etimesgut’taki bir ilkokulun rayından çıkan 200 kiloluk demir bahçe kapısı, annesi ve 5 yaşındaki kardeşinin gözü önünde 7 yaşındaki **Şükrü Salih Sağlam**’ın üzerine devrildi. Kapının altında kalan ve başı zemine çarpan Sağlam, beyin ölümünün gerçekleşmesiyle yaşamını yitirdi.

İhmaller zincirinin son halkası: Reşat Kino

Bir bayrak direğinin dahi gerekli güvenlik önlemleri alınmayarak gelişigüzel dikilmesi sonucu devrilmesi, küçük yaştaki çocukların bulunduğu bir ana okulunda kırık lavabonun herhangi bir yaralanmaya yol açacağına hesap edilmemesi, çocukların bahçede oynadığı sırada iş makineleri ile kamyonların okul bahçesine girmesine göz yumulması, rayından çıkan bir okul bahçe kapısının devrilmesi sonucu 7 yaşındaki bir çocuğun yaşamını yitirebilmesi... Bu liste böyle uzayıp giderken Mardin Kızıltepe’de Cumhuriyet İlkokulu 2’nci sınıf öğrencisi **Reşat Kino**’nun ölümü ihmaller zincirine yeni bir halka ekledi.

Reşat Kino, okul dağıldıktan sonra öğrenciler bahçede İstiklal Marşı okurken, tek başına kaldığı boş bir sınıfta bir şeyler almaya çalışırken devrilen dolabın altında kalarak can verdi. Kino, gazetelerdeki haberlerde belirtilmese de büyük bir ihmalin kurbanı olmuştur. Kino’nun ölümüne neden olan dolabın küçük çocukların üzerine düşeceği hesaplanarak duvara veya herhangi bir yere daha sağlam biçimde sabitlenmesi gerekirdi. Bu basit önlem alınmadığı için Reşat Kino çocuk yaşta hayata veda etti.

Çocuk işçiler ölüme yollanıyor

Özellikle sermayenin yeni dönem ihtiyaçlarına yanıt vermek için mesai yapan AKP iktidarı küçük yaşta çocukları Kırkpınar Eğitim Merkezi’ne yerine

geleceksizliğin ve sömürünün dipsiz kuyusuna atmaktadır. Irkçı, gerici, cinsiyetçi ve piyasacı 4+4+4 eğitim sistemiyle hedeflenen şey de budur.

Küçük yaşlardan itibaren asgari ücretin dahi altında, güvencesiz ve kuralızsız koşullarda çalışmaya mahkum edilen çocuk işçileri daha fazla sömürmenin yasal dayanakları adım adım tamamlanmaktadır. Halihazırda fiiliyatta süren uygulamalar “kanun” haline getirilmek istenmektedir. Tüm dünyada olduğu gibi Türkiye’de de oldukça yaygınlaşan çocuk işçilik konusunda son dönemde atılan adımlar bu durumun somut göstergesidir.

İşçi sınıfına yönelik kapsamlı bir yıkım programı olan Ulusal İstihdam Stratejisi kapsamında esnek ve güvencesiz çalışma koşullarını yaygınlaştırmayı ve yasal bir zemine kavuşturmayı hedefleyen AKP iktidarı, şimdi de çalışma yaşını 16’ya indirmeye çalışmaktadır.

Özünde, sermayenin yeni dönemde ihtiyaç duyduğu kölelik rejimini yeni bir formata sokma hedefinin bir ürünü olan 4+4+4 uygulaması, dinci gerici iktidara yetmemektedir. Sömürüye ve köleliğe biat eden bir “nesil” yaratmak isteyen sermaye iktidarının bu planları işçi ve emekçiler ile onların çocuklarının yaşamını ve geleceğini de tehdit etmektedir.

DİSK-AR’ın yayınladığı “Çocuk işçiliği raporu” ise Türkiye’de çocuk olmanın ne anlama geldiğini açıklıkla ortaya koymaktadır. DİSK-AR’ın raporunda yer alan “Türkiye çocuk işçiliğinde Afrikalaşılıyor...” vurgusu, istatistiklerin diliyle birleşince devletin “çocuk sevgisi”nin boyutları daha da bir görünür olmaktadır.

Ortaya konan veriler, Adana’da ailesine maddi destek sağlamak için çalıştığı atölyede kafası pres makinesine sıkışarak ölen 13 yaşındaki çocuk işçi Ahmet Yıldız’ın hiç de yalnız olmadığını göstermektedir.

Ağustos ayında 19 çocuk işçi öldü

İstanbul İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi’nin 2013 yılının Ağustos ayına ilişkin raporu DİSK-AR’ın ortaya çıkardığı bu tabloyu tamamlar niteliktedir. Ağustos ayında çalışırken 19 çocuk işçi hayatını kaybetmiştir.

Sermayenin ucuz emek gücü ihtiyacını tarımda, sanayide ve hizmet sektöründe çocuk işçilerden karşıladığını hatırlatan İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi, “*Düşük ücret, sigortasız çalışma, katı iş hiyerarşisi içinde ezilme çocuk işçiliğinin çalışma koşullarından bazıları... Yine ülkemizde her ay sessiz sedasız onlarca çocuk işçi iş cinayetlerinde hayatını kaybediyor ama iktidar yaşananları hasıraltı etmek istiyor*” demektedir.

İşte düzenin ve onun dümenindeki AKP iktidarının çocuklarımıza bakış açısı ve sunduğu gelecek budur. Yeni Efeler, Reşatlar, Şükrüler, Ahmet Yıldızlar’ın ölümünü engellemek, çocuklarımızın geleceğini çalan bu düzene karşı örgütlü mücadeleyi yükseltmekten geçmektedir.

Feniş direnişi eylemlerle sürüyor!

Feniş işçileri bir yandan direnişlerini yaptıkları eylemlerle yayarken bir yandan gerçekleşen dayanışma ziyaretleriyle destek buluyorlar.

25 Eylül 2013 | Alaçlı Holding önü - Şişli

25 Eylül 2013 | Alaçlı Holding önü - Şişli

19 Eylül'de Türk-İş Kocaeli Şubeler Platformu direnişteki işçilerin yanına gelerek mücadelelerini desteklediklerini belirttiler.

BDSP, *Direnişin Sesi*'nin 3. sayısı ile direnişçi işçilere seslendi. Direniş sürecinde yaşanan eksiklikleri, örgütlülüğü güçlendirmenin gerekliliğini, deneyimli, kararlı ve inisiyatifli bir komite oluşturma ihtiyacını ortaya koyan yazılardan oluşan üçüncü sayı işçilere ulaştırıldı.

Dağıtımın ardından bülteni okuyan işçilerle direnişin seyri üzerine sohbetler edildi.

Feniş direnişçilerinden kitlesel yürüyüş

Feniş işçileri, 20 Eylül'de Feniş fabrikasından Gebze merkeze yürüyüş düzenledi. Fabrikadan yürüyüşe başlayan işçiler yolun Gebze'ye giden yönünü trafiğe kapattılar. Fabrikadan başlayan yürüyüş, Trafo Meydanı'na oradan Eski Öğretmenler Evi güzergahına ve de Gebze Meydanı'na kadar coşkulu ve kararlı sloganlarla devam etti.

Gebze Meydanı'na gelindiğinde Çelik-İş Gebze Şube Başkanı Şerafettin Koç açıklama yaptı.

Gebze Sendikalar Birliği adına Petrol-İş Sendikası Gebze Şube Başkanı Süleyman Akyüz destek verenler adına konuştu.

Konuşmaların ardından sloganlarla Eskiçarşı'ya oradan da AKP önüne yüründü. AKP önünde "İşçiler burada hükümet nerede!" sloganı atılarak sermaye hükümeti AKP teşhir edildi.

Yürüyüş boyunca işçi ve emekçilere Feniş işçilerinin sürecinin açıklandığı bildiriler dağıtıldı. Bağımsız Dersin Sınıf Platformu da eyleme destek

verdi. BDSP'liler eylemde "Yaşasın işçilerin birliği!", "İşçi sınıfı savaştık sosyalizm kazanacak!" dövizleriyle katıldılar.

Direnişin 14. günü (20 Eylül), TMMOB Gebze Temsilciliği öğlen saatinde fabrika yolunun başından yürüyüşle ziyarete geldi. Ayrıca Darıca Kültür Derneği ve ÜİD-Der de destek ziyaretlerinde bulundular.

Sendika yönetiminden açıklama

Çelik-İş'in Gebze Şube yönetimi ve genel merkezi tarafından direnişin önüne koyduğu eylem planı ve maddi destek ile ilgili açıklamalar yapıldı. İşçiler, genel merkez yöneticilerini duyarsız bulduklarını ve eleştirdiklerini daha önceden dile getirmişlerdi, bunun üzerine Çelik-İş yönetimi direnişi yalnız bırakmayacaklarını ifade etti. Açıklamada ayrıca sendikanın ancak 250 TL katkıyla yardımcı olabileceği de işçilere duyuruldu.

Feniş direnişinin sesi Taksim'deydi!

Direnişte ikinci haftayı geride bırakan Feniş işçileri, 21 Eylül günü Taksim'deydi.

Saat 16.00'da başlayacak olan eylem için işçiler Odakule önünden yürüyüşe başlayarak sloganlarla Galatasaray Meydanı'na geldiler. İşçiler burada uzun süre sloganlar atarak oturma eylemi yaptılar. Sonrasında ise Feniş Alüminyum işçileri ve Çelik-İş Sendikası Gebze Şubesi adına hazırlanan açıklama okundu. Açıklamayı Çelik-İş Gebze Şube Başkanı Şerafettin Koç okudu. Açıklamada Feniş işçilerinin yaşadığı sıkıntılar ve direniş süreçleri özetlenerek direnişe destek çağrısı yapıldı.

Basın açıklamasının ardından Taksim Meydanı'na yürümek isteyen işçilerin önüne çevik kuvvet ve TOMA ile barikat kuruldu. İşçiler "İşçilere değil hırsızlara barikat!" sloganıyla engellemeyi protesto etti. Uzun bir süre yürümekte ısrar eden işçiler sloganlarla oturma eylemi yaptılar.

Fakat başından beri eylemi bitirme yönünde çaba harcayan Şerafettin Koç, işçilerin önüne geçerek eylemi sonlandırma çağrısı yaptı. Sendika yöneticileri polisle kol kola girerek işçilerin yürümesini engelledi. Sonrasında işçiler araçlara binmek üzere sloganlarla TRT binası önüne kadar sloganlarla yüründü.

BDSP de kendi ozalit ve flamalarıyla eyleme katıldı.

2/B karşıtı yürüyüşçülerden Feniş ziyareti

2/B'ye karşı Ümraniye'den başlayarak Ankara'ya yürüyen eylemciler 22 Eylül günü Feniş'e ziyarete geldiler. Yürüyüşleri sırasında fabrikadaki direniş pankartlarını görüp geldiklerini belirten yürüyüşçüler sorunların kaynağının aynı olduğunu dile getirdiler.

22 Eylül'de EMEP Gebze İlçe Örgütü, Toplumsal Dayanışma Ağı, ÜİD-Der de direnişçileri ziyaret ederek yanlarında olduklarını ifade ettiler.

İcracılar fabrika kapısında...

Feniş fabrikasına icra memurları gelmeye devam ediyor. 23 Eylül'de dört ayrı şirket için icra memurları fabrikaya geldi. İcra memurları direnişten dolayı polislerle birlikte geldi. Polislerse her zamanki gibi fabrika içerisine sokulmadılar. İcra memurlarına ise fabrikanın boş idari binalarında gezdirilerek işlem yaptırıldı.

24 Eylül'de sabah saatlerinde Türkiye Barolar Birliği Başkanı Metin Feyzioğlu direnişi ziyaret etti. Feyzioğlu ve barodan avukatlar işçilerle sohbet etti. Düzenlenecek etkinliklere katkı sağlayarak direnişe destek vereceklerini ifade ettiler. Akşama doğruysa Petrol-İş Sendikası'nda örgütlü Betesan işçileri ziyarete geldi.

Feniş direnişçileri Şişli'de yol kesti

Feniş işçileri maaş ve tazminat alacakları için 25 Eylül'de yeniden Şişli'deki Aloğlu Holding önüne gelerek sloganlarla eyleme başladılar. İşçiler hak alacakları için geçtiğimiz hafta da holding önünde eylem yapmıştı.

Oturma eylemi yapan işçiler sloganlarla öfkelerini ve taleplerini dile getirdiler. Sivil ve çevik kuvvet polisleri işçiler gelmeden önce holding önünde barikat kurarak beklemeye başlamışlardı. Eylem yapan işçiler "İşçiler burada Aloğlu nerede!", "Her yer Feniş, her yer direniş!", "Direne direne kazanacağız!", "Tazminat hakkımız gaspedilemez!" sloganlarını sık sık attılar.

Feniş işçileri holding önünde eylemlerine devam ederken holding yöneticileri görüşmek için saat 15.30'da bir grup işçi içeri çağırıldı. İçeri giren temsilcilerin yaptığı görüşme 16.20 sularında sona erdi. Görüşmeden çıkan temsilciler görüşmeyi dışarıda bekleyen işçilere aktardı. Holding avukatıyla görüşen işçiler tazminatların ve maaşların ödenmesine dair hiçbir şey söylenmediğini yani daha önce söylenen lafları aynen tekrar ettiklerini ifade ettiler. Ayrıca kapıda yapılan eylem için avukatın "ayıp oluyor" dediğini ekleyen işçiler, "bu ayıba devam edeceğiz, direnişimizi sonuna kadar devam ettireceğiz" dediler. "Bundan sonra kimseyi bekleyecek halimiz yok" diyerek tepkilerini gösteren işçiler görüşme sonrasında daha öfkeli bir şekilde sloganlara devam ettiler. Bu açıklamanın ardından bir süre daha sloganlarla bekleyen işçiler "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "İşgal, grev, direniş!" sloganlarını attılar.

Feniş işçileri yapılan görüşmenin ardından Mecidiyeköy tarafına giden yolu trafiğe kapattı. Kadın işçiler kendini zincirledi.

Yolu trafiğe kesip sloganlar atan işçilere çevik kuvvet polisleri kalkan ve coplarla saldırırken işçiler de karşılık vererek direndi. Bu sırada sivil polisler bir BDSP'liyi de işçilerin içinden gözaltına almaya çalıştı. Fakat işçilerin de sahiplenmesiyle polis gözaltı yapamadı. Bir süre sonra Şişli İlçe Emniyet Amiri olduğu söylenen sivil polis gelerek çevik kuvvet barikatını geri çekti. Polisler bu sefer de temsilciyle görüşerek aba altından sopa göstererek eylemi bitirmeye çalıştı. Fakat işçiler 15 dakika boyunca ana yolu trafiğe kapatarak eyleme devam etti. Sonrasında ise tekrar holding önüne yönelerek ara sokakta oturma eylemine devam ettiler. Polisin burada da temsilcilere yönelik tehditleri devam etti. Fakat eylem bir süre daha devam etti ve işçiler kendi iradeleriyle eylemi 17.30 sularında sonlandırdı.

Kızıl Bayrak / Gebze

Direnişin kazanması için

Diğer bütün direnişlerde olan zorluk alanları, kendine özgü koşullarla birlikte Feniş'te de yaşanıyor. Tam da böylesi durumlarda öncü işçilerin inisiyatif koymaları belirleyici olacaktır. Yakınmakla, homurdanmakla bir sonuca varılmayacağı gibi, yaşanan mücadele de geriye düşecektir. Mücadeleyi kazanıma taşıyacak olan hedefe kilitlenmiş ve sürekli hareket halinde olan Aloğlu'nu her gittiği yerde eylemlerle karşılayan, adeta dünyayı ona dar eden ve onun örgütlü olduğu TÜSİAD'ın yakasına yapışan bir eylem çizgisidir. Bu hayata geçirilmeden kazanabileceğini düşünmek hayaldir. Bunu hayata geçirecek olan ise kararlı ve deneyimli, işçilerin benimsediği, sendikadan bağımsız bir komiteden başka bir şey değildir. Kararlı, deneyimli, bu işin altından kalkacak işçiler ilk seçimde zaten seçilecektir.

Fabrika işgali ve direniş iki haftayı geride bıraktı. Geride kalan günlerde yapılan eylemler direnişin sesini çevresine duyurdu. Hırsızlığın bu ülkede ne kadar kolayından yapıldığı ve bunun karşısında hiçbir kurumunu harekete geçirmeyen devletin gerçek yüzü, işçiler tarafından da görüldü. Ancak direnişin sesini dışarıya yaymak tek başına kazanım getirmedi hiçbir direnişte. Önemli olan direnişin sonuç alması için hedefin daha iyi bir şekilde seçilmesi ve sonuç alıcı eylemlerin sürekliliğinin korunmasıdır.

Bunun gerçekleşmesi her şeyden önce, belirleyici olarak gösterilen komitenin işlevine uygun hale getirilmesi ile mümkün olacaktır. Komite öncelikli olarak dağınıklığın önüne geçmek, direniş alanında disiplinin oturtulmasını sağlamakla görevlidir. Eğer gün geçtikçe disiplinde ve kenetlenmede sorun yaşıyorsa bu büyük ölçüde mevcut komitenin dağınıklığının bir göstergesidir. Diğer bir deyişle; kendi dağınıklığını dışarıya yayan bir komite vardır. Dışarıdan bir göz bile işgal yerine gelişin özellikle eylemli olmayan son günlerde nasıl da azaldığını görmektedir. Kişilerin keyfiyetine dayalı bir mücadele alanı yoktur. Bu direniş alanına gelişte de, orada beklerken de, oradan ayrılış saatine uyarken de böyledir. Ancak bunun farkında olunmasına karşın direniş güçsüzleştirerek bu türden keyfi tutumları görmezden gelmeye başlayan bir çizgi yavaş yavaş oluşmaktadır. Komitenin moral ve motivasyonu yüksek tutması, daha geniş dayanışma ağını örmesi gerekirken eleştirilir bir durumdadır.

Ki bu da doğaldır. Belirleyici olarak ve kararlarına uyulacak organ olarak 'seçilmiştir'. Komitenin seçilmesi birkaç kişinin listeden önerisi üzerine yapılmıştır. Böyle bir komite baştan ölü doğmuş bir bebek misali bir süre sonra kendiliğinden dağılacak ya da dağıtılacak bir komite demektir. "Söz, yetki ve karar işçilere!" şiarını benimsediğini söyleyerek seçilen temsilcilerin uyguladıkları politikaların işçilerin yararına olmadığını

Tam da bu şiarı güçlü bir şekilde hayata geçirmenin zeminleri oluşmuşken hantal ve benimsenmeyen bir komite oluşturarak tepkileri üzerine toplamaktadır.

İşçilerin şimdiye kadar yaşadıkları sorunlar karşısında hiçbir şey yapmayan sendikacıların da o komitede yer almaya hakları yoktur. Soralım; Çelik-İş Sendikası hem "imzalı önlükler giyilecek, bildiriler dağıtılacak, şapkalar takılacak mücadeleciler sendika olduğu vurgulanacak" diyecek, ama iş işçilerin geçimi için sendikanın para vermesine gelince "o iş o kadar kolay değil" diyebilme rahatlığını gösterebilecektir. Gündeme getirilen ileri, militan öneriler sendika ve sendikaya çanak tutanlar tarafından reddedilecek, işçilere 'kazanamayabiliriz' diyerek umutsuzluk aşılayacak ama yapılan iyi bir şey varsa da kendisine mal edilecek. Tepkilerin odağında olan komitenin yerine başka bir komite kurulsa da eylemlerin önüne geçen, dağınıklığı önlemek için adım atmayan sendikacıların olduğu bir komitede hiçbir sorun aşılamadan devam edecektir.

Bugüne kadar birçok hak gaspı gerçekleşirken hem Feniş'te hem de Türkiye genelinde sendika bürokratları ya sessiz kaldılar ya da sınırlı eylemlerle işçilerin direncini dizginlemeye çalıştılar. Bugüne kadar bu yolu seçenlerin bugün farklı bir tutum alacakları beklenmemelidir. Halihazırda yaşananlardan bir ders çıkartmamız gerekmektedir. İçi geçmiş, bizim sorunlarımız ile uzaktan yakından alakaları olmayanların bizim sorunlarımız için mücadele etmesini bekleyemeyiz. Ki, bu sorunların bu hale gelmesinde bir pay sahibi olduklarını da unutmamalıyız. Amaç burada bir suçlu bulmak ve üzerine gitmek değildir. Amacımız önümüze çıkan engelleri kaldırarak yol yürümektir.

Direnişte işçilerin kararlılığı belirleyici olacaktır. Bu kararlılık ancak ve ancak hırsızlıkta ve yağmada sınır tanımayan, iş cinayetleri ile işçilerin kanını içen, sömürü koşullarını gün geçtikçe katmerleştiren sermaye sınıfına karşı, işçi sınıfının bilinci ile gerçekleşebilir. Bu hırsızlığın, dolandırıcılığın sorumlusu bir bütün olarak yasalarıyla, devletiyle, TÜSİAD gibi örgütlenmeleri ile sermaye sınıfı ise bu gerçeklik gözardı edilerek hareket edilemez. Zira sermaye sınıfı tarafından hukuki süreçlerle, sonra başka uyutma politikaları ve bazen de zorbalıkla direnişler kırılmaya, bölünmeye çalışıldı. Bugüne kadar Türkiye ve dünyada yaşanan deneyimlere baktığımızda kazananlar, tüm bunların karşısında gücünü birliğinden, sınıfsal duruşundan alan işçiler olmuştur. FENİŞ Alüminyum'da direnişin kazanması ve gasp edilen hakların alınması için öncü işçiler inisiyatifli davranmalı, direnişteki işçilerin iradesini güçlendirmeli ve kararlılıkla direnişe devam etmelidir!

Gebze'den sınıf devrimcileri

25 Eylül 2013

TKİP Merkez Yayın Organı EKİM'in Aralık 2010 tarihinde yayınlanan 270. sayısında yer alan yazıyı güncelliğinden dolayı kısaltarak yayınlıyoruz.

Dinsel gericiliğin kuşatması

Cemaatlerin ve tarikatların hemen tamamını çatısı altında toplayan gericilik odağı AKP, başta ABD olmak üzere batılı emperyalistlerin ve işbirlikçi büyük burjuvazinin tam desteği sayesinde, özellikle son üç yıllık süreçte hedefleri doğrultusunda oldukça önemli bir mesafe katetmiş bulunmaktadır. Dinsel gericilik, içerde ve dışarda emperyalizmin ve büyük burjuvazinin çıkar ve tercihlerinin örtüşmesinden en iyi bir biçimde yararlanmış, bunu gerçek bir iktidar gücü haline gelebilmek doğrultusunda etkin bir biçimde kullanmayı başarmıştır.

"Millî Güvenlik Siyaset Belgesi"nin yeniden düzenlenmesi ve "irtica"nın artık bir tehdit olmaktan çıkarılması, dinci gericiliğin aldığı mesafenin en özlü ifadesidir. Tüm cumhuriyet dönemi boyunca tehdit sayılan "irtica"nın artık bir iktidar gücü haline geldiği, böylece devletin "gizli anayasa"sı üzerinden de resmen tescil edilmiş olmaktadır.

Anayasa referandumu başarısının artırdığı moral güç ve özgüvenle dinci gericilik giderek daha da pervasızlaşmaktadır. Yüksek yargı üzerinden devletin ele geçirilmesi çerçevesinde atılan son adımların yanısıra, dinsel değerleri ve yaşam biçimini topluma dayatma eğilimi artık çok daha açık bir biçimde sergilenmektedir. (Türbanda alınan mesafe ve sorunun artık ilkokullara kadar taşınması, Diyanet'e yeni misyonlar tanımlanması, kadrosal olarak genişletilmesi ve bunun görülmemiş ölçülerde bir dev bütçe ile tamamlanması, yaşam biçimlerine yönelik olarak sonu gelmez doğrudan ya da dolaylı müdahaleler vb., bunun şu sıralar dışavuran örnekleridir.)

Toplumsal yaşamın üzerine giderek daha büyük bir ağırlık olarak çöken dinsel gericilik asıl gücünü hala da emperyalizm ve büyük burjuvazininin ihtiyaçlarına yanıt verebilmesinden almaktadır. ABD ve İsrail ile yaşanan tüm gerilimlere, dinsel gericiliğin siyasal planda ve toplumda bu denli güç kazanmasından duyulan rahatsızlığa rağmen, mevcut koşullarda bir alternatifi

olmadığı ve uşaklık hizmetlerinde esasa ilişkin sorunlar yaşanmadığı ölçüde AKP'ye verilen destek de sürmektedir.

Nitekim son NATO Zirvesinde atılan "Füze kalkanı" adımı ile, bugüne kadar olduğu gibi bundan böyle de emperyalizme uşaklık çizgisinin tüm gereklerinin yerine getirileceği, AKP tarafından bir kez daha teyid edilmiştir. Özellikle ABD emperyalizminin, NATO'nun yeni konsepti açısından önem taşıyan bu proje üzerinden AKP'yi sınavdan geçirdiği bilinmektedir. Doğal olarak AKP, gerçekte kendisini son derece güç durumda bırakacak ve dış politikasında ciddi sıkıntılara yolaçacak bu istemin karşısına çıkma gücünü bulamamış, böylece "Füze kalkanı"nın Türkiye topraklarına yerleştirilmesi sorunsuzca karara bağlanabilmiştir. Bu yeni saldırgan projenin sadece İran'ı ve öteki bazı büyük emperyalist güçleri değil fakat tüm bölge halklarını hedeflediği açık biçimde gözler önündedir. Buna rağmen AKP uşaklıkta kusur etmemiştir ve öte yandan başta CHP olmak üzere düzen muhalefetinden dişe dokunur bir ses çıkmamıştır. Zira onlar da emperyalizmin istem ve ihtiyaçlarına yanıt vermeden iktidara gelemeyeceklerini çok iyi bilmekte ve bunun gerektirdiği bir çizgide hareket etmektedirler. Böylece de AKP'nin işini hepten kolaylaştırmaktadırlar.

Üçüncü bir kez seçim kazanmayı, böylece bugüne kadar elde ettiklerini genişletmeyi ve sağlamlaştırmayı hedefleyen AKP'yi bu süreçte zorlayabilecek olan en önemli etken Kürt sorunu, dolayısıyla Kürt hareketi idi. Hele de şaşaalı iddialarla gündeme getirilen "Kürt açılımı"nın çökmesinin ardından. Ancak Kürt hareketinin "ateşkes/silahlı çatışma" kısır döngüsünü aşamayan politik çizgisi, AKP'nin bir kez daha yeni bir manevra yapmasını kolaylaştırmış, Abdullah Öcalan'ın "muhatap" alınması üzerinden bir kez daha uzatılan "ateşkes", en azından şimdilik bu gericilik odağına soluklanma imkanı vermiştir. Kürt hareketi cephesinden gelen son açıklamalar bu konuda işinin çok da kolay olmadığının işaretlerini veriyor olsa bile durum halen budur. Kürt hareketi şu evrede büyük bir sınavdan geçmektedir. Kapalı kapılar ardında verilen aldatici ve oyalayıcı sözler üzerinden AKP'nin işini bir kez daha kolaylaştırmak, Kürt hareketinin faturası Kürt halkı kadar tüm Türkiye halklarına çıkacak ağır bir hatası olacaktır.

Düzen solunun açmazı ve sınırları

Sekiz yıldır hizmetlerinden en iyi biçimde yararlanıyor olsalar da büyük burjuvazinin TÜSİAD eksenli kesimleri ile emperyalist odakların gelinen yerde AKP'yi dengeleyecek ve duruma göre ona alternatif oluşturacak bir muhalefet arayışı içinde oldukları bilinmektedir (Bkz., **Referandum Sonrası Düzen Siyaseti**, Ekim, Sayı: 268, Ekim 2010). Bu çerçevede son zamanlarda CHP üzerinde özellikle durulmakta, partideki liderlik değişimi bu açıdan bir fırsat olarak değerlendirilmektedir. CHP bir yandan AKP karşısında alternatif bir çizgiyi çizmekle birlikte, diğer yandan

izlediği çizgide büyük burjuvazi ve emperyalistler için sorun oluşturan yönler törpülenmekte, özellikle "açılım"ların yükünü ve sorumluluğunu AKP ile paylaşacak bir kıvama getirilmeye çalışılmaktadır.

Liderlik değişiminden beri CHP'de sol söylem belirgin biçimde öne çıkarılmakta ve bunun inandırıcılığı bazı sembolik jestlerle pekiştirilmek istenmektedir. Kuşkusuz amaç bir kez daha tüm sol potansiyeli, emekçilerin sola açık tüm kesimlerini, gelişme potansiyeli taşıyan toplumsal muhalefeti bloke etmektir. Bu gerçekte düzenin iç ve dış efendilerinin CHP'den beklediği asli misyondur. Dinsel gericiliğin toplum üzerinde oluşturduğu dayanılmaz ağırlık ile bunun beslediği umutsuzluk ve yılgınlık ise halen CHP'nin en büyük avantajıdır.

Düzen solunun emekçi kitlelerden kopmuş olması, gerçekte düzenin efendilerini uzun yıllardır rahatsız eden bir sorundur. Zira, işçi sınıfı ve emekçilerin nispeten ileri ve sola açık kesimlerini, sola eğilimli toplumsal katmanları düzenin etki alanında tutabilmek, gelişebilecek bir toplumsal muhalefeti dizginleyebilmek için düzen solu, burjuva düzen açısından her zaman temel bir ihtiyaçtır. Bugün buna bir de dinsel gericiliğin dizginlenmesi ve giderek alternatifinin yaratılması ihtiyacı eklenmiştir.

Sol bir muhalefet ancak sol kimliğe ve değerlere sahip çıkılarak, demokratik ve sosyal sorunlar üzerinden politika yapılarak başarılabılır. CHP yıllardır bundan geri durduğu gibi, bugün estirilen "değişim" rüzgarıyla yaratılan atmosfere rağmen hala da bu çerçevede etkili ve emekçiler nezdinde inandırıcı bir muhalefet yürütememektedir. Bu doğrultuda attığı bir takım adımlar, hemen ardından yapılan açıklamalar ya da alınan tutumlarla boşa çıkarılmakta, dahası türban sorusunda olduğu gibi AKP'ye dolgu malzemesi olunabilmektedir. Emperyalizme ve büyük burjuvaziye, onun saldırı politikalarına herhangi bir itiraz söz konusu değildir. Asalak sermaye sınıfı mensupları "sanayinin kamu görevlileri" ilan edilmekte, partinin en üst kademelerinde onlara yer açılmakta, ya da örneğin ülkeyi bölge halklarına karşı yeni düzeyde bir saldırı üssü haline getiren "füze kalkanı" projesine göstermelik olarak bile bir itiraz yöneltilmemektedir. Gerçekte bu CHP'nin 12 Eylül sonrası izlediği çizginin bir devamıdır. Son liderlik değişimi ile birlikte yapılmakta olan ise sol kimlikten kopmuşluk görüntüsünü gidermeye çalışmaktır. Kuşkusuz yalnızca görüntüde.

12 Eylül sonrası süreçte düzen siyasetinde emperyalizmin ve işbirlikçi burjuvazinin program ve politikalarına aykırı davranabilme imkanları tükenmiştir. Burjuva düzen partileri, hangi etiketi taşırlarsa taşınsınlar, iktidara gelebilmek için emperyalizmin ve büyük burjuvazinin ihtiyaçlarına, istem ve çıkarlarına yanıt vermek durumundadırlar.

CHP de bunun gereklerine uygun davranmak zorunda kaldığı içindir ki, zaten iğreti olan "sosyal demokrat" kimliği iyiden iyiye aşınmış, giderek belirgin biçimde gericici bir "merkez" partisi konumu kazanmıştır.

ğı ve devrimci çıkış yolu

Sol değerlere sırtını dönen, kitlelerin demokratik ve sosyal istemleri ile ilgilenmeyen, sömürü ve bağımlılığa karşı çıkmayan, program ve politikaları diğer düzen partilerinden farklılık taşımayan düzen solunun kaçınılmaz akibeti, işçi ve emekçi kitlelerden kopmak olmuştur. İşçi ve emekçilerin önemli bir kesimi sosyal demagojiyi daha başarılı bir biçimde kullanan dinci partiye yönelmiştir.

Bugün düzenin ihtiyaçları çerçevesinde emekçi kitlelerin karşısına sol muhalif kimlik üzerinden çıkarılmaya çalışılsa da, CHP'nin '70'li yıllarda yaşandığı türden bir rüzgar estirmesi, bu temelde güç kazanması mümkün değildir. Dinsel gericiiliğin dizginlenmesi beklentisi üzerinden reformist solun bir kesiminde yeni ham hayallere de zemin hazırladığı için, bu nokta üzerinde durmak istiyoruz.

'60'lı ve '70'li yıllarda genelde solun güç kazanmasının temel dinamiği, dünyada devrim dalgasının sürüyor olmasının oluşturduğu uygun atmosferin yanı sıra, Türkiye'deki büyük sosyal uyanış ve mücadele olmuş, kitle hareketindeki bu yükselişin etkisi parlamentoda da düzen solunun güç kazanması üzerinden yansımaları bulmuştur.

Bugün koşullar tümüyle farklıdır ve düzen solunun bugünkü zayıflığı ve bunalımının gerisinde aynı zamanda bu vardır. 12 Eylül'le birlikte devrimci hareket ve toplumsal muhalefet ezilmekle kalmamış, sonrasında da solu ezme ve sindirme politikası sistematik olarak sürdürülmüş, devrimci harekete büyük darbeler vurulmuştur. Solun önemli bir bölümü düzenin icazet alanına itilmiş, sosyal mücadelenin gelişmesinin önü başarıyla kesilmiştir. Bu süreçte "sosyal-demokrat" etiketli partiler de gerici burjuva partileri haline gelmişlerdir.

Oysa '70'li yıllarda Ecevit liderliğinde ve "ortanın solu" adı altında sahneye çıkan burjuva akım o gün için bir parça inandırıcılık taşıyan reformist sol bir söyleme sahipti. Orta katmanların "ulusal" ve "demokratik" duyarlılıklarına seslenerek, anti-faşist ve anti-emperyalist söylemler kullanarak, sosyal sorunlar üzerinden politika yaparak, kitleleri etkilemeyi başarabiliyordu. '70'li yılların sola yönelimi kolaylaştıran toplumsal atmosferi, yükselen kitle hareketi ile devrimci mücadelenin genel etkisi de düzen solunun güç kazanmasını kolaylaştırıyordu.

Bugün ise sosyal-siyasal açıdan atmosfer tümüyle farklı. Sınıf ve kitle hareketi bir çıkış yolu arıyor ve bunu yer yer zorluyor olsa da, sosyal mücadele planında yaşanan durgunluk sürüyor. Halihazırda toplumda sola yöneliş söz konusu değil. Öte yandan CHP de salt söz olarak bile düzene toz konduracak herhangi bir söylem kullanmıyor. Tam tersine, sistemi olduğu gibi onaylıyor ve sahipleniyor, AKP'yi sorunların ve kötülüklerin tek kaynağı olarak göstermekle yetiniyor. İşin aslında düzenin iç ve dış efendilerine, AKP'nin verdiği hizmeti ben de verebilirim ve üstelik başağrıtıcı "yan sorunlar" yaratmaksızın mesajı vermeye çalışıyor. İşçi ve emekçilerin çıkar ve özlüklerine bir nebze olsun yanıt

verecek politikalardan özenle uzak durduğu gibi, son otuz yılda oluşan ve AKP'nin sekiz yıllık iktidarı sonrasında gerçek bir ağırlığa dönüşen gerici toplumsal atmosferde toplumun geri ve gerici eğilimleri üzerinden politika yapmak yolunu tutuyor. Düne kadar şovenizmin bayraktarlığını yapıyordu, bugünse dinsel gericiiliğin oluşturduğu atmosferle uyuma dayalı açılımlar yapıyor.

Bütün bu nedenlerle, özellikle de bugünün Türkiye'sinde, düzen solu hiçbir biçimde dinsel gericiiliği dizginleyebilecek bir alternatif değildir, olamaz. İşçi sınıfı ve emekçiler sosyal mücadele alanına çıkarak toplumsal atmosferi değiştiremediği sürece, toplum için boğucu bir cendereye dönüşen dinsel gerici ağırlığı etkisizleştirmek mümkün olmayacaktır.

Reformist hayaller ve toplumsal gerçekler

Topluma günden güne daha fazla nüfuz eden dinsel gericiilik sol kesimlerde umutsuzluğa ve bu da çaresizlik içinde düzen soluna umut bağlamaya yol açmaktadır. Kimi reformist çevreler tarafından referandum sonuçları parlamentarist bir bakışla ele alınmakta, sınıfsal gerçekler ve ayrımlar unutulmakta, %42'lik "hayır" oylarının dinci gericiiliği dizginleyebilecek güçler bileşimini temsil ettiği düşünülebilmektedir. Burada reformist-parlamentarist bakış kendini tüm kabalılığıyla dışa vurmaktadır. Herşey bir yana, karşı taraf olarak görülen o %58'lik bölüm içinde işçi sınıfı ve emekçilerin önemli bir kesimi yer almaktadır. Başka bir ifadeyle, işçi ve emekçilerin küçümsenemeyecek bir kesimi dinci gericiiliğin ideolojik, politik ve kültürel denetimi altındadır, onun bugünkü ortak siyasal çatısı olarak AKP'nin etkisindedir ve onun oy depolarını oluşturmaktadır. Büyük kentlerin, özellikle de İstanbul'un oy dağılım tablosuna kabaca bir bakış, bunu bütün açıklığı ile göstermeye yeter.

Dinsel gericiilik gücünü sadece büyük burjuvazi ve emperyalizmin ihtiyaçlarına yanıt vermesinden değil, aynı zamanda 12 Eylül'den bu yana sol hareketin ve toplumsal mücadelenin gelişmesine karşı dinci gericiiliğin etkili bir dalgakıran olarak kullanılması politikasının yarattığı sonuçlardan almaktadır. İktisadi ve sosyal saldırılarla sersemletilen, yaşadığı ağır yıkıma karşı mücadeleyi yükseltmediği ölçüde çaresizliğe itilen emekçi kitleler, dinin başarıyla istismarı üzerinden düzene bağlanmaktadır.

Dolayısıyla dinsel gericiiliğe karşı en etkili panzehir sosyal mücadelenin gelişmesidir. O halde öncelikli görev, referandumun %42'lik "hayırcı" kesimi içindekiler kadar %58'lik "evetçi" kesimi içindeki işçi ve emekçi katmanları da sınıf mücadelesine çekmek, bu mücadeleler içinde onların bilincini ve örgütlenmesini geliştirmek, ilerletmektir.

Parlamentarizmle kafayı bozanlar bu alandaki olası sınırlı bir başarının mantığını kavramaktan da uzaktırlar. İşçi ve emekçi kitleler sosyal mücadele alanında etkili bir güç haline gelmedikçe, sürece, parlamentoya

üzerinden de kazanımlar elde edemezler. Sınıflar mücadelesi deneyimlerinin döne döne doğruladığı bir gerçekliktir bu. Yakın dönemin Latin Amerika deneyimleri de (parlamentarist hayallerin depresmesinde bu özgün deneyimlerin özel bir rolü vardır) bu açıdan oldukça öğreticidir. Chavez, Morales vb.'lerini parlamentoya taşıyan sol propagandaya dayalı bir faaliyetle sağlanan pasif bir oy desteği değil, fakat emekçilerin kitlesel militan mücadeleleridir. Bugün özellikle reformistler tarafından örnek alınmaya çalışılan bu "parlamentar başarı"lar, gerçekte kitle mücadelesinin gücünün parlamentoya yansımalarından başka bir şey değildir. Sınıf ve kitle hareketi yükseltilemediği, bu mücadeleler içinde emekçiler ileriye çekilemediği koşullarda, parlamentarizm kitlelerin nispeten ileri kesimlerinin de umutsuzluk içinde burjuva düzen partilerinin kuyruğuna takılmasından başka bir sonuç yaratmaz, yaratamaz.

Bunun içindir ki, referandumun %42'lik "hayır" oylarının, düzenin giderek ağırlaşan tablosunu değiştirebilmek açısından kendi içinde bir önemi yoktur. Alınan sonuç toplumdaki belirli eğilimlerin bir yansıması olsa da, toplumun sınıf çıkarları birbirine taban tabana zıt çeşitli katmanlarının değişik etkenlerle sunduğu pasif bir oy desteğinin kendi başına bir anlamı ve hele de yaratabileceği herhangi bir ilerici sonuç yoktur.

Çıkış için devrimci sınıf mücadelesi!

Çözücü dinamik sosyal mücadeledir; özellikle de işçi sınıfının mücadele sahnesine çıkabilmesi ve emekçi katmanları sürükleyebilmesidir. Gericiliğin haktan gelmenin ve Türkiye'nin aydınlık geleceğine yürümenin bundan başka bir yolu yoktur.

Türkiye'nin mevcut karanlık tablosundan çıkış yolu ancak işçi sınıfının harekete geçirilmesiyle, politik bir sınıf hareketinin gelişmesiyle açılabilir. Dolayısıyla, sınıf hareketini devrimciileştirmeyi hedeflemeyen çaba ve yönelimlerin, reformist çözüm projelerinin hiçbir geleceği yoktur.

Devrimci sınıf hareketini geliştirmede mesafe alınmadığı sürece hiçbir sorunun çözümü doğrultusunda adım atılamayacağı, Türkiye'nin mevcut tablosunun aşılmasının ancak devrimci bir alternatif çıkış yolunun geliştirilmesiyle sağlanabileceği konusunda açık bir bilince sahip olan komünistler, reformist çözüm planları karşısında devrimci çözüm ve mücadelenin yolunu göstereceklerdir. Bunu devrimci sınıf mücadelesinin geliştirilmesi somut hedefine bağlayan yoğun ve yüklenen bir politik çalışmayı örgütleyecek, işçi sınıfıyla devrimci birleşmede daha hızlı mesafe alabilmek için zayıflık ve yetersizlik alanlarının üzerine kararlılıkla gideceklerdir.

EKİM

(EKİM, Sayı: 270, Aralık 2010)

(www.tkip.org sitesinden alınmıştır...)

İran-Batı yakınlaşması

Bu yakınlaşmanın gündeme gelmesi ne bir rastlantı ne Ruhani'nin "ılımlı" kişiliğiyle ilgilidir. Zira Ruhani, İran burjuvazisinin bir kesiminin çıkarlarını temsil etmektedir.

Hasan Ruhani'nin Cumhurbaşkanı olmasıyla İran ile Batılı emperyalistler arasında başlayan yakınlaşma, kontrollü bir şekilde ilerliyor. Medyaya yaptıkları açıklamalarla birbirine kur yapmaya başlayan taraflar, BM Genel Kurulu vesilesiyle bulundukları New York'ta karşılıklı görüşme sürecini fiilen başlattılar.

Göreve başlar başlamaz "ılımlı" mesajlar vermeye başlayan Ruhani, Batılı güçlerle yakınlaşma konusunda ciddi olduğu mesajını verirken, Obama dahil, Batılı şefler de, İran Cumhurbaşkanı'nın bu jestlerine karşılık verdiler. Görünen o ki, ortada birçok pürüz bulunmasına rağmen taraflar ilişkileri geliştirme konusunda ciddiler.

İngiltere-Fransa ikilisiyle görüşmeler başladı

Ruhani ile birlikte New York'a giden İran Dışişleri Bakanı Muhammed Cevat Zarif, İngiltere Dışişleri Bakanı William Hague ile görüştü.

Görüşme sonrası resmi twitter hesabından açıklama yapan Hague, karşılıklı adımlar atılarak nükleer konusunda ilerleme sağlandığını belirtti ve şunları söyledi: "İngiltere-İran ilişkileri mümkün." Hague, İran'ın Batı'yla daha iyi ilişki içinde bulunma isteğini somut adımlarla kanıtlaması durumunda İngiltere'nin de karşılık vermeye hazır olduğunu vurguladı.

Hague'nin yanısıra Fransız meslektaşları Laurent Fabius ile görüşen Zarif, İran'ın AB ülkeleriyle işbirliğini geliştirmeye hazır olduğunu gösterdi. İngiliz-Fransız bakanlar görüşmeden memnun kalırken, "jestleri" karşılık bulan İran tarafı da, atılan bu adımın arkasından geleceğinden umutlu görünüyor.

AB Dış İlişkiler ve Güvenlik Politikasından Sorumlu Yüksek Temsilcisi Catherine Ashton ise, Zarif'in İngiliz

ve Fransız Dışişleri bakanlarıyla yaptığı görüşmeleri, "yapıcı" bulduğunu açıkladı. Görüşmeler, İran burjuvazisi ile AB emperyalistlerinin işbirliğini geliştirme konusunda nasıl da istekli olduklarını gösteriyor.

Zarif-Kerry görüşmesi

İran'ın "ılımlı" tavrı ve Rusya'nın sorunu gündeme taşıması üzerine, 5+1 (Güvenlik Konseyi daimi üyeleri Rusya, Fransa, AB, Çin, İngiltere ile Almanya) ülkeleri ile İran arasında görüşme yapılması karara bağlandı.

BM Güvenlik Konseyi'nin 5 daimi üyesi ve Almanya'nın İran'ın nükleer programıyla ilgili yapacağı görüşmeler sırasında Amerikan Dışişleri Bakanı John Kerry ile Cevat Zarif'in bir araya geleceği bildirildi. Taraflar, görüşmeye istekli ve hazırlıklı oldukları mesajını yaptıkları açıklamalarla gösterdiler.

Nitekim BM Genel Kurulu'nda konuşan Ruhani ile Obama'da, benzer mesajlar vererek, görüşmelerin başlatılmasından yana olduklarını dile getirdiler. Bazı kaynaklar ABD tarafının Obama-Ruhani görüşmesi için girişimde bulunduğunu ancak İran'ın bunu reddettiğini iddia ettiler. Obama-Ruhani görüşmesi için henüz erken olsa da, Zarif-Kerry görüşmesi ise kesinleşti.

Rusya İran-Batı yakınlaşmasını teşvik ediyor

Suriye krizinde izlediği politika ile hem bölgede hem dünyada daha etkili bir güç olma yolunda mesafe kateden Rusya, nükleer programından dolayı ambargoya maruz kalan İran etrafındaki ablukanın kaldırılması için de çaba harcamaya başladı.

Ruhani yönetiminin İran'ın Batı ile yakınlaşma

güç alan Rusya, İran'ın barışçıl amaçlarla nükleer enerji üretme hakkına sahip olduğunu, bu konuda şeffaf bir politika izlemeyi vaat ettiğini, dolayısıyla ambargonun kaldırılması veya hafifletilmesi gerektiğini savunuyor. Cumhurbaşkanlığına seçilen Ruhani'nin ilk görüşmesini Putin'le yapması, iki ülke arasındaki ilişkilerin de güçlenme eğiliminde olduğuna işaret ediyor.

İrkçı-siyonist şefler diken üstünde

İran-Batı yakınlaşmasından rahatsız olanların başında İsrail'deki ırkçı-siyonist rejim var. Henüz belirgin bir tutum ifade etmemelerine rağmen, Körfez şeyhlerinin de bu yakınlaşmadan rahatsız oldukları bir sır değil. Bu ilkesiz/pragmatist şeyhler, eğer gündeme gelen yakınlaşma eğilimini sabote edemezlerse, İran'la arayı düzeltmenin yolunu arayacaklardır.

İran-Batı yakınlaşmasından duyduğu rahatsızlığı Başbakan Benyamin Netanyahu aracılığıyla ilan eden siyonist İsrail, İran'ın, Kuzey Kore gibi zaman kazanmaya çalıştığını ve asıl amacının nükleer silah üretmek olduğunu iddia etti. Siyonist medyada da bu iddiayı dile getiren haber ve makalelerin artışı dikkat çekiyor.

İran-Batı yakınlaşması ve bunun sonucunda ambargonun kaldırılması, siyonist şeflerin "kabus" senaryosudur. Dolayısıyla hem İsrail rejimi hem ABD'deki Yahudi lobisi, bunu engellemek için histerik bir şekilde işe koyuldular bile...

Batı ile yakınlaşmak İran burjuvazisinin talebidir

Bu yakınlaşmanın gündeme gelmesi ne bir rastlantı ne Ruhani'nin "ılımlı" kişiliğiyle ilgilidir. Ruhani, İran burjuvazisinin bir kesimini temsil ediyor. Petrol gelirlerinden aldığı pay ve yoğun emek-gücü sömürsüyle palazlanan bu kesimin çıkarları, geline aşamada sistemle tam bütünleşmeyi gerektirmektedir. Bu bütünleşme hem petrol satışının önündeki tüm engellerin kaldırılması hem ambargodan kaynaklı diğer kısıtlamaların yarattığı sorunların aşılması için gerekli görünüyor.

İranlı egemen sınıflarının bir kesimi bu yönelime itiraz etse de, dini lider Ali Hamaney'in de Ruhani'ye destek vermesi, çoğunluğun Batılı emperyalistlerle yakınlaşmaya meyilli olduğuna işaret ediyor.

Olayların bu yönde seyretmesi eşyanın doğası gereğidir. Zira burjuvazinin olduğu yerde, kapitalist/emperyalist sistemin merkezleriyle çok yönlü işbirliği de kaçınılmazdır. Bu süreç sancılı veya kesintili olabilir, ancak hem İran yönetiminin hem batılı emperyalistlerin işbirliğini geliştirmek istediğine kuşku yoktur.

Bu yakınlaşmanın İran işçi ve emekçilerine sağlayacağı bir şey olmayacaktır elbet. ABD ve diğer Batılı emperyalistlerin uyguladığı "dış baskıyı" iç politikada kullanan İslamcı rejim ise zamanla bu argümanı terk etmek zorunda kalacaktır.

Yunanistan, ırkçı-faşist saldırganlık ve çözüm

Her kriz dönemi aynı zamanda ırkçı-faşist saldırganlığın boy verdiği bir dönemdir. Kapitalizm kriz demektir, kriz ise ırkçı-faşist virüsün ürediği bir bataklıktır.

Yunanistan kapitalizmin küresel krizinin en çok etkilediği ülkelerden biridir. Kriz adeta bu ülkenin ekonomisini teslim almış ve çökertmiştir. Ekonomisi, deyim uygunsa iflasın eşiğine gelmiştir. Son birkaç yıl içinde işsizlik tavan yapmış AB ülkeleri içinde başı çekmektedir. Yoksulluk diz boyu, milyonlarca insan sefalet içinde yaşıyor. Ülkeye boydan boya perişanlık hakim.

Hiç kuşkusuz, ülke ekonomisinin bu gerçekten perişan tablosunda İMF, AB ve AMB üçlüsünün “kurtarma paketleri” adı altında dayattığı sosyal yıkım paketlerinin çok büyük rolü var. Yunanistan ekonomisi ve maliyesi adeta AB ve AMB’ye teslim edilmiş, neyi nasıl kullanacakları dahi onlar tarafından belirlenmektedir.

Yunanistan’a hükümet de dayanmıyor. Şimdi, İMF, AB ve AMB’nin sadık memurları gibi çalışan teknokratlar işbaşındalar. Anlaşılabileceği gibi, ülkeyi fiilen AB ve onun lideri Almanya yönetiyor. Almanya sürekli olarak bu yoksul ülkeyi borçlandırıyor, her geçen gün kendisine daha da bağımlı hale getiriyor. AB ve onun adına Almanya’nın tüm politikaları sömürgeci politikalar ve zaten hedefi de Yunanistan’ı sömürgeleştirmektir. Gerçek şu ki, bu konuda hayli mesafe de alınmış bulunuyorlar.

Tüm bu sömürgeci politikalarla İMF, AB ve AMB’nin acımasız sömürü, yağma ve yıkım saldırılarına, işçi ve emekçiler her defasında yüzbinler halinde sokaklara çıkarak, grevlere, genel grevlere başvurup, hayatı felce uğratarak cevap veriyorlar. Yunanistan son birkaç yıldır sayısız greve sahne olan, deyim uygunsa bir grevler ülkesidir. O kadar ki, her saldırıdan sonra boydan boya sınıf ve kitle hareketleri ile sarsılıyor.

“Altın Şafak” sermayenin öz çocuğudur

Her kriz dönemi aynı zamanda ırkçı-faşist saldırganlığın boy verdiği bir dönemdir. Kapitalizm kriz demektir, kriz ise ırkçı-faşist virüsün ürediği bir bataklıktır. Her yerde ırkçılık ve yabancı düşmanlığı bu bataкта üremektedir. Neo-nazi akımlar da bu bataкта

üremektedirler. Sermayenin öz çocuğudurlar, sermaye tarafından beslenmekte, sermaye devletlerince kollanıp, korunmaktadırlar. Ve elbette ki, zamanı gelince devrimci sınıf mücadelelerine karşı kullanılmak üzere hazırda tutulurlar.

Daha düne kadar bir demokratik ve sosyal haklar cenneti olarak sunulan Almanya başta olmak üzere, tüm Avrupa’da en iğrenciden bir ırkçılık ve yabancı düşmanlığı kol gezmektedir. Avrupa’nın bir gerçeği de hızla gelişen bu ırkçı-faşist saldırganlıktır. Her yerde ırkçılık ve yabancı düşmanlığının gerisinde sermaye vardır. Her yerde de ırkçı-faşist örgüt ve çeteler polisle içiçedirler. Polisle ortak çalışmakta, işçi, emekçi, ilerici, anti-faşist ve devrimci güçlere dönük saldırılar için, polisin ve istihbarat örgütlerinin aktif yardımını almaktadırlar. İşledikleri cinayetlerin hepsinde polisin de sorumluluğu vardır.

Yunanistan bir kriz ülkesidir. Bu yoksul ülke sadece sınıf ve kitle hareketleri ile sarsılmıyor. Bu ülkenin bir önemli gerçeği de son birkaç yıldır gündemden düşmeyen ırkçı-faşist saldırganlıktır. Bunun en bilinen temsilcisi ise, Yunanistan’ı bir baştan bir başa sarsan işçi ve emekçi hareketlerine, grev ve gösterilere saldırmak, güpegündüz sokaklarda terör estirmek, göçmenlere dönük provokasyonlar düzenlemek gibi icraatlarda bulunan “Altın Şafak” adlı acımasız neo-nazi örgüttür. Yunan sermayesinin öz çocuğu olan bu insanlık düşmanı örgüt, geline yerde işi ilerici, anti-faşist ve devrimci güçlere dönük cinayetler gerçekleştirmeye kadar vardırırmışlardır.

“Altın Şafak” insanlık düşmanı bir suç çetesidir

Her zaman sınıf ve kitle hareketlerine sahne olan Yunanistan, bir süredir bu cinayet örgütüne mensup canilerin acımasızca gerçekleştirdikleri bir katliamla sarsılıyor. Bu cinayet çeteleri geçtiğimiz günlerde Pavlos Fyrssan adlı bir anti-faşist rap şarkıcısını katletti. Cinayet yanıtsız kalmadı. Yunan halkı kapitalizmin öz çocuğudur. 1932’de Kızıl Armi’nin dokuz yarıncı yıl dönümünde, Savaş

suçlusu Alman tekellerinin eseri olan Hitler’in akıl almaz vahşetini en çok yaşayan halklardan biridir. Yunan halkı bu saldırganlığa teslim olmamış, yıllarca bu tam bir gözü dönmüşlük örneği olan saldırganlığa karşı yiğitçe savaşmıştır. Yani anti-faşist bir mücadele geleneğine sahiptir. Bu niteliğini anti-faşist rap şarkıcısı Pavlos cinayeti karşısında bir kez daha ortaya koymuştur.

Nitekim olay duyulur duyulmaz Yunan halkı sokaklara döküldü. Yunanistan’ın başta Atina ve Selanik gibi kentleri olmak üzere hemen tüm kentlerinde yaygın protesto gösterileri yapıldı. Protesto gösterilerine her yerde binlerce kişi katıldı. Canilerin polisle omuz omuza çalıştıklarını, cinayette polis parmağı olduğunu biliyorlardı. Bu nedenledir ki, her yerde polisle çatışıldı. Yaygın gözaltılar oldu. Ve bu arada bu alçakça işlenmiş katliama dönük tepkiler Yunanistan’la sınırlı kalmadı, olay Avrupa’da ve tüm dünyada yaygın tepkilere neden oldu.

Politik partiler ve hükümet katında da tepkiler vardı. Syriza katliamı sert biçimde kınadı, sorumlularının bulunup cezalandırılmasını istedi. Ama en ilginç ve dikkat çekici olanı, hükümet partilerinin tepkisiydi. Hükümet partileri Altın Şafak’ı bir “suç örgütü” olarak nitelediler ve buna uygun bir muameleye tabi tutulmasını istediler. Şüphesiz ki, bu açıklamaların hiçbir inandırıcılığı bulunmamaktadır. Burjuvaziye özgü yeni bir ikiyüzlülük örneğidir. Son derece açık işlenmiş ve kamuoyunun yoğun ve yaygın tepkisini çekmiş olayı unutturmak, tepkileri yatıştırmak amaçlı bir manevradır.

İrkçılık ve yabancı düşmanlığı her yerde olduğu gibi Yunanistan’da da bir devlet politikasıdır. Doğal olarak, Altın Şafak canilerinin arkasında da devlet vardır. Dahası, Avrupa’nın diğer ülkelerindeki ülküdaşları gibi Altın Şafak da polisle iç içedir. Polis tarafından korunmakta, kollanmakta ve kanlı icraatlarını gerçekleştirmede polisin aktif yardımını almaktadırlar. Gerçek budur ve bu gerçek son olayla ortaya saçılan delillerle bir kez daha doğrulanmıştır. Ve nihayet, işbaşındaki hükümet işçi, emekçi, ilerici ve devrimci düşmanı bir hükümettir ve tüm açıklamalarına karşın bu hükümet de bu cinayet örgütüne arka çıkmaktadır.

İrkçı-faşist saldırganlığın panzehiri devrimci sınıf mücadelesidir

Kapitalizm her türden melanetin ürediği bir bataklıktır. Doğal olarak ırkçılık ve yabancı düşmanlığı da bu bataklıkta üremektedir. İrkçı-faşist saldırganlar bugün için ilerici ve devrimcileri hedeflese de de, faşist saldırganlığın asıl hedefi devrimci sınıf mücadelesidir. Burjuvazi şimdiden onu devrimci sınıf mücadelesine karşı bir dalgakıran olarak hazırlamaktadır.

Kapitalizm var oldukça, ırkçı-faşist saldırganlık da hep var olacaktır. Öyleyse bataklık köklü bir biçimde kurutulmalıdır. Yani kapitalizm yıkılmalıdır. Bu ise devrimci sınıfın işidir. Faşizme karşı mücadele devrimci sınıfla ve devrimci sınıf mücadelesinin tabanına dayalı olarak yürütülmelidir.

Almanya seçimleri ve sonuçları

Alman burjuvazisi seçim sonuçlarını gözle görülür bir sevinçle karşıladı. Doğal olarak, Merkel'in seçim zaferini kendi zaferi olarak gördü.

Angela Merkel'in alternatifsiz olduğu ve seçimlerden galip çıkacağı propagandası yapılarak, sonuç adeta önden ilan edilmişti. Nitekim beklenen oldu. Almanya'da Pazar günü yapılan seçimleri, bir kez daha Angela Merkel kazandı.

Katılım oranının %71.5 olduğu belirlenen seçimlerde, Merkel'in Hristiyan Demokrat Partisi-CDU, %41.5 oranında oy aldı. Böylece Merkel ve partisi, ardarda üçüncü kez seçim başarısına imza atmış oldular. Ortağı FDP'nin bu seçimlerdeki hezimetinden dolayı, Merkel kıl payı tek başına iktidar olma fırsatını kaçırdı.

Almanya'nın ünlü devlet adamı olan Konrad Adenauer da, 1957'de %50'lik oy oranı ile benzer bir başarı elde etmişti. Dolayısıyla, Merkel bu başarısı ile Alman sermaye çevreleri ve medyasının ona yakıştırdığı "güçlü lider" payesini de elde etmiş oldu.

Diğer patilerden SPD %25.7, Die Linke-Sol Parti %8.6, Yeşiller partisi %8.4, bir önceki seçimlerde %14 oy alan Merkel'in ortağı FDP %4.8, Alman siyasi yaşamına yeni katılan Euro karşıtı tutumu ile tanınan Almanya İçin Alternatif Parti %4.7 oranında oy alırken, 2009 yılındaki seçimlerde sürpriz bir çıkış yapan Piraten-Korsanlar partisi; bu kez aynı başarıyı elde edemedi ve oyları %2.2'de kaldı. İrkçi-faşist NPD ise, özellikle de NSU adlı cinayet örgütü ile ilişkileri nedeniyle yıpranmasına karşın, yine de %1.3 oranında oy topladı.

CDU/CSU ittifakı, sadece genel seçimlerde değil, eyalet seçimlerinde de birinci parti oldu. Sadece Hamburg ve Bremen'de birinciliği SPD'ye kaptırdı. Kısacası Merkel'in partisi hali hazırda Batı Almanya'nın birinci ve en güçlü partisi konumunda. Doğu eyaletlerinde ise, Die Linke-Sol parti, birinci parti konumunu yıllardan beri sürdürüyor.

Bu seçimlerde de, Merkel toplumun hemen her kesiminden oy aldı. Bu desteğin ezici bölümünü ise,

her zamanki gibi yaşlı kuşak Almanlar oluşturuyor. Sadece işsizler CDU/CSU ittifakına oy vermedi.

Aynı zaman diliminde bir de Hessen'de eyalet seçimi oldu. Bu eyaletteki seçimden CDU/CSU %38 oranında oy aldı. Fakat burada, sözde sol partiler, SPD, Die Linke ve Yeşiller çoğunluğu elde etti.

Büyük çoğunluğu Die Linke, Yeşiller ve SPD de olmak üzere, çok sayıda göçmen de seçimlerde aday oldu. Toplam 8 göçmen aday federal parlamentoya girme hakkını elde etti.

Angela Merkel alternatifsizdi...

Kriz Almanya'nın da gerçeğidir ve belli sorunlar üzerinden her geçen gün biraz daha kendisini hissettiriyor. Avrupa'nın bu en zengin ülkesinde de bütçe açığı gitgide büyüyor. Bunun faturası ise, bilindiği üzere işçi ve emekçilere ödetiliyor. Çok ciddi sosyal sorunlar var. Küçükler bir yana, sosyal plan yalanı ile her defasında bir büyük sanayi kompleksi kapatılıyor. İşsizlik çığ gibi büyüyor. İşsizlik oranı %7'leri aşıyor. Çalışanların %22'si çok düşük ücretli işlerde çalışıyor. 12 milyon insan yoksullukla boğuşuyor. 7 milyon insan açlık sınırında yaşıyor. Özellikle çocuklu ve yalnız kadınlar ile evsiz kadın ve erkekler tam bir sefalet içindeler. Bu arada, göçmenler yoksullukta başı çekiyor. Yoksulluk oranı Türkiyeliler arasında %26 civarında. Tüm bunlara militarist amaçlarla yapılan harcamalar, savaş hazırlıkları giderleri ile geri ve yoksul ülkelerdeki askeri varlığın faturası ekleniyor. Kısacası, işçi ve emekçilerin yaşamı giderek zorlaşmaktadır.

İki dönemdir, Angela Merkel hükümeti tam bir sosyal yıkım ve savaş hükümeti olarak iş gördü. Yığınların sorunlarını çözmek ya da hiç değilse bir parça hafifletmek şöyle dursun, daha da ağırlaştırdı. A. Merkel hükümeti bununla da kalmadı, AB bünyesi içindeki diğer ülkelerle de, özellikle Yunanistan, İtalya,

Portekiz gibi ekonomisi iflasın eşiğine gelmiş ülkelere müdahalelerde bulundu. Onlara durmadan adı "Kurtarma paketi" olan, gerçekte ise, yıkımdan başka bir şey yaratmayan paketler dayattı. Bu ülkelerde teknokratlardan oluşan, kendisine bağımlı hükümetler kurdurdu. Onları fiilen yönetti, yön verdi. İMF, AB ve AMB'nin sömürü çarkları bu ülke halklarını da yıkıma uğrattı.

Angela Merkel'in partisi tüm bu icraatlarına rağmen seçimlerden birinci parti olarak çıktı. Şüphesiz ki bunun nedenleri var. Şöyle ki; Alman ekonomisi hala çok güçlü. Kriz burada da kendisini hissettirse de, henüz fay hatlarında kırılma yaratacak boyutlar kazanmamıştır. Ekonomide büyüme oranı istikrarlı ve yüksek. Öte yandan Merkel, AB politikalarını oldukça kararlı biçimde savunuyor. AB liderliği konusunda çok istahlı ve çok iddialı bir pratik sergiliyor. Euro krizini aşacağı konusunda da oldukça iddialı vaatlerde bulunuyor. Bunu seçim çalışmalarında en önemli vaat olarak, bir kez daha dile getirdi. Almanya adına bu iddialı, oldukça cüretkar ve kararlı tutumu her ortalama Alman'ın gururunu okşuyor. Dahası bu politika, hiçbir zaman hegemon bir güç olma hırısını yitirmeyen ve bunun için açık-gizli hummalı bir çabanın içinde olan savaş suçlusuz Alman burjuvazisinin eğilimlerini de yansıtıyor.

Alman sermaye çevreleri zaten açıktan ve aktif biçimde Merkel'i desteklediler. Alman kirli medyası da pazarlama yeteneğini sonuna kadar kullanarak buna katkı yaptı. Alman kamuoyuna gelince, seçmen istikrara, ekonomideki büyümeye, AB politikalarının kararlı biçimde savunulmasına, demek oluyor ki, AB liderliği konusundaki istah, hırs ve Alman "ulusal gururu"na önem veriyordu. İşte tüm bunlar ve şovenizm boyutuna varan bir ulusal kibir ve gurur bir arada, Merkel'in şahsında vücut buldu. Merkel alternatifsizdi ve bu nedenle onu desteklediler.

Sonuç hiç, ama hiç şaşırtıcı değil

Diğer ülkelerde olduğu gibi Almanya'da da burjuvazi, siyasi alanda yeni alternatifler oluşturmaktan aciz. O kadar ki, burjuvazi var olandan başka alternatif bulmakta güçlük çekiyor. Çünkü iktidara aday olduklarını söyleyenler, işbaşında olanlardan farklı bir program ortaya koyamıyorlar. Doğal olarak farklı bir politika ortaya koyma şansları da bulunmamaktadır. Bugüne kadar ki icraatları da bu gerçeği doğrulamaktadır.

Örneğin, CDU'nun alternatifi olarak ileri sürülen SPD, G. Schröder'in başbakanlığında Yeşiller Partisi ile hükümette oldukları dönemde, Helmut Kohl'ün 16 yılda cesaret edemediği icraatlara imza atarak, tam bir sosyal yıkım ve savaş hükümeti olarak iş görmüştür. Agenda 2010 ve Hartz-V adlı saldırı paketleri bu hükümet döneminde gündeme gelmiştir. Bu hükümet döneminde sosyal haklara dönük saldırıların ardı arkası gelmemiş, işçi ve emekçilerin dişe diş mücadeleleri sonucu kazandıkları birçok hak gasp edilmiştir.

Bu durum A. Merkel başbakanlığındaki hükümetler döneminde de değişmemiştir. SPD sözde muhalefette olmasına karşın, bu dönemde burjuvazinin tasarruf tedbirleri yalanı ile işçi ve emekçilere dayattığı saldırı paketlerine temelde karşı çıkmamış, ufak-tefek itirazlar ileri sürse de, sonuçta, bu saldırı paketlerini onaylamıştır.

Yeşiller Partisi de SPD gibi, Merkel hükümetinin parlamentoya getirdiği sosyal yıkım ve savaş politikalarına temelde itiraz etmeyip, onaylamıştır.

Bu yılki seçimlerde üçüncü parti konumunu kazanmış bulunan Die Linke-Sol Parti'ye gelince, bu parti SPD'nin bıraktığı boşluğu doldurmaya çalışmaktan öteye gidemiyor. Yığınların, yasal asgari ücret gibi kimi taleplerine sahip çıksa da, gitgide yakıcı hale gelen sorunlara köklü çözümler üretememektedir. Kapitalizmin sınırları içinde yapılacak iyileştirmelerin ötesine geçmemekte, parlamenter sistemi sorunların çözüm adresi olarak görmekte, dolayısıyla düzene karşı farklı bir alternatif sunmamaktadır.

Elbette ki, Almanya'da kapitalizme karşı sosyalizmi alternatif olarak gören devrimci partiler de vardır. Ancak bu partiler oldukça güçsüzdürler ve hali hazırda yığınlara güven vermekten uzaktlar.

Tüm bunlar düşünüldüğünde, seçim sonuçlarının şaşırtıcı olmadığı daha kolay anlaşılacaktır.

Alman burjuvazinin zaferi...

Alman burjuvazisi seçim sonuçlarını gözle görülür bir sevinçle karşıladı. Doğal olarak, Merkel'in seçim zaferini kendi zaferi olarak gördü. Seçimlerin sonuçları belli olur olmaz der *Spiegel*'in öne çıkardığı "Merkel Cumhuriyeti" manşeti bunun ifadesiydi. *Frankfurter Allgemeine* "Zafer Merkel'in" ve *Süddeutsche Zeitung*'un, "Merkelismus'un zaferi" manşetleri, burjuvazinin seçim sonuçlarından duyduğu memnuniyetin dile getirilmesinden başka bir şey değildir.

Sadece Alman burjuvazisi değil, Avrupa burjuvazisi de toplam olarak Angela Merkel'in seçim zaferinden hoşnut kaldı. Hoşnut kaldı, zira Almanya AB'nin lider ülkesidir. Deyim uygunsu AB'yi ayakta tutan, soluk aldırان ve yaşatan Alman burjuvazisidir. Almanya'nın fay hatlarındaki ciddi bir kırılma tümü için, dahası, genel olarak kapitalist/emperyalist sistem için ciddi bir tehlikedir. Dolayısıyla, sosyal sınıf hareketlerine sahne olmayan, tam tersine güçlü, büyüyen, istikrarlı bir Almanya, onların da temennisidir.

Son söz yerine...

Farklı bir sonuç beklenmiyordu, fakat buna karşın Merkel'in seçim başarısı hem Alman hem Avrupa burjuvazisini rahatlatmıştır. Almanya'da diğer AB ülkelerindeki gibi ciddi sosyal hareketler henüz oluşmadığı için toplumsal-siyasal yaşama durgunluk hakim.

Hiç kuşkusuz bu geçici bir durumdur. Almanya da krizden etkilenmekte ve çok ciddi sosyal sorunlar mevcut ve tümü de çözülmemiş olarak yerli yerinde durmaktadır. Demek oluyor ki, Almanya'da da fay hatlarında enerji birikmektedir. Ne zaman, nasıl ve hangi vesileyle patlayacağı bilinmese de, Almanya'da da sosyal sınıf hareketleri gelişecektir. Bunun kendisi, diğer şeylerin yanısıra işçi ve emekçileri düzen karşıtı arayışlara itecek, "kapitalizme karşı sosyalizm" yeniden ciddi bir alternatif haline getirecektir.

Stuttgart'ta mücadeleyi büyütme çağrısı

Stuttgart'ta 21 Eylül Cumartesi günü, "Biz başkaldırıyı seçiyoruz" şiarı altında gerçekleştirilen yürüyüş ve mitingle, 22 Eylül günü yapılan federal parlamento seçimleri protesto edildi. S21 karşıtı Parkschützler'in çağrısı ile yapılan yürüyüşe bin kişi katıldı. Yürüyüşte taşınan pankart ve yapılan konuşmalarda, burjuva demokrasisinin ikiyüzlülüğü ve aldatıcılığı eleştirilerek, parlamentonun ve seçimlerin finans kapitalin diktatörlüğünü gizlemenin bir aracı olduğu gerçeğine işaret edildi. Burjuva parlamento yerine, sokak hareketini büyütme çağrısı yapıldı.

Yürüyüşün başında ve sonunda sahne alan Grup Auftakt ve O. Olgun'un değişik dillerde birlikte seslendirdikleri marşlar eylemin coşkusuna olumlu katkıda bulundu.

Mitingde, BİR-KAR'ın hazırladığı "Türkiye'nin direnen halklarına" dayanışma mesajı onaylanarak, Türkiye'nin sokak hareketine iletilmesi kararlaştırıldı.

Kızıl Bayrak / Stuttgart

Bern'de coşkulu ve kitlesel işçi eylemi

İsviçre Sendikalar Birliği UNIA'nın çağrısıyla maaşların korunması ve yükseltilmesi, emekli aylığının yükseltilmesi ve yabancı düşmanlığına karşı 21 Eylül Cumartesi günü yürüyüş düzenlendi.

Çeşitli kentlerden on binlerce işçi ve emekçinin katılım sağladığı miting, İsviçre'de son yıllarda yapılan en kitlesel eylem oldu.

Bern parlamentosu önünde toplanan on binlerce işçi ve emekçi, taleplerini, attıkları coşkulu sloganlarla dile getirdiler.

Eyleme birçok kurum destek verdi. İsviçreli devrimci çevre ve grupların eyleme katılımı daha çok propaganda materyalleri üzerinde hissedildi.

Türkiyeli kurumlar eyleme pankart ve bayrakları ile katıldılar. BİR-KAR "Kapitalist sömürüye, işsizliğe ve sosyal hak gasplarına karşı mücadeleye!" şiarlı Almanca pankart açarak yürüyüş ve mitingde yerini aldı.

Kızıl Bayrak / İsviçre

Otomobil satışlarında düşüş devam ediyor

Avrupa Otomobil Üreticileri Birliği'nin (ACEA) son raporuna göre AB'de otomobil satışlarındaki düşüş devam ediyor. Birlik yayınladığı raporunda Ağustos ayında yaşanan düşüşü, bu ayın tatil ayı olmasına bağlayarak, durumu geçici bir durum olarak göstermeye, Ağustos ayında yaşanan yüzde 5'lik düşüşün sene sonunda öngörülen olumlu tabloyu fazla etkilemeyeceğini kaydeden Birlik, "Zira geçen senenin aynı döneminde satışlar yüzde 8.9 oranında düşmüştü" diyerek, durumun geçici olacağına kamuoyunu inandırmaya çalışıyordu.

Fakat yayılmak istenen sahte iyimserlik havası uzun sürmedi. Eylül ayının verileri Ağustos ayının verilerine rahmet okuttu. Ağustos ayında yaşanan yüzde 5'lik düşüşü ikiye katlayan Eylül ayının yüzde 10.8 lik düşüşü, aynı zamanda son 12 ayın en hızlı düşüşü olarak da teyit edildi.

Otomotiv tekellerinden PSA Peugeot Citroën satışlarındaki yüzde 17.3 oranındaki düşüşle başı çekerken, Avrupa'nın dev otomotiv tekeli Volkswagen'nin ise yüzde 11'lik bir düşüş yaşadığı kaydediliyor. Bu düşüşlerin işçilere dönük saldırıları beraberinde getireceği aşikardır. Zira kapitalistler kârdaki düşüşü dengelemek için işçi çıkarmaktan hak gasplarına kadar çeşitli uygulamalarla faturayı bir çok kez işçilere çıkarmıştır.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Kapitalist düzene rahat yok!

Emperyalist-kapitalist sistemin dayatmalarına karşın dünyanın her bir köşesinde tepki büyüyor. Bir yerde ormanların talan edilmesine karşı eylem on binler katılırken, öte yandan işçi ve emekçiler krizin faturasını ödememek için greve gidiyor.

notu düşürüldü. Yunanistan, İspanya, Portekiz ve İtalya'nın yanında Fransa da kemer sıkma paketlerini hayata geçirmeye çalışıyor. Bu kervana son olarak Hollanda'da eklendi. Bilançolarında milyarlarca euroluk kara delikleri bulunan bankaları ile Slovenya da zor durumda.

Yunanistan'da grev dalgası sürüyor

Yunanistan'da lise öğretmenleri pazartesi günü 48 saatliğine iş bırakırken, belediyelerde çalışan kamu emekçileri de greve başladı. Kamu Çalışanları Federasyonu'nun (ADEDY) örgütlediği grevde tasarruf önlemleri kapsamında yapılan işten çıkarmalar protesto ediliyor. Atina ve Selanik'te işçi ve emekçiler sokaklara çıktı.

Özel sektörde çalışan işçi ve emekçiler de greve hazırlanıyorlar.

Yunanistan'da IMF, AB ve AMB'den (Avrupa Merkez Bankası) oluşan emperyalist Troyka'nın Yunan işçi ve emekçilerine dayattığı kemer sıkma politikaları ile ilgili görüşmeler sürüyor. İşsizliğin rekor düzeyinde seyrettiği Yunanistan'daki 12 bin beşyüz kamu çalışanının geleceğinin de bu toplantıda belirlenmesi bekleniyor.

Hırvatistan'da sağlık emekçileri greve gitti

Hırvatistan'da hükümetin sağlık sektöründe kısıtlamaya gitmesini protesto eden doktor ve hemşireler geçtiğimiz çarşamba günü greve gittiler. Bu grev, 2005 yılından buyana sağlık sektöründe gerçekleşen ilk grev oldu.

Macaristan'da protestolar sürüyor

Macaristan'da ise altın madeni projesine karşı başlayan protestolar devam ediyor. Gösteriler ve protestolara on binlerce emekçi katılıyor.

Hollanda'da kemer sıkma politikaları ve gösteriler

Geçtiğimiz hafta Hollanda'da 2014 yılı bütçesi açıklandı. Buna göre Sosyal demokrat - liberal sağ koalisyon, 6 milyar Euro'luk kesinti içeren yeni bir tasarruf paketi açıkladı. Halkın alım gücünü 0,5 azaltacak olan paket, işçi ve emekçi kitlelere ağır yükler getirecek.

Kamu çalışanları bir yıl daha ücret zammı alamayacak, yaşlılara ödenen yardımlarda ise, 25 Euro kesintiye gidilecek. Çocuk yardımı ve çocuklara verilen eğitim ve kreş desteği kısıtlanacak. Sağlık ve yaşlı bakımına ayrılan pay azaltılacak. Hastanede tedavi yerine birinci basamak sağlık hizmetine ağırlık verilecek. Sağlık sigortası ödenekleri artırılacak, ilaç yardımı azaltılacak. 19 cezaevi kapatılacak. Mahkûmlar 1 yıllığına günlük 12,5 Euro ödeyecek.

Bazı ürünlere zam yapılırken vergiler artırılacak.

Dahası, en az 150 bin kişi daha işini kaybedecek. Resmi verilere göre Hollanda'da işsizlik oranı ise yüzde 9 civarında. Özellikle gençler arasında işsizlik oranı oldukça yüksek. Türk ve Fas kökenlilerde işsizlik oranı şubat ayı verilerine göre yüzde 15,5. 15 -25 yaş aralığındaki Hollandalı gençlerin işsizlik oranı yüzde 12 civarında, "batılı olmayan" yabancı kökenli gençlerde ise işsizlik oranı yüzde 29.

Özgürlük Partisi (PVV) Cumartesi günü Lahey'de ve ana muhalefetteki Sosyalist Parti (SP) Amsterdam'da tasarruf paketi ve hükümet politikalarını protesto etmek amacıyla eylemler gerçekleştirecekler.

Bangladeş'te on binlerce tekstil işçisinin grevi sürüyor

Bangladeş'te on binlerce tekstil işçisinin asgari ücretin yükseltilmesi talebiyle başladıkları grev 4. gününde.

Ucuz tekstil işçiliğinin yaygın olduğu Bangladeş'te çoğunluğu kadın ve çocuk 4 milyon kişi tekstilde çalışıyor. İhracatın yüzde 60'ı Avrupa'ya yapılıyor. İşçilerin kazancı ise ayda 3 bin taka(75 TL). İşçiler ücretlerinin aylık 8 bin 114 takaya (yaklaşık 198 TL) yükseltilmesini talep ediyorlar.

24 Eylül günü yüzlerce fabrikada üretim durdu. Yapılan gösterilere 200 binin üzerinde işçi katıldı. İş bırakan on binin üzerinde işçi başkent Dakka'da birçok endüstri havzasında ana yolları ulaşıma kapattı. Polisin grevcilerin üzerine plastik mermi ve gaz bombalarıyla saldırmasına karşı direnen işçiler, polise taşlarla karşılık verdiler. Son dört günde süren çatışmalarda çok sayıda yaralının olduğu bildiriliyor.

Dünyanın dört bir yanında işçi ve emekçiler, sokağa çıkarak talepleri ve hakları için mücadele ediyor. Yunanistan'dan Çin'e, Hırvatistan'dan Tayland'a yapılan eylemler, çıkılan grevler sermaye düzeninin ömrünün tükendiğine işaret ediyor.

Avrupa'da işçi ve emekçiler sokakları ısıtıyor

Avrupalı emperyalistleri önümüzdeki dönemde zor günler bekliyor.

Fransa ve Polonya'da sendikalar hükümetin kemer sıkma politikalarına karşı gösteri çağrılarını yinelerken, ekonomik krizdeki Yunanistan ise kaynıyor.

Euro bölgesinde işsizlik oranı yüzde 12'nin üzerinde seyrederken, gençlerde ise bu oran yaklaşık 2 katı. Fransa'nın bütçe açığı gayri safi yurtiçi hasılasının yüzde 4'ünü geçmiş durumda ve kredi

Çin'den sonra dünyanın en büyük ikinci tekstil ihracatçısı olan Bangladeş'te tekstil sanayi kölece çalışma koşullarının üzerinde yükseliyor ve tekstil sanayi ülkenin en önemli sektörlerinden biri. Bangladeş'te işçiler sadece kölece ücretle yaşamak zorunda kalmıyor. Onlar, kapitalistlerin kâr hırsı için kölece çalışma koşullarına da maruz bırakılıyorlar. Bu yüzden Nisan ayında işçilerin çalıştığı bir bina yıkılmıştı. 1130 tekstil işçisi yıkılan ve içerisinde çok sayıda fabrikanın bulunduğu binadan ölü olarak çıkarılmıştı. Haziran ayında yüzlerce işçi kirli su içtiği için zehirlenmiş ve hastaneye kaldırılmıştı.

Kolombiya'da petrol rafinerisinde grev

Kolombiya'da Cartagena'daki petrol rafinerilerinin genişletilmesinde çalışan 10 bin inşaat işçisi 21 Eylül günü greve giderek işi durdurdu. İşçiler yüzde 43 zam talep ediyorlar. Rafinerinin genişletilmesi ile Reficar rafinerisi kapasitesini iki katına, 165 bin Barrel'e çıkaracak. Reficar devlet petrol tekeli Ecopetrol'e ait.

Uganda'da eğitim emekçileri süresiz grevde

Uganda'da öğretmenler, ücret artışı ve daha iyi çalışma koşulları talep ederek süresiz greve gitti. Kenya'daki meslektaşlarını örnek alan eğitim emekçileri, ücretlerine yüzde 20 oranın zam talep ediyorlar. Öğretmenler Uganda'da 100 Euro maaş alıyorlar.

Grev nedeniyle 12 milyon öğrenci okula gidemiyor.

Başbakan Museveni ise, eğitim emekçilerinin taleplerini karşılayacağı yerde, işten atmakla tehdit ediyor.

Avustralya'da eğitim emekçilerinden protesto eylemleri

Avustralya'nın batı eyaletinde 20 bin eğitim emekçisi 20 Eylül günü, hükümetin kısıtlamalara gitmesini protesto etti. Eyalet başkenti Perth'de de 15 bin öğretmen işten atmalara ve ücretlerin dondurulmasına karşı sokağa çıktı. Batı Avustralya eyaletinde 23 merkezde gerçekleşen sokak protestolarına veliler ve öğrenciler de destek verdi.

Çin'de TDK Changan işçileri grevde

Çin'in Guangdong eyaletinde bulunan Changan'da 24 Eylül günü TDK Changan fabrikasında çalışan binlerce işçi greve gitti. İşçiler, emeklilik sigortası için emeklilik kasasının kendilerine ödeyeceğinden daha fazla kesilmesini protesto ediyorlar.

Polis işçilere köpekleri ile saldırdı. Saldırıda birçok işçi köpekler tarafından ısırıldı.

Fabrikada bilgisayarlar için mıknaş başlıklar üretiliyor.

Tayland'da ormanların talan edilmesine karşı protestolar

Tayland'ın başkenti Bangkok'ta Mae Wong ulusal parkında 10 Eylül'de başlayan baraj yapımına karşı binlerce kişi 22 Eylül günü sokağa çıktı. Çevreci gruplar yıllardır baraj projesine karşı direniyorlar. Baraj nedeniyle 20 kilometrekare orman yok edilmek isteniyor.

Kolombiya'da grevler yayılıyor

Mart ayında yaşanan yaygın protesto gösterilerinde hükümet reform sözü vermiş ancak sözünü tutmamıştı.

Kolombiya'da yüzbinlerce tarım emekçisinin 19 Ağustos'ta başlattıkları protestolar sokaklarda sürerken, tarım emekçilerinin ayaklanması tüm toplumda büyük bir yankı uyandırdı.

Grevler değişik sektörleri de içine alarak geçtiğimiz hafta devam etti. Öğretmenler, öğrenciler, maden işçileri, doktorlar, yerli indigen gruplar bu protestoların birer bileşeni oldular, gösterilerde "Hepimiz çiftçiyiz" pankartlarını taşıdılar.

Grevdeki tarım emekçilerinin en önemli talepleri arasında toprak reformu geliyor. Tarım emekçileri kolektif yerli indigen ve afrokolombiya topraklarının tanınmasını ve gerekli olan bu toprakların ise büyük tarım kapitalistlerinden alınmasını talep ediyorlar. Tarım emekçileri, ayrıca Kolombiya'nın diğer ülkelerle imzaladığı Serbest Ticaret Antlaşması'nı, sübvansiyonların kesilmesini ve hükümetin ürünlerine düşük fiyat biçmesini protesto ediyorlar.

Grevler sürüyor

Başbakan Santos, çiftçilerin grevine tepki olarak belediye başkanlarını, valileri, endüstri kollarından temsilcileri ve çiftçi kuruluşlarını toplantıya çağırarak, "ulusal tarım anlaşması"nı imzaladı.

Hükümetin bir süre önce Kolombiya Öğretmenler Sendikası FECODE ile öğretmenlerin talepleri üzerinde uzlaşmaya varması, grevdeki tarım emekçilerinin müzakere masasına oturtan etken olmuştu ve böylece hükümet barikatların kaldırılacağını, emekçilerin istilasına uğrayan sokakların boşalacağını umdu. Fakat öyle olmadı.

Uluslararası Tarım anlaşmasına karşı birçok çiftçi örgütü de alternatif bir tarım zirvesi düzenledi. Bu zirveye 2.500 çiftçi katıldı. Açıklanan sonuç bildirgesinde çiftçiler, sözü geçen anlaşmanın eski politikaların bir devamı olduğunu ve bunun yetersiz olduğunu söyleyerek reddettiler.

Ve halen ülkenin birçok bölgesinde grevler sürüyor. Boyacá kentinde halen 19 sokak emekçilerin işgali altında. <https://rantey.org>

Eğitim emekçileri arasında da hükümetin Kolombiya Öğretmenler Sendikası FECODE ile imzaladığı anlaşmaya karşı hoşnutsuzluk büyüyor. Binlerce öğretmen bu anlaşmanın tüm öğretmenlerin taleplerini içermediğini, öğretmenlerin sorunlarını çözmeye yetmeyeceğini dile getirerek anlaşmayı reddediyor.

Hükümet diğer yandan geçtiğimiz 20 Eylül'den beri "sıfır fazla çalışma", daha fazla ücret ve daha iyi çalışma koşulları talep ederek greve giden binlerce pilotla da uzlaşmanın yollarını arıyor.

Baskı ve terör direnişi bastıramıyor

Kolombiya'da çalışanların beşte biri tarım sektöründe istihdam ediliyor ve bu sektörde yoksulluk giderek büyüyor. Halen her üç kişiden ikisi asgari ücretin altında ücret alıyor.

Mart ayında yaşanan yaygın protesto gösterilerinde hükümet reform sözü vermiş ancak sözünü tutmamıştı.

Bunun üzerine çiftçiler, başkent Bogotá, Boyacá ve Cundinamarca arasındaki ana yollar başta olmak üzere onlarca yolu kurdukları barikatlarla işgal etmişti. Okullar ve üniversitelerde ders yapılamazken, dükkanlar kapalı kalmıştı. Başkentten üç ana ulaşım yolunda kurulan barikatlar nedeniyle sekiz gün boyunca kent yalıtılmış ve havadan 50 ton gıda ve ilaç atılmıştı.

Eylül ayının başında yüzbinlerce kişinin katıldığı gösterilere öğrenciler, kamu çalışanları, tır şoförleri ve maden işçilerinin de katılması sermaye devletinin korkularını büyüttü. Kitlelere azgınca saldıran polis ve askere karşı işçi ve emekçi kitleler militan sokak çatışmalarıyla karşılık vermişti.

Bugüne değin gösterilerde dokuz kişi yaşamını yitirdi. Yaklaşık 800 kişinin yaralandığı gösterilerde 512 kişi de tutuklandı. Tüm bunlar, sömürü ve zorbalığa karşı ayağa kalkan Kolombiya işçi sınıfı ve emekçi kitlelerinin öfkesini ve direnişini bastırmaya yetmeyecektir.

Güney Kürdistan'da seçimler

Farklı olasılıklara açık olmakla birlikte FKB, merkezinde KDP olan bir hükümetle yola devam edecek. Bu da, seçimlerin birşeyi değiştirmedigine işaret ediyor.

21 Eylül'de Federal Kürdistan Bölgesi'nde (FKB) gerçekleştirilen seçimlerin sonuçları belli oldu. Kesin sonuçlar henüz resmi olarak ilan edilmese de, partilerin aldıkları oy oranları açıklandı.

FKB hükümeti, seçimlerin sorunsuz bir ortamda gerçekleştirildiğini açıklasa da, bazı bölgelerde KDP güçlerinin saldırgan tutumlarına tanık olundu. Mısrike ve Giregve kamplarında bine yakın seçmenin oy kullanması engellenirken, peşmergelerin ise seçmenlerle birlikte oy kullanıldığı bildirildi.

Özellikle Duhok ve Zaxo'da oy kullanma işleminin başlamasıyla birlikte sandıkların konulduğu bir çok okulun kapısında duran KDP'lilerin, kendi adaylarının kartlarını halka dağıtarak oylarını KDP'ye vermelerini istediğine dair haberler de var. Öte yandan PÇDK'nin Hewler mitingi engellenirken, kimi yerlerde çalışanları darp edildi, hatta silahlı saldırıya uğradı. Buna rağmen bu tür olayların bazı bölgelerle sınırlı kaldığını farklı taraflar da kabul ediyor.

Kürt basınında yer alan haberlere göre, seçimlerde Barzani'nin partisi KDP oyların yüzde 38,7'sini, (YNK'dan kopan) Noşirvan Mustafa liderliğindeki Goran Hareketi yüzde 23,26'sını, Talabani'nin partisi YNK yüzde 16,84'ünü, siyasal İslamcı Yekgirtu yüzde 10,1'ini, siyasal İslamcı Komel yüzde 6.52'sini, diğer partiler ise (PKK çizgisine yakın Kürdistan Demokratik Çözüm Partisi (PÇDK), Kürdistan Sosyalist Partisi (PSK), Kürdistan Emekçiler Partisi (Zehmetkêşan), Kürdistan Komünist Partisi (KKP) ve diğerleri.) yüzde 4,49'unu aldı.

Seçimlere ilk kez katılan PÇDK'nin en önemli hedefinin, parlamentoda bir-iki sandalye ile temsil edilmek olduğu bildirilirken, açıklanan sonuçlara göre, parlamentoya temsilci göndermesi mümkün olmayacak. Bazı kaynaklar ise, bir sandalye kazanabilme ihtimalinden söz ediyorlar.

Barzani'nin KDP'si birinci parti olmakla birlikte oylarında bir düşüş gözlenirken, sağlık sorunundan dolayı 9 aydır tedavi gören Talabani'nin YNK'si ise, ciddi bir güç kaybına uğradı. YNK'dan ayrılan Goran

ise, oylarını koruyabildi. Oysa bu hareket, Arap dünyasındaki halk isyanlarına paralel olarak FKB'de gelişen halk hareketini önce desteklese de, kısa sürede hareketi yarı yolda bırakmıştı.

Belli bir oy oranına ulaştığı görülen siyasal İslamcı partiler, az da olsa oylarını arttırabildiler. Sol sosyalist akımların oy oranı ise, yüzde 3'ler civarında kaldı.

Seçim barajının olmadığı FKB'de seçimlere katılım oranının yüzde 73-74 oranında olduğu bildirildi. Seçim sistemine göre, parlamentoda yüzde 30 kadın kontenjanı olmakla birlikte, bu kuralın gerçek hayatta bir karşılığı bulunmuyor. Seçimlere 27 parti katılırken, bunların 19'u Kürdistan, geri kalanlar ise Türkmen, Asuri-Süryani, Keldani azınlıkların kurduğu partilerden oluşuyor. Seçim sistemine göre parlamentodaki 111 sandalyenin 5'i Türkmenlere, 5'i Hristiyanlara, 1 ise Ermenilere ayrılıyor.

Hükümeti kurma görevini üstelenecek olan KDP, koalisyonu, yine YNK ile oluşturmak istediğini açıkladı. Buna olumlu yaklaşan YNK'nın, uzun zamandır KDP ile devam eden ittifaka son vermek istediği de, liderleri tarafından dile getirildi.

Farklı olasılıklara açık olmakla birlikte FKB, merkezinde KDP olan bir hükümetle yola devam edecek. Bu da, seçimlerin Güney Kürdistanlı emekçiler için bir şeyi değiştirmedigine işaret ediyor. Çünkü 2011'de kitlesel protestoları tetikleyen sosyal, siyasal, toplumsal sorunlar yerli yerinde duruyor.

Geçerken belirtelim ki, Rojava'da aldığı tutum, KDP liderliğinde kurulacak yeni hükümetin ezilen Kürt halkının sorunlarına çözüm üretme gücü ve iddiasından yoksun olacağına işaret ediyor. Zira AKP iktidarının yönlendirdiği cihatçı çetelerin Rojava'ya saldırması ve burada vahşi katliamlar yapmasına rağmen, utanç verici bir sessizliğe bürünen Neçirvan Barzani başkanlığındaki FKB hükümeti, saldırıya uğrayan Kürt halkına destek olmak yerine, Güney Kürdistan'ın egemen sınıflarının çıkarlarını esas alan bir duruş sergiledi. Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Türkiye'nin Beyrut büyükelçiliği önünde eylem

Yakınları Türk devletinin desteğindeki çeteler tarafından rehin alınan Lübnanlı aileler, 23 Eylül günü Beyrut Büyükelçiliği önünde gösteri düzenlediler. Yakınlarının kaçırılmasından Tayyip Erdoğan ve hükümetini sorumlu tutan aileler, eylemlerini sertleştireceklerini ifade ettiler.

Yaptıkları açıklamada, "Tayyip Erdoğan istese yakınlarımız kurtulur" ifadelerini kullanan aileler, Lübnan devletinin yakınlarına sahip çıkmadığını, bundan dolayı Türk devletine karşı daha etkili eylemlere başvuracaklarını belirttiler.

Beyrut'taki Türk Kültür Merkezi, Türk Hava Yolları (THY) ve Büyükelçilik binalarını kuşatmaya devam edeceklerini belirten aileler, THY'nin taşıdığı yolcuların Beyrut'a ulaşmasını engellemek için, yol kesme eylemlerine de başlayacaklarını ifade ettiler.

Baas yönetimine karşı savaşan Türk devleti desteğindeki kökten dinci çetelerin, Lübnanlı rehinelere, Şam'da bulunan bazı tutuklularla takas etmek istediğine dair iddialar var.

Ailelerin aylardan beri eylem yapmasına ve geçen haftalarda iki Türk pilotunun Beyrut'ta kaçırılmasına rağmen, Lübnanlı rehinelere elinde bulunduran çeteleri destekleyen AKP iktidarı, olaya duyarsızlığını sürdürüyor.

Fas'ta zam protestosu

Fas işçi Sendikaları Birliği tarafından yapılan çağrı üzerine sokaklara çıkan binlerce işçi ve emekçi, 22 Eylül günü Fas'ın başkenti Rabat'ta hayat pahalılığını ve akaryakıtı yapılan zamları protesto etti.

Satın alma gücü düşen işçi ve emekçiler, dinci-gerici hükümetin zamlara neden olan neo-liberal politikalarını protesto ederek zamların geri çekilmesini talep etti.

Birçok kentten işçi ve emekçilerin başkente gelerek katılımı eyleme sol/sosyalist güçler de destek verdi.

Tayyip Erdoğan'ın AKP'sine özenen Fas'ın dinci-gerici güçleri, AKP adıyla kurdukları partiyle seçimlere girmiş ve liberal partilerle koalisyon hükümeti kurmuştu. İki yılı tamamlamadan başarısızlığa uğrayan ve zamlarla emekçileri sefaletle sürükleyen hükümetin durumunun sallantıda olduğu bildiriliyor. Ortak bir cephe içinde birleşmeye çalışan muhalif partiler, Fas AKP hükümetini sıkıştırıp erken seçimi gündeme getirmeye hazırlanıyorlar.

Gençlik forumlarda mücadeleyi büyütüyor

Okulların açılmasıyla birlikte forumlar da başladı. Gençlikten duyulan korku ise devrimci faaliyetlere yapılan saldırılarla kendini gösteriyor.

24 Eylül 2013 | MÜ

İlk olarak, Anadolu Bulvarı'nı Dikmen'e bağlayacak olan ve yapımına başlanan yolun Dikmen'de ulaştığı bölgeye dair bir video gösterimi yapıldı. Ardından Ulaşım Plancısı Erhan Öncü "Ankara'da Yeşilden Geçirilen Yollar" başlıklı bir sunum gerçekleştirdi.

Panel-forumun politik anlamı ise daha sonraki konuşmalarda ortaya çıktı. Rektör ve emekli akademisyen Ali Türel, yapmış olduğu konuşmalarla "ODTÜ'nün yasal olarak yapabileceği hiçbir şey kalmamıştır" diyerek istemeden de olsa gerçek direnişin ve mücadele yolunun sokaktan geçtiğini göstermiş oldu. Rektör Ahmet Acar yapmış olduğu konuşmada, ODTÜ'yü ikiye bölecek yolun yapımına engel olduklarını ve Anadolu Bulvarı'nın devamı olan yolun güzergahını da mümkün olduğunca değiştirdiklerini, kabul edebilecekleri sınırı çektiklerini belirterek, "Biz ODTÜ'nün bütünlüğünü bozacak adımlara yasal olarak engel olduk ve biz görevimizi yaptık" diyerek aslında kendi koltuğunu kurtardığını, iktidarla ve belediyeyle anlaştıklarını, gerisinin tefferruat olduğunu ima etti.

Konuşma yapan öğrenciler, "ne yapılmalı" sorusunun yanıtını sokağın gösterdiğini belirttiler. İnci Gökmen ve 100. Yıl'dan gelen bir mahalleli, öğrencilerin konuşmasını destekleyerek rektörlüğü eleştirdiler.

İstanbul Üniversitesi

24 Eylül günü Beyazıt ve Fen-Edebiyat forumları toplandı. Edebiyat Fakültesi Hergele Meydanı'nda gerçekleştirilen forum öncelikle moderatör seçilmesiyle başladı. Ardından gündem önerileri sunmak üzere katılımcılar söz aldı. Gündem önerileri sunulması ile forum, üniversite sorunları ve özelde polisin üniversitelere gelmesi konusuna hapsedilince öğrenciler bir süre sonuçsuz ve somut önerisiz sözlerden sonra forumu terk etmeye başladı.

Bir süre sonra söz alan Ekim Gençliği okurları, üniversitelerin diğer toplumsal sınıf ve kesimlerden ayrı olmadığı, bu nedenle sorunlarında ayrı ele alınamayacağını vurguladılar. Fakat bir takım gençlik örgütleri polisin üniversitelere gelme konusunu döne döne vurgulaması ve forumu bu eksene oturtma çabaları sonucu foruma katılan öğrenciler forumda oluşan dağınıklık ve hiçbir önerinin somut karara bağlanmaması nedeniyle forumdan ayrıldılar. Forum bunun üzerine yapılan somut önerilerin bir sonraki forumda tartışılması için sona erdirildi.

DEÜ

Eğitim-Sen Üniversiteler Şubesi'nin çağrısıyla 25 Eylül günü Dokuz Eylül Üniversitesi Dokuzçesmeler Kampüsü'nde forum gerçekleştirildi.

Eğitim-Sen adına yapılan açılış konuşması ile Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

başlayan forumda polisin üniversitelere girmesi ve yurt sorunu en çok tartışılan konu oldu. Ayrıca, forumun örgütlenmesi, bundan sonra her hafta yapılacak forumların konuları tartışıldı.

Sürgün edilen Eğitim-Sen'li bir emekçi, yaptığı konuşmada mücadelenin sürdürülmesi gerektiğini belirtti ve Eğitim-Sen'i devrimci ve ilerici öğrencilere yeterince destek olmamakla eleştirdi.

Daha sonra Eğitim-Sen adına yapılan konuşmada eleştiriler kabul edilerek devrimci ve ilerici öğrencilerle daha yakın ilişkide bulunulacağı söylendi.

Tartışmalar sonucunda, iki haftada bir kampüslerde, ayda bir de merkezi olarak DEÜ forumları yapılması dile getirildi.

Ekim Gençliği / İstanbul-Ankara-İzmir

İÜ'de ÖGB saldırısı

Okulların açılmasıyla faaliyetlerini sürdüren Ekim Gençliği okurları, **20 Eylül** günü sabah saatlerinde afişlerini asarken Hukuk Fakültesi'nde ÖGB'lerin saldırısına maruz kaldı.

Bunun üzerine biraraya gelen devrimci, demokrat, ilerici öğrenciler ortak bir tutum alarak hazırladıkları afişleri Hukuk Fakültesi koridorlarına asarken ÖGB'lerin saldırısıyla karşılaştı. Asılan afişleri korumaya çalışan öğrenciler ile ÖGB arasında dakikalarca arbede yaşandı. ÖGB'ler hem saldırı esnasında hem de okul dışında Ekim Gençliği okullarını tehdit etti. ÖGB'ler saldırıya karşı direnen öğrencileri de darp etti.

Afişleri indirtmemek için direnen öğrenciler ÖGB'yi geri püskürttü. Yaşanan arbede sırasında diğer öğrencilerin de destek vermesiyle ÖGB'ler geri çekilmek zorunda kaldı.

23 Eylül günü erken saatlerde Edebiyat Fakültesi'nde açılan standda dergi, gazete, broşür gibi materyaller öğrencilere ulaştırıldı. Ardından fakülte kantininde de broşür dağıtımı yapıldı. Üniversitenin bahçesine "Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!" şiarlı pankart asıldı.

25 Eylül günü Edebiyat Fakültesi'nde "Gençlik direnişe!" şiarlı materyalleri kullanan Ekim Gençliği okulları ardından Beyazıt Merkez Kampüsü'ne geçti.

Burada Hukuk Fakültesi'nin kantini karşısına pankart ve afişler asıldıktan sonra fakülte içine de afiş asmak için giren Ekim Gençliği okullarını ÖGB bir kere daha engellemeye çalıştı. Daha önceki gibi "duvarların zarar gördüğü" bahanesiyle afiş astırmayacağını söyleyen ÖGB amirine afişlerin nereye asılacağına kendisinin karar veremeyeceği, duvarlara da okulun her tarafına da afişlerin asılacağı vurgulandı.

Yaşanan arbede sırasında diğer gençlik örgütlerinin de gelmesi ile yasağa karşı ortak tutum alındı.

Marmara Üniversitesi

Marmara Üniversitesi Nişantaşı Kampüsü'ndeki forumların ikincisi 23 Eylül günü yapıldı. Forumda ağırlıklı olarak okuldaki sorunlara karşı bir öğrenci kulübü kurularak etkinlikler yapılması tartışıldı. Önceki forumun yapıldığı orta bahçedeki bankların hepsi boyandığı için forum Diş Hekimliği binasının önünde yapıldı. Fişlemeleriyle ünlü İletişim Fakültesi Dekanı Yusuf Devran'ın bankları boyattığı düşünülüyor.

Ayrıca sivil polisler, ÖGB ve sivil faşist çeteler forumu sürekli taciz etti.

ODTÜ

24 Eylül günü, ODTÜ U3 Amfisi'nde "Yol Meselesi"yle ilgili geniş katılımlı bir bilgilendirme paneli gerçekleştirildi. Toplantıya ODTÜ öğrencileri, mezunlar, avukatlar, akademisyenler ve rektör Ahmet Acar dışında 100. Yıl Mahalle sakinlerinden de katılım oldu. Yaklaşık 3 saat süren panelde uzun bir süre çeşitli konuşmalar gerçekleştirildi, ardından da forum şeklinde panel devam etti.

Düzen üniversitelerde baskılarını arttırıyor...

Zulmü gücünden değil, korkaklığından geliyor!

Haziran Direnişi'yle tüm toplum yeni bir döneme girerken üniversitelerde de yeni bir dönem baskılarla başladı. Soruşturmalara, tutuklamalara, polis tacizleri, yasaklar...

Sermaye devleti gençlikten korktuğunu her hareketiyle belli etti. Çünkü gençlik geleceği temsil ediyor ve düzen güçleri gençliği kazanamazsa -ki kazanma şansı artık hiç yok- veya gençliği baskı altına alamazsa korktukları başlarına gelecek.

Korkuları elbette yersiz değil. Bunu AKP iktidarı kendi kısa tarihinden de, Türkiye'deki toplumsal mücadeleler tarihinden de çok iyi biliyor. Gençlik dinamizmiyle, militanlığıyla, başeğmezliğiyle her zaman düzen için bir tehlike olmuştur. Burjuvazi bu tehlikeyi bertaraf etmek için yeri geldiğinde gençlik önderlerini Denizleri, Erdalları asmıştır, yeri geldiğinde tutuklamış işkencelerden geçirmiştir, yeri geldiğinde sokak ortasında Taylanları, Ertuğrulları kurşunlamıştır. Ki Haziran Direnişi'yle beraber gençlik sokaklara çıkmış, devletin katlettiği tüm insanlar ister işçi olsun ister öğrenci toplumun genç unsurları olmuştur.

Genelgeyle baskı sistematikleşiyor...

“Üniversitelerde yeni dönem baskılarla başladı” dedik. İstisnasız ülkenin dört bir yanından örnekler vermek mümkün. Haziran Direnişi'ne katılanlara, özellikle örgütlü güçlere yönelik tutuklama ve soruşturma terörü ile daha okul açılmadan devlet hazırlıklarına başladı ve yeni dönemin nasıl geçeceğine dair ipucu vermiş oldu.

Üniversiteler açılmadan önce on büyük kentin Güvenlik Şube, EGM İstihbarat Dairesi ve Terörle

Mücadele Şubesi müdürleri çalıştayda bir araya gelerek gençlik mücadelesinin önünü nasıl alacaklarını tartıştılar. Daha fazla soruşturma, daha fazla baskı kararları aldılar. Gençliğin direnişine karşı neler yapabileceklerini özellikle ODTÜ örneği üzerinden gündemlerine aldılar. Eylemlere karşı üniversitelerde 24 saat polis bekletilmesinin de tartışıldığı çalıştay baskının sistematikleşeceğinin bir kanıtı ve adımıdır. Ayrıca İçişleri Bakanlığı tarafından 81 ilin valiliklerine ve onlar aracılığıyla KYK'ya, YÖK'e ve üniversite yönetimlerine gönderilen “Üniversitelerde Alınacak Güvenlik Tedbirleri” başlıklı bir genelgeyle, üniversitelerdeki eylemlere karşı önlemlerin vali ve üniversite yönetimleri arasında kurulacak koordinasyonlarla sağlanması kararlaştırıldı. Yeni dönem başlamadan vali başkanlığında rektör, il emniyet müdürü, il jandarma komutanı ve ilgili devlet yetkililerinin birlikte toplantı yapması istendi. Bu adımların hepsi bir korkunun ifadesidir ve polis-üniversite işbirliğinin daha da sistematikleşeceğinin kanıtıdır.

AKP'li bakanların üniversitelere gelebilmesi için düzenlemeler yapılması da genelgede var. Zira AKP'li bakan ve vekiller gençlik korkusundan üniversite açılışlarına katılamadılar.

Yeni dönemde baskılar...

Üniversitelerde baskının artacağına tek delili bu toplantı ve genelge değil, her okulun açılışından

beri pratikte de karşılaşıyoruz baskıların her türlüyle. Birkaç örnek vermek gerekirse...

Ankara ve İzmir'de geçen dönem açılan soruşturmalara cezalar çıkmaya, yeni soruşturmalara açılmaya başlandı bile. ODTÜ'de geçen yıl Göktürk-2 uydusunun fırlatılması töreni için ODTÜ'ye gelmeye çalışan Tayyip'e gereken cevabı veren 45 ODTÜ'lüye 6'şar yıl hapis cezası istendi. Bunun kendisi baskıların sadece soruşturmalara sürmeyeceğinin, mahkemelerle ve tutuklamalarla da artacağına bir göstergesi oldu.

Kayıt haftasında cemaatlerin önü açılırken devrimci ve ilerici öğrencilerin kayıt masalarına yönelik saldırılar yaşandı. Özellikle ÖGB'ler eliyle gerçekleşen saldırılarda devlet üniversitelerde devrimci faaliyete ne kadar tahammülsüz olduğunu gösterdi. Hatta ODTÜ'de kayıt haftası cemaat yurtlarının propagandasını yapanları kovan ODTÜ öğrencileri gözaltına alındı, haklarında soruşturma açıldı.

Okulların açılmasıyla birlikte İstanbul Üniversitesi yönetimi de devrimci çalışmaya yönelik tahammülsüzlüğünü yasaklamalarla ortaya koydu. Daha ilk günden itibaren bölümler arası geçiş yasağından bina içlerine afiş asma ve masa açma yasaklarına kadar bir dizi uygulama gündeme geldi. Bu yasaklar ÖGB'lerin tacizleri ve saldırılarıyla hayata geçirilmeye çalışıldı.

Yeni dönemde kamerasız bina, yurt, turnikesiz giriş kalmayacağını ilk sinyalleri tüm eğitim binalarında ve kampüslerde görüldü. Öğrencileri turnikelerden içeri alarak kontrolü ve denetimi arttıracakları ortada.

Okullarda düzenlenen forumlar da tacizlere, engellemelere uğruyor. Yazın yapılan forumlardan soruşturma açılan öğrenciler varken, hemen hemen tüm üniversitelerde forumları ÖGB'ler ve sivil polisler taciz ediyorlar.

Polisin tacizleri ise gelenekselleşmiş yöntemlerden. Ailenin aranmasından komşuların dolaşılmasına, kaçırmalardan sürekli takibe kadar birçok baskı yöntemi polis tarafından uygulanmaya devam ediyor. Ekim Gençliği Yaz Kampı'na katılanlara yönelik tacizler, ailelerin aranması, İzmir'deki polis tacizleri bunların en yakın örnekleri oldu.

Baskının yetmediği yerde, muhbirlik, ajanlık, ifade vermeye zorlama yöntemleri de işletiliyor. Sadece üniversitelerde değil, liselerde de bunun örneklerine rastlıyoruz.

Yeri geldiğinde de hak arama mücadelesine katılanları fişlemek için Afyon'daki gibi öğrencilere fişleme anketleri yapıyorlar. Haziran Direnişi'ne katılanları fişleyip burs, yurt haklarını ellerinden almaya çalışıyorlar. Kredi Yurtlar Kurumu burs ve kredi almak için “direniş, boykot, işgal, yazı yazma, resim yapma, slogan atma” gibi faaliyetlere

katılmama şartını getirerek gençliği yıldırabileceğini sanıyor.

Sindirme ve örgütsüzleştirme saldırılarına karşı daha fazla direniş, daha fazla örgüt!

Ancak yanılıyorlar. Gençlik içinde devrim mayalanmaya devam ediyor. Baskılar arttıkça mücadeleyle sahip çıkanlar artmaya devam ediyor. Ancak tüm bu saldırıları püskürtmek için çok daha örgütlü ve net politikalara sahip bir hat örebilmek gerekiyor.

Tüm bu baskı politikalarını gençliğe yönelik diğer saldırılarla birleştirebilmek, iç bağı kurabilmek ve kitlesel, militan cevaplar üretebilmek gerekiyor. “Kitleler ürkmesin” kaygısıyla politik içeriğinin boşaltıldığı çalışmalara prim vermemek, düzene karşı net tutum alacak bir hat ortaya koymak gerekiyor. Bu konuda reformizmin gençlik içerisindeki bozucu etkisini kırmak öncelikli görevlerimizin arasında yer alıyor. Dönem başında yapılan forumlarda reformistlerin bu yöndeki geçiştirmeci yaklaşımlarını, “kitlelerin ürkeceğini” ileri sürerek aslında kendi ufuksuzluklarını saklama çabalarını teşhir edebilmek, bunu da gençlik kitlelerinin önünde yapmak gerekiyor. Kitlelerin militanlığı, düzen karşısındaki başeğmez tutumu henüz örgütlü bir hal almasa da reformizmi aşmaktadır. Bizler için temel mesele bunu örgütlü ve devrimci politik bir hatta oturtmaktır. Zira baskı politikalarını boşa düşürmenin bundan başka bir yolu da yoktur.

Üniversiteler açılırken “Gençlik direnişe!” çağrımızın temel gerekçelerinden birisi üniversitelerimize polisleri sokmamak için idi. Bu halen geçerlidir ve sorun daha da yakıcı bir hal almıştır.

Gençlik direnişe çağrımızı, devrimci politik bir hatta ve örgütsel zeminde güçlendirmek için çalışmalarımızı yoğunlaştıralım.

Ekim Gençliği faaliyetlerinden!

Ekim Gençliği okurları, üniversitelerde “Gençlik direnişe!” şiarını yükselterek gençliği mücadeleye çağırdı.

Ankara

DTCF’de 25 Eylül günü fakültenin çeşitli yerlerine yaygın bir afiş çalışması yapıldı. “Gençlik Direnişe” afişlerinin yanı sıra hemen her gün orta bahçede stand açılarak öğrencilere Ekim Gençliği ve Kızıl Bayrak ulaştırıldı.

Ayrıca, Ekim Gençliği okurları 24 Eylül günü, faaliyetin ardından 12 Eylül Utanç Müzesi’ne gitti.

ODTÜ’de 25 Eylül günü okulun birçok yerine “Gençlik direnişe!” şiarlı afişler yapılırken stand açılarak ODTÜ Hazırlık öğrencilerine seslenildi. ODTÜ’de ayrıca Ulucanlar Direnişi de selamlanarak “Ulucanlar Katliamı’nı unutmayalım!”, “Yaşasın Ulucanlar Direnişi’imiz!”, “Ulucanlar şehitleri ölümsüzdür!”, “Yaşasın devrim ve sosyalizm!”, “Gençlik Direnişe!” şiarlı yazılamalar okulun dört bir tarafına yapıldı.

22 Eylül günü de Ankara Ekim Gençliği okurları tarafından tanışma toplantısı yapıldı. Gezi Direnişi ile yeni bir sürecin başladığının ifade edildiği toplantıda, yeni dönemde kapsamlı saldırılara karşı ‘Gençlik Direnişe’ şiarının öne çıkarılması gerektiğinin altı çizildi. Özellikle kayıt dönemi çalışmaları değerlendirilirken, toplumsal harekete öncülük etmek üzerine sohbetler edildi. Kitle çalışmasında yaşanan sorunların tartışıldığı toplantı, Ekim Gençliği’ni büyütme kararlılığı ile sona erdi. Gündem ve çalışmaları tartışmak için iki haftalık periyodlarla biraraya gelinmesi kararı alındı.

Aydın

Aydın’da gençliğin özellikle yoğun olarak kullandığı alanlarda ve üniversite yolu üzerine “Gençlik direnişe!” stickerları yapıldı. Ayrıca “Haydi barikata, kavgaya!”, “Polis defol, üniversiteler bizimdir!”, “Gençlik direnişe, barikata, özgürleşmeye!”, “Emperyalist savaşa hayır!”, “Yaşasın devrim ve sosyalizm!”, “Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!” yazılamaları yapıldı.

İzmir

25 Eylül günü Ege Üniversitesi Yabancı Diller Bölümü’nde Kızıl Bayrak ve Ekim Gençliği okurları

21 Eylül 2013 | ODTÜ

25 Eylül 2013 | Ege Üniversitesi

“Gençlik Direnişe” şiarlı bildirileri öğrencilere ulaştırdı. Standda Ekim Gençliği, Toplumcu Eksen ve Kızıl Bayrak satışı yapıldı. Ayrıca kampüsün içerisine yaygın şekilde afiş yapıldı.

Yandaş medyadan ATV’nin Ege Üniversitesi Sosyoloji Bölümü’nden bir öğretim görevlisi ile röportaj yapmak için kampüse gelmesi devrimci ve ilerici öğrenciler tarafından protesto edildi ve üniversiteyi terk etmeye zorladı.

Ekim Gençliği / Ankara-Aydın-İzmir

Savunma sanayinin bir parçası olarak üniversiteler

Üretimin toplum için yapılmadığı, sermayenin kârları için yapıldığı bir toplumda üniversiteler de bu çıkarların bir parçası haline geliyor.

Bu hafta içinde Türk Hava Kurumu Üniversitesi'nin Emniyet Genel Müdürlüğü'nün isteği üzerine İHA'lar (İnsansız Hava Aracı) ürettiği haberi çıktı. Devlet okullarının kaldırılmak istendiği, "parasız eğitim" in hak olmaktan çıkartıldığı günümüzde, üniversitelerin üretimi ellerinde bulunduran sermaye sahiplerinin çıkarlarına göre işlediği gerçeğini daha iyi görmemiz gerekiyor. Daha da ötesinde, savunma sanayi sermayedarlarının üniversitelerle ilişkilerinin oldukça sıkı olduğunu görebiliyoruz. Bunun en yoğun yaşandığı üniversite olarak ODTÜ göze çarpıyor. *"Metal Makine dergisinin Temmuz-Ağustos sayısında çıkan haberindeki bilgiye göre, savunma sanayii sektöründe toplamda 118 firmadan 71'inin bulunduğu Ankara ili, açık ara farkla diğer illeri geride bıraktı. Bu firmalardan 19'u ise ODTÜ Teknokent sınırları içerisinde yer alıyor."*¹

Durum böyle olunca öğrencilerin üniversitenin işlevini, üniversite yönetiminin düşüncelerini sorgulaması gerekiyor. Çünkü söz konusu durumda, birçok sermaye sahibinin ve devletin çıkarlarıyla kendi çıkarları bunlara bağlı bir yönetim ve üniversite işleyişiyle karşı karşıyayız. Ayrıca bu ne salt AKP iktidarıyla gelişmiş bir durum ne de öncesiyle. Bu durum, birçok ülkede karşı karşıya olduğumuz gibi dünyadaki ekonomik işleyişin bir sonucu. Bugün rektör bir karar alırken ilk önce devletten aldığı proje desteklerini, sermaye sahiplerinin ihtiyaçlarını karşılayıp karşılamadığını düşünmek zorunda. Üniversitedeki öğrencilere soruşturma açarken, üniversiteye Tayyip Erdoğan gelirken ya da üniversite arazisine belediye yol yapmak isterken vb... Kısacası

yönetimin aldığı ve alabileceği kararlar onun içinde bulunduğu ilişkiler tarafından belirleniyor.

Baktığımızda rektörün, yönetimin ve üniversitenin aldığı kararlardan sorumlu kişilerin bu işleyişi aksatmaması, özellikle de devlete, sermaye sahiplerine karşı sorumluluklarını yerine getirmesi gerekiyor. Devlet üniversitelerinin yönetimine iş adamlarının sokulmak istenmesinin, vakıf üniversitelerinin mütevelli heyetlerinde iş adamlarının ağırlığının olmasının sebebi bu. Türk Hava Kurumu Üniversitesi mütevelli heyetine baktığımızda, başkanın NATO madalyası aldığını, başkanvekillerinden bir tanesinin uzun süredir işçilerin grevlerle haklarını aradığı ve kendisinden hesap sorduğu THY İnsan Kaynakları Genel Müdür Yardımcısı olduğunu, bir başkasının da Alp Havacılık San. Ve Tic. A.Ş. yönetim kurulu başkanı olduğunu görüyoruz.

Bu ilişkiler ağını göz önünde bulundurarak, teknokentlerin üniversitedeki varlığına ve buralarda da savunma sanayinin varlığına dönelim. Suriye'deki savaşı kışkırtan, Suriye halklarını katleden El-Nusra'ya, ÖSO'ya silah temin eden hükümet için üniversitelerde üretiliyor bu silahlar, telsizler ve daha birçok askeri malzeme. Haklarını arayanlara terörist diyenler, aslında savunma sanayine ayırdıkları kaynaklarla gerçek terörü uyguluyor. Bu amaçların hayata geçmesine ön ayak olan bir kurum olarak üniversitelerin rektörleri, yönetimleri de "işlerini yapıyor". Üretimin toplum için yapılmadığı, sermayenin kârları için yapıldığı bir toplumda üniversiteler de bu çıkarların bir parçası haline geliyor.

Kaynakça: 1. *Özelsiz Dergi* Kızıl Bayrak Arşivi <https://rantey.org>

Bir zirve de gençliğe karşı

Üniversiteler açılmadan üç gün önce polis şefleri gençlik mücadelesine karşı yapılacakları planlamak için çalıştayda biraraya geldiler. Ankara, İstanbul, İzmir başta olmak üzere 10 büyük kentin Güvenlik Şube, EGM İstihbarat Dairesi ve Terörle Mücadele Şubesi müdürleri çalıştayda yer aldı.

Gençlik mücadelesinin eylemlilikleri işlenen çalıştayda ODTÜ ayrıca gündemleştirildi. ODTÜ öğrencilerinin saldırılar karşısındaki tutumu ve son olarak ODTÜ'den geçecek yola karşı örülen direniş, polislerin ayrıca üzerinde durduğu bir gündem maddesi oldu.

Çalıştayda öne çıkan başlıklardan biri saldırı sırasında çekilen görüntüler oldu. Polis şiddetinin teşhir olmasına neden olan görüntülere karşı alınabilecek önlemler de çalıştayda işlendi.

Polisler üniversite yönetimlerinin öğrencilere "hoşgöründe bulundukları" için olayların arttığını değerlendirerek rektörlerin daha ağır cezalar uygulaması gerektiği üzerinde durdular.

Çalıştayda ayrıca İçişleri Bakanlığı'nın kısa süre önce valiliklere gönderdiği ve üniversitelerde alınacak güvenlik önlemlerini içeren genelgeye göre üniversite kampüslerinde eylemlere karşı 24 saat polis bekletilmesi kararı tartışıldı.

"Eğitimde kalite"ye patron standardı

"Türkiye'de Mesleki ve Teknik Eğitimin Kalitesinin Geliştirilmesi Projesi" adı altında patronlara hizmet edecek eğitim sistemindeki düzenlemeleri konuşmak üzere bir toplantı gerçekleştirildi. "Kaliteli Meslek Eğitim Nitelikli İşgücü" başlığıyla Ankara'da geçtiğimiz hafta sonu yapılan toplantıdan çıkanlar eğitimdeki sömürünün katmerlendirileceğinin işaretini taşıyor.

Patronların çıkarına uygun vasıflı ve ucuz işgücü için yeni adımlar planlanan toplantıda, patronların bizzat yönlendirme için eğitime dahil olduğu bir süreç üzerinde durulduğu ifade edildi. 21 ilde pilot uygulama ile başlayacak proje ile "kalite" için patronlar eğitim sistemine dahil edilecek ve stajın dışında okul içi eğitimde de söz sahibi olacaklar.

"Mesleki eğitimde kalite ile ilgili kaygıların giderilmesine yönelik son on yılda çok önemli adımlar atıldı" diyen Milli Eğitim Bakanı Nabi Avcı, AKP iktidarının bu alandaki pratiğine dikkat çekti. Avcı, mesleki ve teknik eğitim sisteminde "tüm aktörler" arasında "iş dünyasından temsilcilerin bulunduğu" ulusal bir kalite güvence komisyonu oluşturulacağını söyledi. Koordinasyonun sağlanması için de ulusal bir kalite güvence merkezi kurulacak.

“Direniş dediğimiz aslında tam bir diriliş!”

Hayatımın en verimli, en sağlıklı, en güzel, en mutlu ve en bilinçli günlerini geçirmiş oldum 31 Mayıs’tan bu yana.

(15 yaşında, bir **Liselilerin Sesi** dergisi okurunun Haziran Direnişi öncesi ve sonrasına dair kendi gözlemleri ve devletin eğitim alanlarındaki yeni uygulamalarını konu aldığı değerlendirmesini okurlarımıza sunuyoruz... / KB)

Bu ayaklanmanın başladığı tarihin gerisini düşünüyorum. Aslında bu zamana kadar ne bir şey bildiğim, ne de öğrendiğim varmış. Kaybettiğim günlere üzüliyorum. Bilinçsiz yaşamak, yaşamamaktan daha ağırmış oysaki. Yıllardır hep güvenini yitirmiş, korkularım ve endişelerim arşa ulaşmış, insanlara yabancı gözlerle bakar olmuştum. İnsanlar kötüydü benim gözümde evet, çünkü onlarla hiçbir ortak noktam olmamış. Hatta birlikte varlığımızı sürdürdüğümüz insanlarla bu topraklarda birbirimize güvensiz, korkulu, kötü, yabancı ve nankörce bakar olmuştuk. Bunun nedenini ne bilmeyenlerimiz gün yüzüne çıkartmış, ne de bilenlerimiz bizimle paylaşmak için uğraşır olmuştum.

Faşizmin akıttığı her kanda içten içe biraz daha boğulmuş, o kanları gözlerimizden fışkırtarak, acımasızca yaklaşmıştı birbirimize. Gücümüzün farkında değildik, birlikten kuvvet doğardı ve biz bunu görmezden geliyorduk. Bizi sömürenlere tapıyor, katillerimize ise vatan kurtarıcı gözüyle bakıyorduk. Yüzdeki maskeler düşünce gördük ki; aslında en güvindiklerimiz en canımızı yakanlardı.

Hayatımın en verimli, en sağlıklı, en güzel, en mutlu ve en bilinçli günlerini geçirmiş oldum 31 Mayıs’tan bu yana. Artık korkmuyorduk hiçbirimiz evet, kaybettiğimiz 6 yoldaşımızla birlikte daha da güçlendik, umutlandık, birleştik. İnsanlarımıza engel gözüyle bakan iktidar ve onların bizim alınterimizle, emeğimizle, hak ederek kazandığımız, bizim gözümüzde geleceğimizin yatırımları olan paralarla tuttuğu polis, bizi, yani bütün engellerini tek tek ortadan kaldırma amacının artık farkına varmıştı. Ve bu bizi daha da kinle onlara bakarak, gücümüzle zaman geçtikçe büyüyeceğimizi ortaya koymuştu. Bunu gördük ve bu mücadelemizi çok daha fazla anlamlı kıldı.

Sessiz kalmak sadece günleri değil, her günün

birikimi olan yoldaşlarımızı aldı yanımızdan. Varlığımızı kimseye gösteremedik, sindirildik ve bunun yıllarca olan birikimi bize mücadele ruhunun en yoğun şekilde yaşanması gerektiğini gösterdi. Canımızı yakanlara emeğimizi teslim etmiş olduk. Yoklukla verdiğimiz bu direniş halkımızın dirilişi oldu.

Şimdi sıra gençlikte, onların bilinçlenmesinde. Okulların açıldığı ilk haftadayken, zorunlu din derslerinin birinde hocamız; “Gençliği baştan çıkarmaya çalışıyorlar, dikkatli olun, hiç kimsenin dediklerine inanmayın” diye bir konuşma yaptı. Bu sözlerin nereye gittiğini anlamıştım, bu da beni çok üzdü. Gençlik baştan çıkarılmıyor, gençliğin aklı başına geliyor hocam! At gözlüklerini çıkardık biz, duyduklarımıza değil, gördüklerimize inanıyoruz artık. Boşuna konuşuyorsunuz, söylediklerinize itaat etmeyeceğiz bu saatten sonra, kanmayacağız size. Eğitim sistemiyle oyuncak gibi oynuyorlar. Nasıl işlerine geliyorsa öyle olmalı tabii. Artık devamsızlık hakkımız 10 güne düşürüldü, 2 gün üst üste gitmeyince disiplin kurulunca kınama cezası alıyoruz. Nedeni de; gençliğe daha çok hakim olmak, onları eğitim üzerinden engellemek, söz hakkı vermemek istemeleri. Eylemlere katılmamıza, direnişimize hayır demek istiyorlar, bu haklarımızı elimizden almak istiyorlar. Biz sustukça üzerimize daha çok geliyor, konuştukça engelliyorlar. Artık öyle bir haddeye geldik ki okullarımıza gitmek dahi istemiyoruz. Sokaklarda karşı çıktığımız, kınadığımız iktidarın bambaşka bir hale getirdiği okullarda eğitim görmeye çalışıyoruz. Gittiğimiz yer okulluktan çıkmış, sanki bir camii, sanki bir cezaevi. Bütün haklarımız elimizden alınmış, gittikçe kısıtlayarak bize yön vermeye, dediklerini bir bir uygulamaya çalışıyorlar. Cahil bir nesil yaratmak istiyorlar.

Diyeceğim şu ki; artık gençlik tam anlamıyla uyanınsın. Görsün ki biz boşu boşuna, kendi çıkarlarımız uğruna, ülkeyi bölmek amacıyla yürümüyorumuz bu yolda. Bizim hayallerimiz var, gelecekte beklentilerimiz var. Bilakis sadece bizim değil ailelerimizin de öyle. Biz gerçekten yaşayacaksak, bu uğurda ölmeyi düşünmüyüz. Bizim için bu yolda yürümeye hazırız.

DLB faaliyetlerinden...

Devrimci Liseliler Birliği (DLB) yeni dönem çalışmalarına ağırlık verdi. DLB, liseli gençliği direniş saflarına, örgütlü mücadeleye çağırıyor.

İzmir

Bornova Hayrettin Duran Lisesi ile Bornova Suphi Koyuncuoğlu Lisesi önlerinde “Gericiliğe, faşizme, emperyalizme karşı direnişe, özgürleşmeye!” şiarlı bildirilerin dağıtımı gerçekleştirildi. Suphi Koyuncuoğlu Lisesi önündeki dağıtım sırasında DLB’liler müdür yardımcısı ve güvenlik görevlisi tarafından engellenmek istedi. Fakat dağıtım sürdürüldü.

Ankara

20 Eylül günü Ege Lisesi’nde “Gericiliğe, faşizme, emperyalizme karşı direnişe, özgürleşmeye!” başlıklı bildiri dağıtımı gerçekleştirildi. Okul çıkışında gerçekleştirilen bildiri dağıtımında birçok öğretmen ve liseli ile sohbet edildi.

DLB, okulların açılmasının ardından ilk toplantısını 22 Eylül günü gerçekleştirdi. Mamak İşçi Kültür Evi’nde gerçekleştirilen toplantıda Gezi ve Tuzluca’yı direnişleri üzerine sohbet edildi.

Yanı sıra yeni disiplin yönetmeliğinin öğrenciler ve öğretmenler üzerinde yarattığı karmaşa üzerinden örnekler verildi. Zorunlu din dersi ve sermaye devletin savaş çığırkanlığı üzerine de sohbet edildi.

Liselerde yaşanan sorunlara karşı birlikte mücadele etme çağrısının ardından toplantı sona erdi.

Gebze

DLB bildirileri Gebze Osman Hamdi Bey Lisesi’nin öğle çıkışına ve STFA Teknik ve Endüstri Meslek Lisesi’nin akşam çıkışına dağıtıldı. Liseliler bildirilerle DLB saflarında örgütlü mücadeleye çağırıldı. Gebze Osman Hamdi Bey Lisesi’ne bildiri dağıtımı yapıldıktan sonra, idarenin şikayeti üzerine gelen polisler GBT kontrolü yaptılar.

20 Eylül günü de “Gericiliğe, Faşizme, Emperyalizme karşı Direnişe Özgürleşmeye!” şiarlı bildiriler Gebze Osman Hamdi Bey Lisesi ve Gebze Teknik ve Endüstri Meslek Lisesi’ne dağıtıldı. Ayrıca, liseli gençliği mücadeleye çağırın yazılımlar okulların yakınlarına yapıldı.

İstanbul

Gericiliğe, faşizme ve emperyalizme karşı liselileri direnişe, özgürleşmeye çağırın DLB bildirileri 20 Haziran günü Avcılar Endüstri Meslek Lisesi’nden öğrencilere ulaştırıldı.

Liselilerin Sesi / İzmir-Ankara-Gebze-İstanbul

“Devrim yürüyüşümüz ON’larla sürüyor!”

Ulucanlar Direnişi’nin 14. yılında sınıf devrimcileri devrim davasının sürdüğünü haykırmak için eylemdeydi.

Sınıf devrimcileri, 22 Eylül’de anma için Ulucanlar Direnişi’nde şehit düşen **Türkiye Komünist İşçi Partisi (TKİP) Merkez Komite üyesi Ümit Altıntaş**’ın mezarı başındaydılar.

Karacaahmet Mezarlığı içindeki Merkez Cami önünde buluşan kitle en önde “Devrim yürüyüşümüz ON’larla sürüyor!” şiarlı pankartla yürüyüşe geçti.

Ulucanlar’da şehit düşen 10 devrimcinin fotoğrafı ve kıvıllı bayraklarla gerçekleştirilen yürüyüşte atılan sloganlarla şehitler selamlandı, devrim mücadelesinin sürdüğü haykırıldı. Anmada şehitlerin isimleri sayılarak “Yaşıyor!” diye haykırıldı.

Kitle öfkeli sloganlarla mezar başına kadar yürüdü. Mezar başına gelindiğinde ilk olarak Ulucanlar şehitleri şahsında tüm devrim ve sosyalizm şehitleri için saygı duruşuna çağrı yapıldı. Ardından Ümit Altıntaş’ın annesi Songül Altıntaş bir konuşma gerçekleştirdi.

Songül ana konuşmasında onurlu bir mücadelenin parçası olanların asla yitmediğini söylerken Gezi Direnişi’ne değindi. “Ulucanlar’dan Gezi Direnişi’ne analar ağlamasın” dedi. Songül ana direniş sürecinde sıkça haykırılan “Anne ağlama evlatların burada!” sloganına atıfta bulunarak annelerin ağlamadığını evlatlarıyla birarada olduğunu söyledi.

Songül ananın ardından Ümit Altıntaş’ın kardeşi Tayfun Altıntaş konuştu. Altıntaş, bir anma için değil direnişin haklı gururunu ifade etmek için

buluşulduğunu söylerken sermaye düzeninin başkentinde üzerlerine kurşun yağarken sloganlarla halay çekenlerin bugünleri yaratan değer olduğunu belirtti. Ulucanlar’da sergilenen direniş iradesiyle bugün Haziran Direnişi’nde barikatların kurulduğunu söyledi.

Anma programı sınıf devrimcileri adına yapılan konuşmayla devam etti. Yapılan konuşmada Ulucanlar’da şehit düşen **TKİP Merkez Komite üyeleri Habip Gül ve Ümit Altıntaş** için “partinin özü ve özeti olan yoldaşlar” denildi. Ulucanlar Direnişi’nin devrim mücadelesini büyütme çağrısı olduğu ifade edildi. Ulucanlar Direnişi’yle birlikte sürdürülen değerlerin Gezi Direnişi’nde işçilerin, emekçilerin, kadınların ve gençlerin omuzlarında yükseldiği vurgulandı. “Gezi Direnişi, sınıfın komünist işçi partisinin sözlerinin bir kez daha doğrulandığı bir alan oldu” denilen konuşmada fabrikalarda, sokaklarda, barikat başlarında Türkiye işçi sınıfının geleceğini yaratmak için partinin sesini yükseltmeye çağrı yapıldı.

Anma “Barikat başlarında hala ON’ların türküsü söyleniyor” denerek çağrılan Esenyurt İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu’nun söylediği ezgilerle bitirildi. Ezgileriyle direnişte şehit düşenleri anan müzik topluluğu “onlar gibi yaşayıp onlar gibi ölme onurunu yaşama” çağrısıyla dinletisini sonlandırdı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Karataş’ın cenazesi toprağa verildi

Ankara Dikmen’de Emniyet Genel Müdürlüğü Ek Binası ile Polisevi’ne yönelik eylemin ardından polis tarafından katledilen DHKP-C militanı Muharrem Karataş Çorum’da toprağa verildi.

Hacı Bektaş-ı Veli Anadolu Kültür Vakfı Şubesi’nde düzenlenen cenaze töreninin ardından Karataş’ın cenazesi Çorum merkeze bağlı Yoğunpelit köyündeki, evine getirildi. Buradaki vedalaşmanın ardından Karataş’ın cenaze namazı kılındı. Karataş’ın cenazesi daha sonra köy mezarlığında toprağa verildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://mantey.org>

Forumlarda devrim şehitleri unutulmadı...

Her hafta Pazartesi günü Saadetdere Mahallesi’nde gerçekleştirilen forumda ve yürüyüşte bu hafta devrim şehitleri anıldı, mücadele kararlılığı haykırıldı.

‘Dünden bugüne katliamcıların zindan geleneği sürüyor’ şiarıyla Esenyurt Dayanışması’nın yaptığı çağrıyla Depo Kapalı Cade girişinde buluşan kitle sloganlarla yürüyüşe başladı.

Yürüyüşte “Gözaltılar, tutuklamalar, baskılar bizi yıldıramaz!” ve “Her yer Taksim, her yer direniş!” pankartı açıldı. Yürüyüş esnasında zindanlarda devrimcilere yönelik katliamlar hatırlatılarak, Ulucanlar anmasına katılım çağrısı emekçilere ulaştırıldı. Devletin Haziran Direnişi’nde bir kez daha ortaya çıkan katliamcı kimliğinin geçmişinden miras olduğu belirtildi ve bu düzenin emekçilere katliam, savaş ve yoksulluktan başka bir şey sunmadığı söylendi. Yürüyüş esnasında bir grup gerici faşistin eylemi provoke etme çabası boşa düşürülerek ‘Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!’ sloganı haykırıldı.

Ardından forum alanına gelinmesiyle birlikte açılış konuşması yapıldı. Konuşmanın ardından zindanlarda direnenek ölümsüzleşen devrim şehitleri ve Haziran şehitleri anısına saygı duruşuna geçildi.

Saygı duruşunun ardından Ulucanlar anmasına geçildi. İlk olarak Ulucanlar Katliamı’nı ve direnişini anlatan sinevizyon gösterimi sunuldu. Sinevizyon gösteriminin ardından Esenyurt İşçi Kültür Evi’nin hazırladığı şiir ve müzik dinletisi sunuldu.

Forumun tartışma bölümünde söz alan emekçiler devletin katliamcı geleneğine işaret ettiler. Birçok yanılla zindan politikasını ele alan konuşmaların ardından 3. bölge forumlar koordinasyonu toplantısı gündemleri forum bileşenlerine aktarıldı. Alınan kararların ardından forum sonlandırıldı.

Beylikdüzü’nde forum...

23 Eylül Pazartesi akşamı Özgürlük Meydanı’nda buluşulmasının ardından forum başladı. Forumda ağırlıklı olarak havalaların soğumasıyla birlikte forumların devam edeceği yer bulma sorununa dair tartışmalar gerçekleştirildi. Çarşı Grubu hedef alınarak gerçekleştirilen provokatif girişimler de forumda tartışıldı. Bir diğer başlık ise hapishanelerde bulunan Haziran tutsakları için toplanan kitapların gönderilmesi oldu. Gelen öneri üzerine 26 Eylül’de Ulucanlar’da gerçekleşen katliam ve direnişin anması yapılması kararlaştırıldı.

Kızıl Bayrak / Esenyurt - Beylikdüzü

ODTÜ yolu, ‘çevreci’ AKP ve direniş çizgisi

T. Kor

Taktıkları ‘çevrecilerin daniskası’ maskesi de talan ve rant için çalıştıkları gerçeğini örtmeye yetmeyecek, attıkları her adımda direniş gerçeğiyle karşı karşıya kalacaklardır.

AKP iktidarı direnişin basıncıyla hareket etmeye devam ediyor. Direnişin yarattığı basınç ve korku ile bir yandan tehditler savuran bu gerici takım diğer yandan riyakar nutuklar atmaya devam ediyor. AKP şefi Erdoğan’ın “çevrecilerin daniskasıym” demesinin ardından Çevre ve Şehircilik Bakanı Erdoğan Bayraktar da bu koroya katılmış bulunuyor.

Bakan Bayraktar, “kentsel dönüşüm aynı zamanda bir çevrecilik hareketidir” diyerek ‘danıska çevreciliğe’ yeni bir boyut kattı. “Kentsel dönüşüm” adı altında her türlü rantı organize eden, “afet riski” ve “acele kamulaştırma” gibi gerekçelere dayanarak inşaat tekellerine rant sağlayan Bayraktar, çevrecilik için kentsel dönüşümün yapıldığını iddia ediyor ve dönüşümde “kişi başı yeşil alanı 15-20 metrekare arasında tutuyoruz” diye ekliyor.

Fakat pratik Bayraktar’ı yalancı çıkarıyor. Yakın dönemde İstanbul’da Gezi Parkı, Tarabya ve Sancaktepe için çıkardıkları imar izinleri, kamuya ait arazilerin satışı, askeri arazilerin boşaltılması örneklerinde olduğu gibi şehir içindeki ağaçlık ve yeşil alanların talana açılması projelerine imza atanların bu oranı kent içinde sunmayı hedeflemedikleri aşikardır.

Keza Bayraktar, aynı günlerde ODTÜ ormanının yol çalışması ile talan edilmesi için sergilediği pratikle de gerçek amacını yansıtır. Ankara Büyükşehir Belediyesi’nin yol çalışmasına arka çıkan “Çevre Bakanı” Bayraktar, yol yapımını ODTÜ yönetiminin istediğini iddia ederek gerçekleri tersyüz etti. Manipülatif açıklamayla sermaye hükümetine yönelen eleştirilerin rektörlüğe çevrilmesini amaçlayan Bayraktar’ın yalanıysa kısa sürede çürütüldü.

ODTÜ Basın Merkezi’nden yapılan yazılı açıklamada Bayraktar’ın çarpıtmasına dair şunlar ifade edildi: “Sayın Bakanla konuşulan yol, Anadolu Bulvarı’nın devamı olan ve ODTÜ’nün sınır bölgesinden kuzey-güney doğrultusunda geçen yol değil, Eskişehir Yolu’na paralel olarak doğu-batı yönünde ODTÜ’nün içinden geçmesi istenen bir başka yoldur.”

ODTÜ Basın Merkezi, yaptığı açıklamayla

Bayraktar’ın yalan söylediğini ortaya çıkarmış oldu. Fakat Bayraktar, ODTÜ yönetiminin açıklamasına rağmen aynı riyakarlığı sürdürdü. Bu sefer belediyenin maddi olarak “büyük fedakarlıkla” yolu yeraltından geçireceğine dair açıklama yaptı. ODTÜ’de örülen direniş karşısında düzenin saldırılarını meşrulaştırmak için manipülasyonu devreye sokan Bayraktar’a bu sefer ODTÜ’de direnenler cevabı eylemle verdi.

ODTÜ direniş ve düzen taraflarını netleştiriyor

Süreç ilerledikçe taraflar da belirginleşiyor. Rektörlük her ne kadar yola karşı olduğunu açıklasa da, düzen içindeki konumu üzerinden itirazlarının sınırı belli. Rektör Ahmet Acar ve ODTÜ Şehir ve Bölge Planlama Bölümü öğretim üyesi Prof. Dr. Ali Türel, “ODTÜ’nün yasal olarak yapabileceği hiçbir şey kalmamıştır” diyerek projeye olan karşıtlıklarının sınırının yasal bürokratik itiraz mercileri olduğunu da ortaya koymuş bulunuyorlar.

Ayrıca “Biz ODTÜ’nün bütünlüğünü bozacak adımlara yasal olarak engel olduk ve görevimizi yaptık” diyerek sınırlarının kendi koltuklarını korumak, düzenle kendi çıkarlarını paylaşmak olduğunu da itiraf etmiş oldular. Keza yoldan 100. Yıl-Çiğdem halkının zarar görecektir ODTÜ yönetimi için bir sıkıntı teşkil etmediği de böylece itiraf edilmiş oluyor.

ODTÜ rektörünün tutumu şaşırtıcı değil. Kendi sınıfsal konumu ve görevi gereği hareket ediyor. Haziran Direnişi sürecinde düzen partisi CHP’nin rolü ve ufkunu neyse rektörlüğün de odur. Yine Bayraktar gibi ODTÜ yöneticileri de bu yanıla çevreciliği kendi konumları üzerinden, kendi sınırlarıyla tanımlıyorlar. Bunun dışındaki çevreciliği, talana karşı verilen direnişi yok sayıyorlar.

Bu yanıla ODTÜ’de yol yapımına karşı verilen direniş ise tek başına çevreci bir eylem sınırını aşır sermaye düzeninin baskı ve dayatma politikalarına karşı düzeni aşan bir hareketi ifade ediyor. Bu

çizgiyi büyütme, güçlendirmek ODTÜ’deki yola karşı olduğu kadar bu düzene karşı mücadelenin de görevlerine işaret ediyor.

Düzen manipülasyonla ayakta durmaya çalışıyor

Bayraktar’ın çevreciliği, çevreciliğin daniskasını yapan Tayyip Erdoğan’a benziyor. Ağaç dikmiş olmayı ağaç kesme hakkı kazanmak olarak gören, kendi doğa katliamını meşru gören bu zihniyet bunun için her türlü yöntemi de devreye sokmaktan geri durmuyor.

Bayraktar, sorumluluğunu üstlendiği bakanlıkla sermaye hükümeti AKP’nin yağma ve talan projeleri için elindeki tüm yetkileri kullanıyor. “Afet riski”, “kamulaştırma” adlarıyla talan için gereken izinleri çıkaran Bayraktar daha önce de yalan söyleyerek Tarabya’daki yıkımı örtbas etmişti.

Aynı Bayraktar, konuşmalarında işçi ve emekçilerin mücadelesinden duyduğu korkuyu da gösteriyor. Zira Gezi Parkı’nın talanına karşı başlayan direnişin Haziran’a ve ülkeye yayılmasının yarattığı sarsıntı hala hissedilir bir güce sahip. “Birtakım demokrasi dışı güçlerden medet umarak iktidara gelme hayalinden vazgeçin artık, unuttun. Bundan sonra ancak avucunuzu yalarsınız, nal toplarsınız. Öyle Gezi Parkı’dır, ODTÜ içinden yol geçmektir hadi oradan, geçti o günler” diyerek içindeki kini kusan Bayraktar’ın iddia ettiği gibi direnişler döneminin bitmediği, tam tersi yeni başladığı ise açıktır. Zaten Haziran Direnişi’nin ardından daha bölgesel ölçekli olsa da ODTÜ ormanı için direnilmesi, Tuzluca’yı da cami-cemevi projesine izin verilmemesi, eylemlerin hızla bir dizi kentte dayanışma eylemleriyle sahiplenilmesi bunun açık bir kanıtıdır.

Taktıkları ‘çevrecilerin daniskası’ maskesi de talan ve rant için çalıştıkları gerçeğini örtmeye yetmeyecek, attıkları her adımda direniş gerçeğiyle karşı karşıya kalacaklardır.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2013/38 * 27 Eylül 2013

Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Millet Cd. Selçuk
Sultan Cami Sk. No 2 / 9 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: [@kizilbayraknet](https://twitter.com/kizilbayraknet)
<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: ESMAT Matbaacılık
M. Nezih Özmen Mah. Yüksel Sk. No: 19
Güngören / İstanbul

Faşist devlet terörüne karşı direnişi yükseltelim!

Sermaye devleti Haziran Direnişi ile birlikte polis şiddeti uygulamalarını pervasızlaştırdı. Sermaye düzeninin kapsamlı saldırıları karşısında biriken öfkenin kitlesel ve militan biçimde sokaklara akmasıyla birlikte faşist baskı ve terör de dizginlerinden boşaldı. Bugün sermaye devleti bir taraftan yükselen toplumsal mücadeleyi kontrol altına alabilmek için polis gücünü tahkim ederken öte yandan ise sokaklarda estirilen faşist devlet terörüne tam gaz devam ediyor.

Polis elektroşok silahı gibi yeni araçlarla donatılarak güçlendiriliyor. Toplumsal muhalefete korku salmak amacıyla kentlerin dört bir yanı TOMA'larla, akreplerle ve çevik kuvvet ordusu tarafından zapturapt altına alınıyor. Öte yandan infazlar, katliamlar ve işkenceler gerçekleştiren polisler sermaye devletinin koruması altına alınıyor ve kollanıyor. Polis işkence yapıyor, katlediyor... Sermaye devleti ise açılan sınırlı soruşturmalar ile göstermelik kıdem durdurma cezaları vererek ödüllendiriyor. Toplumsal muhalefetin yoğun baskı ile açılan Ethem Sarısülük davasında da görüldüğü gibi, polislerin mahkeme salonunu işgal ederek katil polis Ahmet Şahbaz'ı kaçırmaları düzen yargısının çürümüşlüğüne en son örneği oldu. Mahkemenin burjuva hukuk kurallarını dahi hiçe sayan bir şekilde katil polisi sahiplenmesi, Sarısülük ailesine yönelik polis tacizi ve tehdidinin sürmesi, önümüzdeki günlerde sermaye devletinin kitle hareketini teslim almak için hiçbir kuralı tanımayacağını açık bir ifadesidir. Kitlelerin kararlı mücadelesi sonucu açılan Ali İsmail Korkmaz davası bugün geldiği aşamada ise bir başka çarpıcı örnektir. Ali'nin katilleri hakkında hazırlanan iddianame ise katil polisleri aklanmaya hizmet etmektedir.

Geçtiğimiz hafta sermayenin başkenti Ankara'da polis ordularıyla kuşatılan bir devrimcinin infaz edilmesi, bir diğeri ise ağır bir şekilde yaralanması, polis terörünün vardığı boyutu gözler önüne sermiştir. AKP şefi Erdoğan'ın bu katliam üzerine söylediği şu sözler, polise katliam yapma serbestliğinin verildiğinin itirafı niteliğindedir: "Polise yönelik saldırılara karşılık verilmezse, bu bir aczin ifadesi olur."

Bu demektir ki; önümüzdeki günlerde baskı ve zorbalık daha da katmerleşecek. Haziran Direnişi'nde zorbalığın temsilcisi olan polisi "kahraman" ilan eden Erdoğan, bu açıklaması ile mücadele alanlarına çıkan kitleleri devletin zorba gücü ile ezeceğini ilan etmektedir.

Polis terörünün çıkırından çıktığı bugünlerde toplumsal muhalefetin somut talepler doğrultusunda harekete geçmesini sağlamak belirleyici bir öneme sahiptir. Sermaye devletinin her geçen gün daha da boyutlandığı polis şiddeti, işçi ve emekçilere gözdağı vererek sindirmeyi amaçlamaktadır. İşte bu nedenle polis şiddetinin meşrulaştırılmasına karşı mücadele ve direniş güçlendirilmelidir. Bizlere düşen görev ise, Haziran Direnişi'nin ruhuyla önümüzdeki çetin mücadelenin görevlerine hazırlanmak, işçi ve emekçileri faşist devlet terörüne karşı harekete geçirmektir. Zira kitlelerin isyanını büyütmeksizin faşist devlet terörü geri püskürtülemez, hak ve özgürlükler alanı genişletilemez.